

Catalunya Cristiana

"Per al cristià, l'esdevenidor és el Crist, aquell qui ens és, a cada instant, més íntim que nosaltres mateixos. Ell vindrà a recapitular la història al darrer dia, ell és sobretot Aquell qui ve a tota hora i viu amb nosaltres el nostre present."

Missal de diumenges i festes

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any VII N.º 323

Setmana de l'1 al 7 de desembre del 1985

50 Ptes.

En l'obertura del Sínode extraordinari

Reafirmació de l'esperit i lletra del Vaticà II

La inauguració del Sínode extraordinari es va obrir el diumenge passat amb un marc ambiental molt semblant al del Concili Vaticà II, ara fa 20 anys. Els bisbes faran un balanç de la vida de l'Església des de la cloenda del Concili fins ara.

El resum dels informes de les Conferències episcopals de tot el món apunten que les dues dècades del postconcili ha estat un període molt creatiu però també difícil i ben sovint polèmic. Últimament en aquesta valoració han pres protagonisme dues figures destacades de l'Església: els cardenals Ratzinger i Koenig.

El primer, en el seu llibre "Informe sobre la fe", mostra més les ombres, mentre que el segon, en la seva obra més recent, "Església, on vas?" en fa ressaltar els èxits. El cert és que la reafirmació de l'esperit i la lletra del Vaticà II respira des del començament mateix en l'ànim de tota la magna assemblea reunida a Roma al voltant del Papa.

Com l'11 d'octubre del 1965, els pares sinodals sortiren del Pontone di Bronzo, en processó i entraren a la basílica de Sant Pere. Joan Pau II, en l'homilia assenyalà que s'iniciava el Sínode "amb la mateixa disponibilitat d'escoltar l'Esperit Sant i amb el mateix amor a l'Església".

Es preveu la cloenda pel 8 de desembre, festa de la Immaculada. "CATALUNYA CRISTIANA" donarà una àmplia informació d'aquest esdeveniment tan transcendental per a l'Església, avui.

Afinant

Vint anys després

Vint anys després de la fi del Concili, just quan els cristians recomencem l'annual camí de l'advent, que ens ha de portar fins al Nadal, es troba reunida a Roma una bona representació de tots els bisbes del món. Trobada episcopal que es proposa precisament **fer camí junts** (això vol dir "sinode"), a la llum del Concili, vers Jesucrist que **vingué, que ve i que vindrà**. No sense una certa insolència, un poeta, molt del nostre terròs, encunyà aquell vers que s'ha tornat proverbi: "Tots els camins van a Roma, però no van a Betlem!". En aquests dies de treball pastoral intens, els nostres pastors, cercaran quins turons cal aplanar i quins sots cal omplir a fi que els camins que, a ells i a tots els cristians, ens porten a Roma ens conduixin també a Betlem. I ho faran amb la confiança tranquil·la en Jesús, que nascut a Betlem i mort i ressuscitat a Jerusalem, ha volgut que Pere establis la seva càtedra a Roma i fa certs tots els camins que hi porten, puix Ell és el Camí.

JOAN E. JARQUE i
JUTGLAR

Difon el missatge cristià a un bon nombre d'emissores

El premi "Bravo" de Catalunya, a la Delegació Diocesana de MCS tarragonina

Han estat atorgats els premis "Ramon Cunill" i "Bravo".

El premi de premsa "Ramon Cunill" ha estat concedit a l'article "Los jóvenes en el bosque de los 'mass-media'", de Pedro Miguel Lamet, publicat a "Vida Nueva".

Pel que fa als premis "Bravo", creats per la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social com a reconeixement a realitzacions especialment valuoses en el camp de la comuni-

cació, el premi de Ràdio va ser concedit a l'entitat "Àmbit de Difusió i Investigació Maria Corral", "per la seva eficaç i continuada labor d'espais radiofònics que han permès la difusió de la veu de l'Església en moltes emissores". I el premi de premsa ha estat concedit a la revista juvenil "En marcha", de Edicions Dom Bosco, "per la seva magnífica presentació i pels continguts adequats al món dels joves".

Per altra banda, en el Palau Arquebisbal de Tarragona, es va

lliurar el premi "Bravo", de Catalunya, en la seva modalitat de Ràdio, a la Delegació Diocesana de M.C.S. d'aquella arxidiòcesi.

Presidí l'acte l'arquebisbe monsenyor Torrella, que agrai aquesta distinció i va glossar la labor eficaç que du a terme a Tarragona el Servei de Ràdio de l'arquebisbat tot congratulant-se que sigui un centre de producció de programes que difon el missatge cristià a un bon nombre d'emissores.

Sumari

X aniversari del
trasllat del Dr. Tarrés
a la parròquia
de Sarrià.

10

Vic: Jornades de
preparació per a
acollidors de
promesos

12

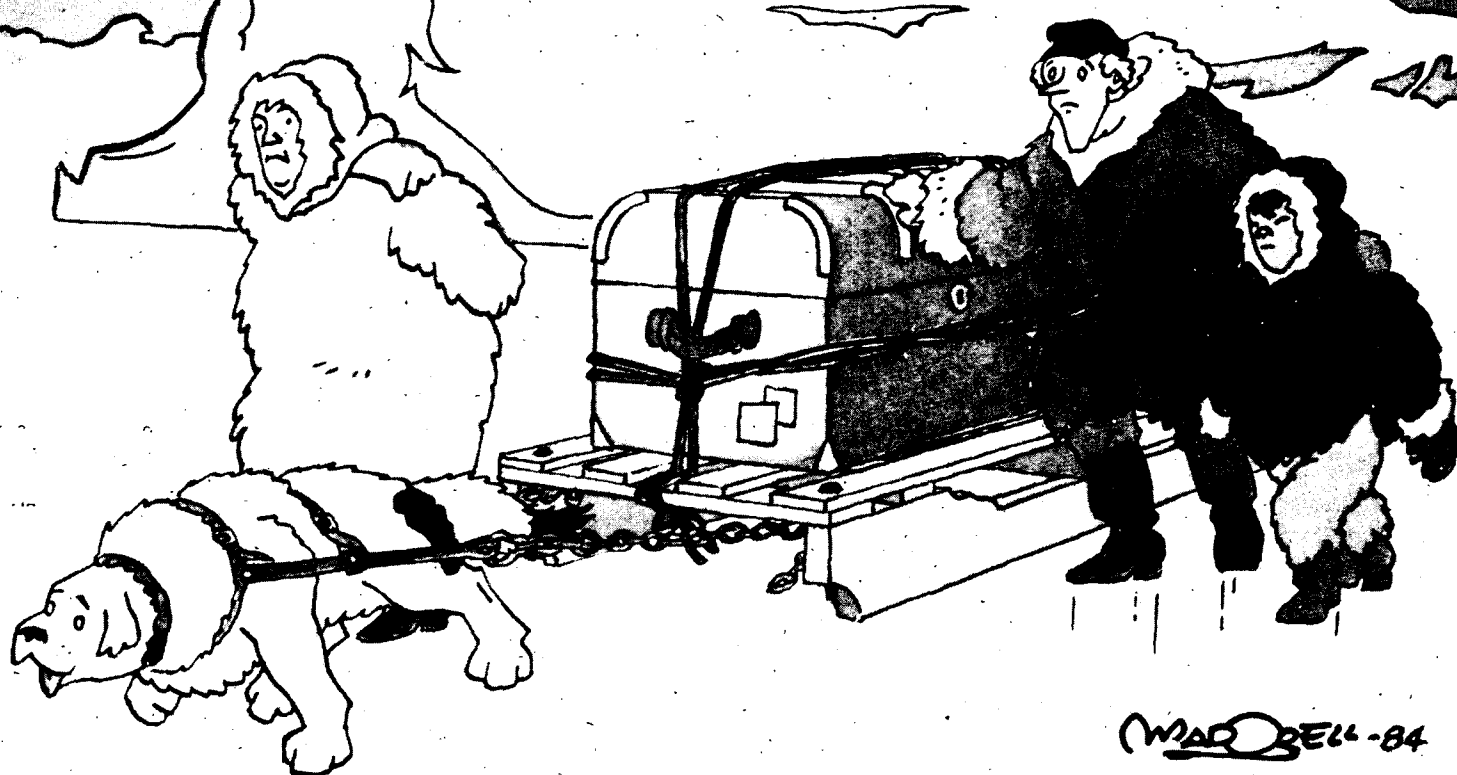
Folch i Camarassa:
"Hi ha una autèntica
manca d'amor social".

22

Rovira Bellosa:
"Moltes teologies,
una sola fe".

CENTRALS

EN MASSAGRAN al POL NORD

Col·lecció "MASSAGRAN"

Guió: Ramon Folch i Camarasa

Dibuixos: Josep M. Madorell

Volums publicats:

- Aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN
- Aventures ENCARA MÉS extraordinàries d'en MASSAGRAN
- EN MASSAGRAN i el quadrat màgic
- EN MASSAGRAN al POL NORD

En preparació:

- EN MASSAGRAN i els negrers

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS

MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79 - Tels. 245 72 03/04 - 08013 Barcelona

Editorial

La clara, joiosa i afectuosa adhesió dels cardenals al Papa

El Sínode extraordinari dels bisbes i la reunió dels cardenals que l'ha precedit han atret, aquests darrers dies, els focus de l'actualitat. I, com ja ens hi tenen habituats, han mirat de subratllar —almenys en els titulars— allò que pogués semblar negatiu o que manifestés divisions o oposicions en el si de l'Església. Així els lectors de diaris hem estat sorpresos per titulars que remarcaven el **desacord** entre els cardenals o llurs **crítiques** pel que fa a la proposta de reforma de la cúria romana (desacords i crítiques que són ben normals, altrament per què se'ls convoca a Roma si no és per discutir, esmenar, etc.) però sols llegint la **lletra menuda** ens hem assabentat d'altres coses molt més importants que també han dit els cardenals. Per exemple que la primera de les conclusions que han aprovat és una "clara, joiosa i afectuosa reafirmació de l'indispensable ministeri del successor de Pere, principi i fonament de la unitat en l'Església universal; i una plena adhesió i un suport total a la **manera concreta** com el Papa actual desenvolupa la seva funció en bé i al servei de l'Església i de cada una de les diòcesis del món". Creiem que aquesta era una notícia que calia destacar, però evidentment és una notícia **edificant** i, pel que es veu, això no interessa als grans mitjans d'informació. La pregunta esdevé inesquivable. De debò, ¿la nostra societat hi surt guanyant si els cristians estem dividits?

La manera concreta com Joan Pau II fa de Papa, i que plau als cardenals de tot el món, és, entre altres coses —viatges freqüents, reforma de la cúria i de les finances, fermesa doctrinal i disciplinar, obertura envers el món de la cultura i de la ciència, exigència de justícia social i de respecte dels drets de l'home, defensa de la vida i de la pau...— el complir amb la promesa, feta l'endemà de la seva elecció, d'associar estretament el col·legi dels cardenals a la seva tasca pastoral. Ell està fent dels cardenals el seu senat consultor i assessor, la qual cosa és totalment nova en l'Església i no és pas prou subratllada. El Papa, antic arquebisbe de Cracòvia, està posant en pràctica la col·legialitat episcopal, proclamada pel Concili Vaticà II, d'una manera clara i constant. Com per cercles concèntrics, són els Cardenals, —consultats en consistoris freqüents i, abans inèdits—, els representants dels episcopats de tot el món —reunits en sínodes ordinaris o extraordinaris—, tots els bisbes —consultats per correu i visitats, pràcticament tots en llurs diòcesis— que són associats d'una manera efectiva i, repetim, nova al govern de tota l'Església.

Pel que fa al sínode que, quan escrivim, tot just acaba de començar, ben poques coses en podem dir per ara. Si no és que la premsa local ens va obsequiar, el diumenge passat, amb l'article d'un teòleg que, ni que s'ho hagués proposat, justifica ben bé la **restauració** que propugna el cardenal Ratzinger, que també és teòleg, i és el braç dret del Papa. Pel camí del teòleg de l'Avui, aviat ens trobaríem que ni tant sols seríem cristians, com ja ha advertit un altre teòleg, H.U. von Balthassar.

Tomas Zamariego

La polseguera aixecada, abans de publicar-se, per l'editorial de l'últim número de la revista italiana dels jesuïtes, "La Civiltà Cattolica", considerada com a òrgan oficiós de la Santa Seu, ha vingut tant del progressisme laic com del conservadorisme eclesial. Potser aquell volia aprofitar determinades frases per animar posicions crítiques respecte el papat o assenyalar escandalosos distanciaments, mentre que certs elements conservadors justificaven les seves postures en sentir-se al·ludits respecte a l'infal·libilitat i altres actituds poc en concordança amb el vertader ministeri del Papa. La polèmica sembla emmudir-se amb l'aparició íntegra del profund estudi realitzat sobre "El ministeri del Papa després dels dos Concilis Vaticans". No podia ser altrament. Ni podien haver-hi posures cridaneres dels jesuïtes, ni podien trobar-se doctrines desequilibrades en un text que, com sempre s'esdevé en aquesta revista, havia estat curosament llegit i prèviament autoritzat per la Secretaria d'Estat de la Santa Seu.

Més aviat el que cal preguntar-se davant la lectura d'aquest estudi és precisament per què el Vaticà ha considerat oportuna la seva publicació. I potser la raó cal cercar-la en el mateix contingut de l'editorial, en la necessitat de continuar clarificant i conduint al ple madurament el procés de purificació del veritable concepte i exercici del magisteri i del govern del Papa, en les línies tan clarament marcades pel Concili Vaticà II.

Efectivament, l'Església es troba encara en aquest punt en una etapa, encara que molt avançada, de transició. El pas conceptual i pràctic del Vaticà I, que "concep el Papa com a vèrtex estructural i casualitat perfectiva de l'Església-societat visible", al Vaticà II, que "contempla aquest altíssim càrrec com a signe i realitat de servei autoritatari col·locat en el cor de l'Església-comunió", suposa un canvi de perspectiva que no pot traduir-se històricament en fets només en vint anys. I no és pas que aquest canvi de perspectiva porti en si una modificació del dogma, ja que el Concili Vaticà II recull les mateixes paraules del Vaticà I sobre l'autoritat i infal·libilitat del Papa, però sí que purifica el concepte d'autoritat en l'Església subratllant la seva essencial dimensió de servei i realça el nexa del Bisbe de Roma amb tots els bisbes del món. No és fàcil distingir el seny doctrinal dels dogmes de l'embolcall sòcio-cultural que condiciona la seva expressió i la seva vivència en cada moment històric, però no per això deixa de ser necessària aquesta distinció per a no fossilitzar els continguts de la fe i exposar-los al perill del bandejament. El misteri de l'encarnació s'estén a l'encarnació històrica de les veritats revelades.

Cal no oblidar que el Vaticà II va reforçar, de fet, una sèrie d'actituds seculars que afecten el Magisteri i el govern del Papa. L'editorial en qüestió esmenta, entre altres, la imposició de la litúrgia romana i del dret occidental en els territoris de missió, el barratge a les veritats parcials contingudes en ideologies alienes al cristianisme, la desavaluació de les autori-

tats subordinades i l'enrobustiment d'un cert autoritarisme burocràtic anònim. A partir del Vaticà I, es reforçà l'aurèola de transcendència que envoltava el Papa i aquest quedà relegat a un dramàtic aïllament enfront les més importants decisions. Per altra part, la seva sobirania, reflex dels antics monarques absoluts, "contribuí a confondre el pla teològic del primat amb el pla del domini polític, el papat com a missió pastoral amb el papat-Estat". Això comportà que el Papa hagi estat considerat injustament per molts sectors de l'opinió pública, fins i tot en l'actualitat, com "el detentor d'un ampli poder polític, econòmic i, en conjunt, temporal".

El lent alleujament d'aquests llasts a mesura que avança el segle XX desemboca en el decisiu esdeveniment de reevangelització de l'Església que constitueix el Vaticà II. Amb la seva celebració el magisteri i el govern del Papa es tornen a situar doctrinalment sense modificar la seva essència i el seu exercici s'ajusta més a la sensibilitat contemporània. La teologia i el posar en pràctica la col·legialitat amb la constitució de les Conferències Episcopals, la celebració dels Sínodes romans de bisbes i el contacte personal del Vicari de Crist amb les Esglésies locals d'innumbrables països del món treuen el Papa del seu aïllament en tots els ordres i contribueixen a una responsabilitat i una comunió efectives que abans no tenien tan clares expressions. Tot això, unit al decidit foment de la inculturació, l'obertura al diàleg amb els teòlegs més agosrats, el desenvolupament de l'ecumenisme, la reforma de la cúria romana, la identificació amb els drets

humans proclamats a les assemblees internacionals aconfessionals i la seva defensa i promoció en unió amb els homes de bona voluntat, sense importar les creences que professen, han conferit un indubtable nou estil a la tasca i a la figura del Papa. Cosa que no vol pas dir que hagin desaparegut totes les empremtes d'enfocaments menys encertats del passat.

Aquestes empremtes es manifesten encara, segons opinió de molts, en un cert centralisme, en residus de predomini occidental, en protagonismes innecessaris, en un diàleg encara escàs pel madurament d'alguns documents i decisions. Aquí es desemboca en certes facetes de difícil equilibri en l'exercici d'un càrrec que no pot ser aliè als mateixos trets temperamentals que componen la personalitat de cada Papa en concret. Altres rastres d'aquest passat que es vol millorar perduren en certes deformacions del poble cristià: per exemple, en la seva incapacitat per a l'encertada distinció del divers valor dels pronunciaments del Papa, segons els nivells en els quals es parli (encíclics, exhortacions, homilies); en l'infal·libilitat, tan diferent de la infal·libilitat, que ha originat el recent episodi de l'esmentat editorial; en l'excessiva lentitud amb què els seglars s'incorporen a les responsabilitats per a les quals l'Església els crida.

El procés de purificació del papat és quelcom que mai no s'acabarà perquè els Papes són homes i perquè la seva tasca i la seva manera de dur-la a terme, com a deixebles emponents de Jesús que fou crucificat, estarà sempre sotmesa a la controvèrsia, a la contestació i fins i tot a la persecució.

**Catalunya
Cristiana**

Difusió
controlada
per O.J.D.

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració: C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetes.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

Una postal indigne

Fa pocs dies s'exhibia a les Rambles de Barcelona una postal amb la Mare de Déu de Montserrat i un mic ("copito de nieve"). Intentava una finalitat burlesca i denigratòria.

El periòdic "Alcazar" de Madrid ho aprofità per fer derroisme i catastrofisme. En el fons una actitud antidemocràtica i anticatalana amb aparença de defensa de la religió.

Les postals foren retirades dels quioscos per causa de l'escàndol i la reacció que aquest fet denigrant produïa.

Crec que manca dir alguna cosa forta i amb relleu sobre el fet: Que els catòlics catalanes foren capaços de reaccionar i obtenir la retirada d'aquell insult inqualificable a la seva patrona.

I cal dir que sempre hi ha algú que amb pretensions de catolicisme aparent explota els sentiments a flor de pell per desviar-los a finalitats no religioses i, en aquest cas, anticatalanes, ni que sigui veladament o tendenciosament.

CARRERAS DE NADAL

A un ex-escolà

Públicament t'has mofat o t'has dolgut de les teves tasques de lector a la missa que un bon sacerdot et confiava quant eres infant.

Ho has fet servir per escandalitzar al pròxim. No saps pas quina pena em produï el sentir-te.

Perquè, sense coneixes't, t'aprecio, et veig bo, la teva professió ben encaminada és adient per portar el bé als altres i tu mateix reconeixes que fou allò, aquelles lectures bíbliques, l'inici de la teva brillant carrera professional.

Pensa, però, que quan l'hora arribi, que et desitjo sigui tard, —si Déu ho disposa i mai sabem quant vindrà—, quant et toqui demostrar les cartes d'actuació, tal vegada aquelles lectures i serveis a Déu com escolà et faran un gran servei.

GENIS DE TERA TEIXIDOR

Televisió Espanyola i Televisió de Catalunya

Si fins ara, tots els espanyols que hem volgut veure televisió, hem estat limitats a Televisió Espanyola, que és el mateix que dir Televisió de l'Estat, partidista al màxim, donat que era l'única del país, sempre mal dirigida per uns elements que només han demostrat l'intent, gairebé sempre consumit, amb mala informació, manipulació i per consegüent desorientació del ciutadà corrent, ara amb l'arribada de TV3 "Televisió de Catalunya", els catalans no hem guanyat gran cosa.

La televisió és un mitjà de comunicació de masses, que fins ara només ha demostrat un intent descarcat de desinformació religiosa de mentalització anticristiana i sobretot anticatòlica, d'incitació al consumisme i a la violència.

Per tant, induir el mal des d'aquest mitjà poderós de comunicació social, és abús de poder d'aquest mitjà. És un mitjà d'opressió sobre mils, milions de persones, indefenses per la seva falta de criteri i sentit crític.

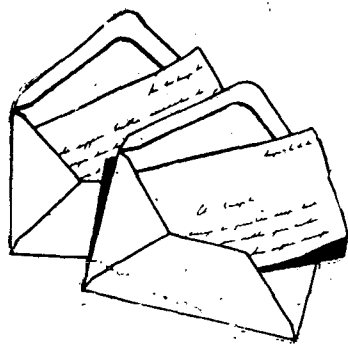
TV3, també és víctima d'aquest càncer pecaminós, heretat de TVE, demostrant a l'espectador de totes les edats, imatges immorals i insistent en un vocabulari impropri de la cultura catalana.

RAMON BESSA

Recuperar parlar amb Déu

"Des que l'home deixa de conversar amb el Cel, comença l'infern a dirigir-li la paraula" (Faber).

Aquesta frase trobada en el setmanari "Catalunya Cristiana" m'ha fet pensar molt. Estem palpant la realitat d'aquestes paraules tan certes: puix que si la llengua dels homes es dirigeix més sovint cap al cel —la mirada, el treball, fet únicament en bé dels germans i per a donar gloria a Déu—, l'infern no trobaria lloc ni temps per a dirigir-nos la paraula.

Estem vivint un temps que dona la trista sensació que a Déu no se'l necessita, ni es compta amb Ell per a res... Déu sovint és tractat com una cosa antiquada que s'escombra cap un racó. Però les conseqüències ja les trobem. Què podem fer cadascú de nosaltres per recuperar aquesta parla amb el Cel?... Penso que començant cadascú a viure cada dia uns moments d'oració tot sols amb Déu, per a retrobar-nos a nosaltres mateixos; vivint un cristianisme convençut, compromès, amarat d'entusiasme i d'alegria. Només així podrem entusiasmar a tots els qui ens envolten.

MONTSERRAT CLOTET

Sis dones condemnades a mort

Tinc a les mans la fotocòpia d'un Ofici subscrit pel Conseller de Justícia de la Generalitat que llavors era Bosch Gimpera, dirigit al President Lluís Companys, notificant-li que el Tribunal d'Espionatge i d'Alta Traïció, segons rotlló 109 havia imposat la pena de mort a 13 persones.

Lloc de la condemna, Barcelona. Data, 10 de desembre del 1938.

Vull fer constar que les persones que signaren les notificacions i les sentències, al cap d'un mes i mig de la condemna hagueren de fugir Pireneus enllà empesos per la derrota militar.

Per què a escassos mesos de finalitzar la guerra no hi hagués pietat?

Pot parlar de "justícia" el que no ha sabut ser magnànim?

Dels 13 condemnats a mort, tots catalans, figuren sis noms femenins: Josefa Arderius i Borrell, Soletat Codina i Arderius, Josefa Setà i Teixidor, Carme Taxonera i Riera, Josefa Vergara i Espinosa i Mercè Vergara i Espinosa.

Casades? Solteres? religioses, potser, més d'una? De què se les acusava? Què s'entén per "alta traïció"? Qualsevol crim, en aquells anys, podia ser amagat sota aquesta denominació.

Els sis homes condemnats a mort, eren: Tomàs Ferrer i Serra, Josep Ciscan i Perelló, Salvador Gili i Sardà, Lluís Ortiz i Estrada, Joan Bonet i Romeo, Ignaci Trias i Peix i Just Urarte i Duran.

Si algun lector que em llegeix els ha conegut, a ells o a elles, li agrairé que em pugui informar detalls de la seva vida. Pot dirigir-se al meu nom, Apartat 21 - La Jonquera (Girona) tel. 54 01 18 (972)

FRANCESC A. PICAS

"Vivents en el cor del poble"

Sempre vivents en el cor del poble..., com s'ha escrit a la plana 7 del darrer número del nostre setmanari respecte al sacerdot polonès recentment immolat.

Em plau de felicitar la nostra publicació per haver ofert en aquest darrer número, àdhuc amb fotografies, els dos exemplars sacerdots morts per "odium fidei": em refereixo a Jarzy Popieluszko i a Titus Bradzma, assassinats, ambdós, en front de les estructures polítiques de llurs països i com a defensors de la fe.

El que no sé per quina raó no s'esmenten mai al nostre setmanari cristià els assassinats per "odium fidei", ben clars en la gran majoria dels casos, que tingueren lloc al nostre país ara fa gairebé cinquanta anys de llur sacrifici... Sols alguna vegada hi ha alguna petita nota, com uns articles signats per Picas. Mai,

que recordi, hom ha parlat d'un bisbe màrtir barceloní, el Dr. Irurita i el tarragoní Dr. Borràs i tants i tants sacerdots —Samsó, Guardiet, etc.—, o feiocistes, com Castelló de Lleida, o congregants, com Ignasi Trias, de Barcelona.

Espero que aquestes línies siguin un esperó per a parlar d'aquells que com deia l'abat Marçet dels seus monjos màrtirs eren la seva corona de glòria... i per a nosaltres ho són els bisbes, sacerdots i religiosos, així com seglars immolats per odi de la fe i "sempre vivents en el cor del poble", com el sacerdot polac al·ludit al nostre setmanari darrer...

FREDERIC UDINA i MARTORELL

"Jo em vaig enfadar amb Déu"

Amb data 22 de juliol en el número 252 de "Catalunya Cristiana" es publicà una carta signada per PEPITA RAMONEDA ESTEVA, molt edificant titulada "Jo em vaig enfadar amb Déu".

"Hispania Martyr Segle XX" està molt interessada a establir contacte amb la família Ramoneda, per tant s'agrairà molt que faci arribar la seva adreça al Secretari d'aquesta Associació, carrer Rubió i Ors, 144 - Cornellà (Barcelona) tel. 377 04 62.

HISPANIA MARTYR, SEGLE XX

Catalunya Cristiana

El setmanari de més difusió a Catalunya

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Un autor que conserva tot l'interès, després de més de cinquanta anys.

La col·lecció Nova Terra, que publica La Llar del Llibre té el gust de presentar:

- Terra dels homes
- Pilot de guerra
- Vol de nit
- Carta a un ostatic, i Carta al general X

quatre magnífics treballs d'Antoine de Saint-Exupéry, escriptor i pilot francès, que es mostra profundament observador de l'interior humà, com a un filòsof.

Els trobareu a totes les lliberies

Manos Unidas CAMPAÑA CONTRA EL HAMBRE

el desarrollo libera al hombre

DONATIVOS:
Banca Catalana (Central)
Caixa Barcelona (Ag. 200)
Caixa Pensions (Central 900)
Caixa Catalunya (Central)

MANOS UNIDAS
Campaña contra el Hambre
Rambla Catalunya, 32, 1.º, 1.ª
Tel. 318 08 87 - 08007 Barcelona
Nombre
Dirección
Ciudad C.P.
Ruego me envíen más información sobre M. U.

Catalunya

468 empreses
catalanes entre les
que més venen de
tot l'Estat

Un total de 468 empreses catalanes estan entre les mil cinc-centes empreses industrials espanyoles que van vendre més l'any 1984, segons el ranking publicat per la revista "Actualitat Econòmica". Aquestes empreses catalanes van realitzar vendes superiors als 3,38 bilions de pessetes i ocupen més de 265.627 persones. El rankint de vendes d'empreses industrials està encapçalat per la FECSA, amb 114.656 milions de pessetes, seguida de la Nestlé, amb 68.821 milions.

Augmenta l'interès
per aprendre
idiomes

El servei d'acció cívica de la Generalitat pretén que l'impacte popular de l'anunci televisiu "Aprendre idiomes" entre la població infantil i juvenil contribueixi a fer que les classes d'anglès i de francès deixin de ser les "màries" dels estudiants catalans. Alguns professors, per la seva banda, han manifestat que, des que apareix l'anunci a la televisió, s'ha notat un increment de l'interès dels alumnes a les classes d'idiomes. A més, la Generalitat espera que, el 1986, uns dos mil joves puguin realitzar estades a l'estranger per a aprofundir el seu estudi d'idiomes.

El túnel del Cadí
fa minvar la
circulació pel
Ripollès

Segons informa la revista 9/9 l'obertura del túnel del Cadí, ha fet reduir la circulació per Vic i Ripoll afectant greument l'hosteleria. Vet ací un gràfic d'aquesta reducció:

Trànsit comparat
dels anys 83-85 al
Km. 104 de la
N-152

MITJANA MES

Mes	n.º veh. dia 83	n.º veh. dia 85
Gener	4.756	2.632
Febrer	4.427	3.072
Març	5.572	3.226
Abril	4.355	3.370
Maig	4.085	3.418
Juny	4.330	3.565
Juliol	4.737	4.040
Agost	6.438	4.378

DIUMENGES

Mes	n.º veh. dia 83	n.º veh. dia 85
Gener	7.750	3.120
Febrer	7.882	4.081
Març	9.021	4.368
Abril	6.727	4.301
Maig	5.732	4.408
Juny	6.272	4.575
Juliol	6.578	6.125
Agost	7.906	5.352

Es desitja una
televisió
d'influència catòlica

Una comissió del Congrés d'Evangelització, organitzat per l'Episcopat, ha expressat la seva voluntat d'iniciar "un estudi sobre l'oportunitat d'una cadena de televisió pròpia dels catòlics espanyols". La necessitat de crear un setmanari d'inspiració cristiana no confessional i de replantejar els criteris evangèlics de les editorials catòliques, fou destacada pels congressistes.

Espanya

Els mallorquins
demanen TV3 a
les Illes Balears

L'Obra Cultural Balear, asso-

ciació per a la defensa i promoció de la llengua i cultura de les illes Balears, fundada l'any 1962 per l'eminent filòleg menorquí Francesc de B. Moll, ha aconseguit després d'una notable mobilització social i institucional, el que se'n diu "projecte Voltor" o la posada en funcionament, des de començaments del passat juliol, d'un repetidor a la Serra d'Alfàbia sobre la vall de Sòller, que possibilita la recepció a Mallorca i part de Menorca, de TV3 i en un breu lapse de temps creuen que podran rebre-la tot el territori insular.

La natalitat és ja
inferior a la mitjana
europea i inferior
a la francesa

El coeficient de natalitat a Espanya "ja és inferior al de França", ha dit el president nacional "D'Acció Familiar d'Espanya".

Fernando Gortazar té por que els problemes que s'han produït en d'altres nacions occidentals amb control de natalitat, assoleixin a Espanya extrems més greus, amb una mitjana de 1,7 fills per família mentre que la mitjana europea és de 2,1.

Les conseqüències es faran sentir, segons la seva opinió, en el conjunt de la població, que "aviat estarà formada per famílies de vells", amb repercussions per al finançament de la Seguretat Social.

Món

Volar de París a
Nova York valdrà
només 18.000
pessetes

París-Nova York, anada o tornada, per 19.000 pessetes,

aquesta oferta anunciada en una conferència de premsa pel director de Point Air, una curiosa agència alsaciana de vols charters, ha semblat el desconcert entre les companyies aèries nord-americanes i franceses. De cara als viatgers potencials, l'oferta ha tingut efectes benèfics immediats.

Un altra companyia francesa, Nouvelles Frontières, anuncia viatges París-Nova York per 18.000 pessetes, mil menys, que Point Air. La guerra de preus s'ha desencadenat, en gairebé 24 hores. Air France no ha volgut fer cap comentari. La discreció de la companyia pública francesa resulta molt comprensible, tenint present que el preu dels seus bitllets París-Nova York és de 92.900 pessetes, o sigui, 73.900 pessetes més que els de Point Air. Una diferència abismal, que s'explica, almenys en part, per l'original funcionament de l'agència Point Air.

Ara mateix

La Torrassa: una parròquia en un barri

J. CARRERA PLANAS

La Torrassa està de festa. Aquesta barriada, tan vivaça, que ha acabat cobrint de ciment i d'asfalt tota una muntanyola de l'Hospitalet, a tocar de Barcelona, celebra, aquests dies, una doble commemoració: el cinquantenari de l'erecció de la seva Parròquia, la Mare de Déu dels Desemparats, i el vint-i-cinquè aniversari de la fundació de l'obra parroquial "Centre La Torrassa de Cultura i d'Esbarjo".

Qui l'ha vist i qui la veu, La Torrassa...! No exagerava gens el seu primer rector, el badaloní mossèn Enric Xicola, quan escrivia al diari El Matí (28 de març de 1935): "La Torrassa és gairebé un lloc de llegenda, una barriada de misteri, i tinguda per lloc on fan niu les malvestats i l'odi malestruc que neix en camp abonat, i que s'estén després, dissortadament, per la ciutat, amb efectes violents i lamentables, que, quan ja és tard, tots deploren". I mossèn Ramon Muntanyola, en la seva biografia de Vidal i Barraquer, explica que eren de La Torrassa, precisament, els qui formaven l'escamot que va capturar, el juliol de 1936, el Cardenal de Tarragona, tot cridant: "Nosaltres som la FAI! La FAI és la que mana". La vida era dura a La Torrassa, el 1935, any de la fundació de la Parròquia: atur sense subsidi, fam, immigració desaforada —de Múrcia, sobretot— i un clima de violència social i d'anticlericalisme primari, atiat pels sectors més radicals de l'anarcosindicalisme. Però sota aquesta crosta, s'amagava una infinitat de belles persones, "una barriada eminentment obrera, i de gent bona, humil i senzilla", com deia en l'article esmentat mossèn Xicola.

Impressiona ara comprovar la successió vertiginosa dels esdeveniments, en els primers mesos de vida de la nova Parròquia: el diumenge, primer de desembre de 1935, s'inaugura el temple parroquial... El 2 de febrer de 1936, el bisbe Irujo beneeix un grup escolar, amb capacitat per a dos-cents alumnes, construït per la mateixa Parròquia... El 19 de juliol de 1936, temple i escola esdevenien una immensa foguera...

La represa o nova fundació de la Parròquia va tenir lloc, després de la guerra civil, enmig d'unes circumstàncies diver-

ses, però també difícils. La Torrassa vivia les seqüeles de la guerra i la frustració —unida a la repressió— que és fàcil d'imaginar, coneixement el seu passat polític. Tot amb tot, el setembre de 1939 ja s'inaugurava un nou temple parroquial provisional, i el 6 de gener de 1940 s'obria de nou l'escola. S'iniciava així el període definitiu de la Parròquia de la Mare de Déu dels Desemparats. L'home encarregat de dirigir-lo seria mossèn Jaume Busquet.

Encara vaig tenir ocasió de conèixer de prop aquell capellà impetuós, valent, eficaç. Tan geniut... i tan cordial, tan de la dreta més clàssica... i tan sensible als pobres, tan poc catalanista... i que engegà, de fet, un gran procés integrador. Tenia trets de don Camilo. Un don Camilo, és clar, en versió espanyola de postguerra. Idees a part —la vida és més important— mossèn Jaume Busquet va ser un pastor generós, amb una gran capacitat d'influència social, que s'exhaurí en el treball parroquial. En morir, el 1973, deixava una Parròquia viva i popular, dues grans escoles, i un centre cultural únic a la barriada.

Tot això pensava i evocava dijous passat, en l'acte commemoratiu de la fundació del centre de Cultura i d'Esbarjo (abans "Centro Moral Recreativo"). L'actual rector de la Parròquia, mossèn Valentí Balaguer, que ha sabut fer la transició al postconcili sense trencar res més que l'estrictament necessari, hi presentà dos llibrets sobre la història de la Parròquia i la del Centre, breus però exhaustius pel que fa a les dades. Presidien l'acte el Conseller de Cultura de la Generalitat i el Regidor de Cultura de l'Ajuntament de l'Hospitalet. Es parlà de cara al futur del barri, de l'aportació que hi fan els cristians, de la bona amistat entre tots els sectors culturals. Fins i tot en la llengua, el clima era de plena normalització.

Qui l'ha vista i qui la veu, La Torrassa!

Déu sap en quina mesura la Parròquia ha contribuït a aquesta transformació. Però va alegrar-me veure que també els homes —per damunt de la diversitat— d'ideologies se n'adonen.

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: c/ València 244, telèfon: 215 27 39.

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

- ☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
- ☐ Incloc un taló barrat per aquest import.
- ☐ Prego al Banc/Caixa.....
- Agència.....
- que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibre/compte n.º.....
- Lloc.....Data.....

Signatura

Joan Pau II al nou ambaixador d'Espanya en la presentació de credencials

El poder ha de respectar els drets de l'home

La identitat catòlica del poble espanyol, els llaços estrets d'Espanya amb la seu apostòlica, la vitalitat actual del catolicisme espanyol, comprovada pel Papa en les seves visites, i l'afirmació que els drets del poder no poden ser entesos d'altra manera més que en base al respecte dels drets objectius i inviolables de l'home, són les idees clau del discurs que el papa Joan Pau II pronuncià en resposta al del nou ambaixador d'Espanya prop de la Santa Seu, Gonzalo Puente Ojea. L'acte va durar vint minuts.

"Vosté vé a representar, davant la Seu de Pere, una nació que durant segles s'ha caracteritzat per la seva condició de catòlica, com ho demostra la seva triple tradició històrica, religiosa i missionera", digué el papa Joan Pau II al nou ambaixador prop de la Santa Seu, Gonzalo Puente Ojea, que li presentà les seves cartes credencials. És el primer agnòstic que representa Espanya davant la Santa Seu. "És quelcom —prosseguí el Papa— que hi continua essent present actualment i que vaig apreure durant les visites pastorals recorrent la geografia nacional, en inoblidables jornades de fe i esperança, expressió d'una profunda vivència religiosa".

"Espanya ha mantingut, des de la seva mateixa configuració com a Estat independent —recordà Joan Pau II— llaços estrets amb aquesta seu apostòlica; ha fet de la fe catòlica un element connatural de l'ànima hispana, inspiradora de les seves virtuts morals i informador de les mateixes institucions. La vitalitat de la comunitat cristiana des seu país ha projectat la llum de l'Evangeli en el món mitjançant la genero-

sa i abnegada tasca evangelitzadora de tant preclars fills seus, que han enriquit així l'Església universal amb els copiosos fruits de pobles nous nascuts per la fe a una nova vida. Aquest és el llegat d'un passat gloriós que ha marcat l'ésser d'aquella noble nació en la història, però que també en els nostres dies continua essent-hi present".

Valors de la visió cristiana de la vida

El Papa, en el seu discurs, recordà que la Península Ibèrica fou un dels primers territoris que acolliren la bona nova i que "per a la seva comunitat ha estat motiu de legítima honra en afirmar les seves arrels apostòliques, proclamant la presència de Sant Pau en el seu sòl i fent de Sant Jaume Apòstol el seu patró i protector".

Va fer referència a les paraules del discurs de l'ambaixador en les quals aquest al·ludia la contribució de la seu apostòlica a favor de la civilització, la cultura i el dret dels individus i dels pobles, així com la irradiació universal

El Papa Joan Pau II, amb el nou ambaixador d'Espanya prop de la Santa Seu, Gonzalo Puente Ojea, que li presentà les seves cartes credencials.

dels valors profundament arrelats en la visió cristiana de la vida.

El bé més gran de la persona humana

Joan Pau II reafirmà: "L'Església posa tot el seu esforç en la noble causa de servir la promoció integral de l'home, d'acord amb la missió que li és pròpia i que l'impulsa a realitzar el seu ministeri superant motivacions o interessos particulars. Per aquesta universalitat, pot constituir un vincle estretíssim entre les diferents nacions i comunitats humanes, amb la finalitat que aquests hi confïin i la reconeixin

efectiva i veritable llibertat per complir la seva missió. L'Església està vivament interessada a promoure tot allò que sigui pel bé de la persona humana i dels grups començant per la família. Els drets del poder no poden ser entesos d'altra manera més que en base al respecte dels drets objectius i inviolables de l'home. La Santa Seu no estalviarà esforços en la comunitat internacional per continuar amb la seva contribució per a la millor entesa entre les nacions, potenciant els valors espirituals i morals que apropen els pobles i permeten superar divisions i barreres".

Joan Pau II va cloure el seu discurs enviant una salutació als

Reis, Govern i autoritats i als benvolguts fills d'Espanya".

L'audiència va durar una mitja hora

Joan Pau II va rebre al nou ambaixador en la seva biblioteca particular, i l'acte durà una mitja hora. L'entrevista es va desenvolupar amb normalitat no exempta de certa fredor. L'esposa de Puente Ojea, de negre i amb "mantilla española" i els quatre alts funcionaris de l'Ambaixada foren invitats al final pel Papa que l'envoltaren per a la clàssica fotografia. Puente Ojea fou rebut després pel cardenal Casaroli, secretari d'Estat i va visitar la basílica de Sant Pere.

Quatre desitjos i una carta als pares sinodals

ANTONI MATABOSC

Facultat de Teologia de Barcelona
(de la Vanguardia)

No és fàcil resumir en poques línies tot allò que jo espero del Sínode, perquè n'espero molt. Tampoc no voldria convertir aquest escrit en una mena de "carta als reis" adreçada als Pares Sinodals. Indicaré com més senzillament pugui quatre desitjos que voldria veure realitzats, a judici meu, pel bé de l'Església de Jesucrist.

Potser convindria, en primer lloc, reafirmar les intuïcions fonamentals del Concili Vaticà II. No tot el que fou aprovat té el mateix valor i la mateixa importància i, per això, pot tenir molta importància indicar allò que col·loca tota la resta en el seu lloc adequat. Crec que el Concili va definir una certa manera de ser, estar i actuar de l'Església en el nostre món. S'allunyà de la idea de "societat perfecta", que no afavoria ja la forma d'entendre's a si mateixa ni de situar-se correctament davant del món, i va inclinar-se per definir l'Església com a sagrament, com a categoria pont entre la identitat i la missió: l'Església és fonamentalment cridada a testimoniar l'amor de Déu revelat en Jesucrist. La segona idea bàsica del Vaticà II és la

reconciliació, tant amb l'Església i comunitats nascudes d'antigues ruptures, com amb la modernitat, amb el món modern. Reconciliació amb el subjecte lliure, amb la cultura moderna, amb la societat democràtica, liberal i socialitzada, amb la classe obrera, amb el món dels joves, amb les aspiracions de la dona. Sagrament i reconciliació, doncs, com a base del ser i actuar de l'Església.

Amb un cert temor voldria indicar una segona comesa del Sínode: el d'indicar camins per completar i perfeccionar tot allò que ja va quedar bàsicament establert en el Concili. El Vaticà II no pot considerar-se ni com un tot complet i acabat, ni com un senzill pas inicial que ha de ser superat ràpidament.

Els teòlegs estan generalment d'acord a dir que el Concili no va tenir temps d'indicar el procediment operatiu i jurídicament eficaç per dur a terme algunes de les seves intuïcions fonamentals. Per exemple, ¿com han de complementar-se i enriquir-se mútuament col·legialitat i primat? El Sínode faria un gran servei al poble de Déu si indiqués algunes tasques a emprendre en el futur pròxim.

En tercer lloc, crec que s'hauria de fer un diagnòstic molt real i objectiu de l'etapa postconciliar. Gosaria dir que tant en el to de l'anàlisi com en les conclusions po-

dria assemblar-se al balanç efectuat pel recentencontre de bisbes i teòlegs espanyols. Pel que fa referència a Espanya s'afirmà que el Concili va ser entès i aplicat bastant satisfactòriament, si bé no deixa d'haver-hi algunes exageracions d'un o altre signe. El balanç del postconcili, per tant, es considerà per part dels bisbes i teòlegs com a fonamentalment positiu. Ampliant la perspectiva a l'Església universal i matisant allò que és propi d'altres països o continents, penso que la conclusió podria ser molt semblant.

Finalment desitjaria que en indicar les desviacions, incorreccions o exageracions (no hi ha dubte que n'hi ha hagut) se situïn sempre en una perspectiva de rellançament confiat pels camins que va obrir-nos el Vaticà II. Una mateixa anàlisi crítica pot fer-se en forma de "lamentació" o en registre de "conversió" (modificar pensaments, actituds i actuacions per tal de continuar més encertadament el camí). Aquesta última implica tenir en compte tant els "pecats" d'exageració com els d'omissió: és a dir, fixar-se tant en els que s'han passat com en els que no han arribat.

Això és el que espero del Sínode i sense pretendre ser profeta tinc l'esperança posada que les seves conclusions aniran en aquesta línia.

Vaticà dia a dia

Canvis en la Sagrada Congregació per al clergat

S'anuncia com a imminent la renúncia del cardenal Oddi i l'arquebisbe espanyol monsenyor Romero de Lema com a prefecte i secretari respectivament de la Congregació per al clergat. Les dues renúncies s'atribueixen per motius de salut.

En ambients ben informats del Vaticà s'especula una terna per substituir els dos alts càrrecs: els italians Innocenti, ex nunci d'Espanya, actual Prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants i el colombià López Trujillo.

Set dones, auditors del Sínode extraordinari

El grup d'auditors del Sínode extraordinari està format per 15 persones, set de les quals són dones, entre aquestes, la mare Teresa de Calcuta i la fundadora dels Focolars, Clara Lubich. A més a més, hi ha una mare de família, la italiana Paola Spaggiari, de "Comunió i Alliberament".

Aquests auditors, són admesos a les sessions plenàries com a observadors, sense dret a vot ni a intervenció. La seva presència recordarà d'aquesta manera visible la dels nombrosos observadors ecumènics del Vaticà II.

Un madrileny, superior general dels Redemptoristes

El XX Capítol General dels Redemptoristes, reunit a Roma, ha elegit nou superior general el pare Juan Manuel Lasso de la Vega i Miranda, el primer espanyol que succeeix al fundador San Alfonso Maria de Liguori, en el govern de la congregació. Substitueix en el càrrec a José Pfab. Juan Manuel Lasso de la Vega va néixer a Madrid el 25 de juliol del 1936. Especialitzat en Dret Canònic per la Universitat de Salamanca i en Teologia Moral per l'Acadèmia Alfonsiana de Roma, fou elegit conseller general en el capítol del 1973 i vicari general l'any 1979.

Joan Pau II va rebre Roland Dumas

Roland Dumas, ministre francès d'Afers Exteriors, fou rebut en au-

diència pel Papa. Aquest fou la primera trobada entre el Pontífex i Roland Dumas, des de l'arribada d'aquest al Quai d'Orsay.

Relacions judeo-cristianes: Conferència panamericana

La primera conferència panamericana sobre les relacions judeo-cristianes fou oberta a Sao Paulo, organitzada per la Conferència Episcopal Brasileira i el Comitè jueu nord-americà. Cinc països americans (Estats Units, Brasil, Argentina, Uruguai i Colòmbia) i una delegació del Vaticà, analitzaren els progressos realitzats en el diàleg entre jueus i cristians en els últims vint anys. El cardenal Lustiger, invitat especial de la Conferència, va traçar les grans línies d'una "història freqüentment dolorosa" i demanà la lluita contra la injustícia i el reconeixement dels drets humans.

Hi ha prop de 25.000 religiosos espanyols fora del país

Segons una estadística publicada per la revista espanyola "Vida religiosa", l'any 1984 hi havia 24.934 religiosos espanyols fora d'Espanya, dels quals 9.366 pertanyen a instituts masculins i 15.568 femenins.

Uruguai es prepara per la visita del Papa

La Comissió Nacional de Pastoral Popular, de la Conferència Episcopal Uruguai, que presideix monsenyor Raúl Scarrone, bisbe auxiliar de Montevideo, ha elaborat un esbós programàtic relacionat amb una probable visita del papa Joan Pau II a Uruguai, per la qual encara no hi ha data establerta.

Missioner espanyol detingut a El Salvador

Un missioner laic espanyol, que treballava en activitats humanitàries per al Secretariat Social de l'Arquebisbat de San Salvador, fou arrestat per un grup d'oficials militars. Jorge Pozuelo fou detingut quan sortia del seu treball a la capital.

Els seus companys de treball expressaren la temença que Pozuelo tingués la mateixa sort que d'altres estrangers que després de ser captu-

rats per l'exèrcit han estat expulsats del país. Efectivament, Pozuelo ha estat alliberat, però ha d'abandonar el territori nacional.

Bisbes brasilers demanen que es posi fi a "L'Esquadró de la mort"

Cinc bisbes brasilers llançaren una nota de suport al poble paraibà denunciant greus successos ocorreguts a la diòcesi de Patos. La nota demana al govern federal l'establiment de mesures per posar fi a la violència. Els bisbes sospiten de la complicitat de la policia en el nou "Esquadró de la mort", responsable de 18 assassinats. Els bisbes de Paraiba demanen a les autoritats que "no deixin frustrades les esperances del poble i que els criminals siguin identificats i castigats amb el rigor de la llei. Paraiba necessita pau, pa i treball".

Hong Kong i Macau conservaran els seus llaços amb el Vaticà

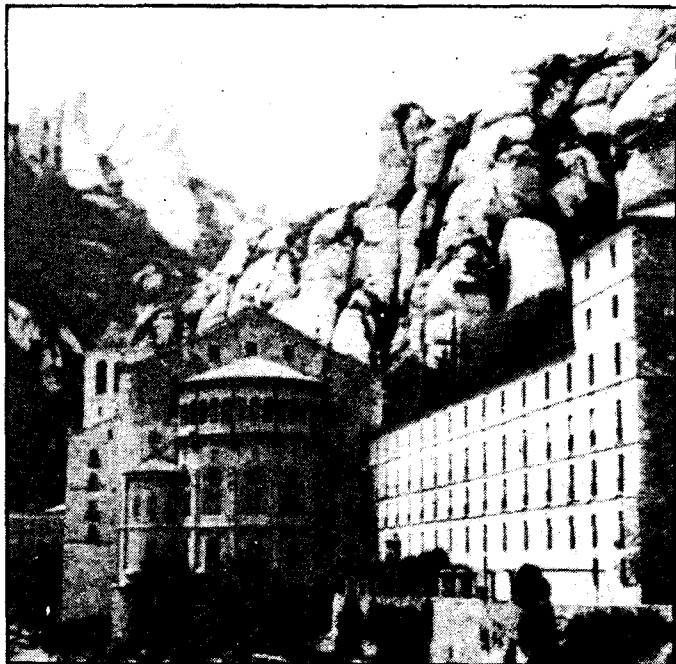
El portaveu del govern xinès, Lu Junqui, ha declarat que Hong Kong i Macau podrien conservar els seus llaços amb el Vaticà després de la seva reincorporació a la sobirania xinesa, prevista per a l'any 1997. Confirmava les declaracions de monsenyor Arquimio da Costa, bisbe de Macau, segons el qual, l'Església de Macau podria romandre sola l'autoritat del Papa després del seu retorn a la sobirania xinesa.

Preocupació per les sectes a Amèrica llatina

En una declaració que reflecteix el clima de preocupació pel creixement de les sectes, el Secretari General del Consell Llatino-americà d'Esglésies, Felipe Adolf, declarà que "molts tenim por que la proliferació de sectes a Amèrica llatina sigui un element més de la penetració nord-americana en la nostra regió".

El bisbe de Latacunga, monsenyor José María Navas, denuncià el passat gener "la infiltració de sectes religioses que pretenen dividir les comunitats camperoles". Navas assegurà que les sectes tenien molt poc de religioses i molt de "fins de lucre", a la vegada que alertà les comunitats camperoles i les autoritats de l'Equador sobre la tasca d'aquests grups.

Nomenat Degà de la Facultat teològica de Sant Anselm de Roma

El pare Tragan, antic monjo de Montserrat

Ha estat elegit Degà de la Facultat teològica del Col·legi internacional benedictí de Sant Anselm de Roma, el pare Pius Ramon Tragan, monjo de Montserrat.

El pare Tragan, nascut a Esparreguera, té 57 anys d'edat. Ingressà a Montserrat el 1947. Allí seguí els cursos de Filosofia i Teologia, que continuà a Estrasburg i a Roma. Els anys 1965-67 i 1969 estigué a l'École Biblique de Jerusalem. És llicenciat en Filosofia i Sagrada Escriptura i doctor en Teologia. La seva tesi doctoral és dedicada a l'estudi del capítol X de l'Evangeli de sant Joan. La seva tasca més important ha estat la docència de Sagrada Escriptura (Nou Testament) a Montserrat i a l'esmentat Col·legi, on començà d'actuar com a professor l'any 1972. Ha estat col·laborador de La Bíblia de Montserrat, i ha organitzat Symposiums sobre el IV Evangeli.

"Sense el Concili, l'Església hauria sofert una catàstrofe"

Això ho ha dit el cardenal Koenig en el llibre-entrevista: ¿A on va l'Església?, escrit pel periodista italià Gianni Licheri i presentat a Roma pel teòleg espanyol González Ruiz. El llibre, acabat el passat agost, exalta la figura del Papa i tracta del postconcili, del pròxim Sínode, la teologia de l'alliberament, la col·legialitat dels bisbes i les conferències episcopals. Recorda que en el tercer Sínode dels bisbes, que tractà del sacerdoti, Pau VI demanà un vot delibe-

ratu sobre el celibat sacerdotal, al qual s'hauria atès si la majoria de l'assemblea s'hagués pronunciat per l'abolició, però no fou així.

El cardenal Koenig, trenta anys d'arquebisbe de Viena, —a qui González Ruiz qualificà de "pare espiritual" del papa Wojtyla—, revelà que per encàrrec de Pau VI, el llavors cardenal Wojtyla va escriure "l'Evangeli nuntiandi", que Pau VI revisà i retocà i que influí en el document de la Congregació per a la Doctrina de la Fe sobre la teologia de l'alliberament. Koenig afirma que el discurs de Joan XXIII contra "els profetes de desventures" conserva actualment tota la seva actualitat".

Eurobosco del 1985, a Dublín (Irlanda)

Per estudiar el tema "treball i desocupació entre els joves de la pròpia nació i a Europa" se celebrà a Dublín, el cinquè Eurobosco, cita ja habitual dels antics alumnes salesians d'Europa.

Assistiren quatre-cents delegats de totes les federacions del continent, que ja havien estudiat el tema en congressos nacionals i regionals.

Les línies de fons foren traçades per Kieran A. Kennedy, director de l'Institut irlandès d'investigació econòmica i social. En la seva intervenció presentà una àmplia panoràmica del treball a Europa i dels índex de desocupació juvenil, relacionant aquest fenomen amb factors estructurals i les condicions del mercat laboral. Després d'assenyalar les conseqüències econòmiques i socials, va oferir alguns elements de solució des del punt de vista econòmic i social.

El Papa va rebre Maradona

Després d'assistir a la missa que el Sant Pare oficià juntament amb els seus secretaris, monsenyor Dziwysz i monsenyor Kabongo i un tercer sacerdot, el jugador de futbol Diego Armando Maradona fou rebut per Joan Pau II en una sala annexa a la capella. El Papa, després de lliurar-li un rosari a cada un dels assistents, parlà amb els pares del futbolista i jugà un moment amb el fill de la germana de Maradona. "Estem molt contents, perquè tenim moltes ganes d'estar amb el Sant Pare", explicà la mare de l'esportista. "Fa anys que ho intentàvem. Ja quan eram a Barcelona volíem venir a veure el Papa".

La insistència de la senyora Maradona ha aconseguit que el seu desig es fes realitat.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Per ací seguim rebent C.C. amb força puntualitat. Ens omple de joia tenir notícies fresques de casa. Gràcies per tot el vostre treball en aquest apostolat."

Loum-Ville, Camerú

"Endavant en la vostra tasca! Gràcies per la normalitat i puntualitat amb que envieu C.C."

Llama (Via Chiclayo), Perú

"Estem lluitant amb els pobres i pels pobres, contra la desnutrició infantil i contra tota classe de misèries. Rebem C.C. Moltes gràcies!"

Santa Rosa, La Pampa, Argentina.

"Ja fa temps rebo C.C. Vull dir-vos "GRÀCIES" de tot cor. M'ajuda molt."

AIGUÀ - Uruguai

400 MISSIONERS REBEN EL NOSTRE SETMANARI "CATALUNYA CRISTIANA",

gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

A causa de diverses circumstàncies, al llarg d'aquests sis anys, alguns s'han quedat sense padri o padrina.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que altres persones faran el possible per a no deixar "orfes" de CATALUNYA CRISTIANA, a aquests germans i germanes nostres.

MISSIONERS SENSE PADRI

AMPARO RODRIGUEZ DE VERA
MISSION CATHOLIQUE
SAFANE
HAUTE VOLTA
(AFRIQUE OCCIDENTALE) 8.500 Ptas.

JOAN CUNILLERA I SOLANES
INSTITUTO CARLOS PEREYRA
Apdo. 596
PUEBLA
MEXICO 7.750 Ptas.

M.ª DOLORS MASDEU
B.P. 99
KRIBI
CAMERUN 8.500 Ptas.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

☐ taló que adjunto

☐ gir postal

☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa

Sucursal n.º

N.º compte corrent

Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

Monestir de Sant Benet de Montserrat. Trobades per a noies de 13 a 17 anys. — Celebraran la seva segona Trobada d'enguany, el cap de setmana 7 i 8 de desembre (Concurs). Tema: EL MEUNADAL. A l'hostatgeria del Monestir, des de les 5 de la tarda del dissabte fins a les 6 de la tarda del diumenge. Cal que porteu la Bíblia o el Nou Testament. Els dies de TROBADES, el preu de la pensió és voluntari. Per a inscriure-us podeu fer-ho per telèfon trucant, de 4 a 6 de la tarda, al 835 00 78.

L Aniversari de la Parròquia de la Mare de Déu dels Desemparats 1935-1985. — Actes commemoratius 30 de novembre i 1 de desembre. **Dissabte, 30 de novembre**, a les 7 del vespre: Marxa floral i festiva pels carrers de la barriada. Pregó-Manifest del Cinquantenari a la Plaça Espanyola. Ofrena floral i Salve al Temple Parroquial. **Diumenge, 1 de desembre**, a les 12 del migdia: EUCARISTIA, commemorativa dels 50 anys, presidida pel Cardenal-Arquebisbe de Barcelona i concelebrada pels sacerdots servidors i amics de la Parròquia. Inauguració del Centre Catequètic i Cultural "Casal Els vents".

Moviment Cristià de Mestres. — Organitza una Trobada de preparació personal i pedagògica d'Advent-Nadal els propers dies 30 de novembre i 1 de desembre, a la Casa de la Immaculada, a Tiana. Hi sou invitats. Els mestres interessats poden demanar més informació a: Montserrat Sardà, tel. 253 44 99.

Estona de Pregària. — El Grup de Jovent l'ASFALT, de la Parròquia de Sant Ferran (Gran Via, 406, al costat de la Plaça d'Espanya, tel. 223 97 46), us invita a tots, joves i grans, a fer una Estona de Pregària davant el Santíssim Sagrament, cada primer dilluns de mes. Comencem amb l'acollida a les 22 h. Després fem uns 3/4 d'hora d'adoració meditada, i finalment el comiat. La propera Trobada serà el dia 2 de desembre.

Aniversari de la mort de Jn. Josep M.ª Pujadas. — Amb motiu de l'aniversari de Mn. Josep M.ª Pujadas, el Moviment d'Encontres de Promoció Juvenil, celebrarà una Missa d'aniversari, el dissabte, dia 7 de desembre, a les 5,30, al Monestir de Sant Pere de les Puel·les, c/. Angli, 55. Hi són invitats els joves que han passat per Encontres, com també totes aquelles persones que havent-lo conegut, vulguin participar-hi.

Organització Internacional de Cooperació Sanitària "MEDICUS MUNDI". — Organitza el XV Kurs de Medicina Tropical. Tindrà caràcter intensiu i se celebrarà del 2 de febrer al 30 d'abril del 1986, a la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona. Preinscripcions: Fins el 10 de desembre del 1985, Secretaria de "Medicus Mundi", c/. Roselló, 223, Barcelona - 08008. Tel. 217 06 88.

Institut de Teologia i Humanisme - Sala Penyaforat. Bailén, 10, Barcelona. — Als

vint anys del Concili Vaticà II, i sota el signe de l'esperança, conferències per a un reencontre i revaloració de l'esdeveniment més gran del nostre segle. Dies 3, 4, 5 i 6 de desembre, conferències a cura del pare Emilio Barce-lón sobre els temes "El projecte eclesial del Vaticà II" i "El nou rostre de l'Església", i del pare Lorenzo Galmés sobre "Actitud de l'Església davant els goigs, interrogants i esperances de l'home actual" i "El Vaticà II: ¿punt d'arribada o punt de partida?"

Hora, a les 7,30 de la tarda. Matrícula, 700 pessetes. Telèfon, 246 33 00.

GIRONA

Obra Diocesana d'Exercicis. Tanda Eclesial. — Començarà el dia 27 (divendres-migdia) a 31 (dimarts amb el dinar) de desembre, a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles. La dirigirà Mn. Jordi Carrera i Mn. Pere Bach. Inscripcions: Tel. 57 17 58.

Si voleu treballar per construir un món tal com Déu vol
Si voleu col·laborar a l'alliberament permanent de les persones i dels pobles

La Federació de Cristians de Catalunya informa al Poble de Déu i poble català en les Trobades d'estudis que celebra arreu de les comarques catalanes.

Veniu a la

TROBADA D'ESTUDIS

a

Barcelona

Diumenge dia 15 de desembre, matí i tarda. Places limitades.

Inscripcions: en el Secretariat General, Canuda, 26, Barcelona, fins el dissabte dia 7 de desembre. Preu: 750 Ptes el dinar inclòs.

claret

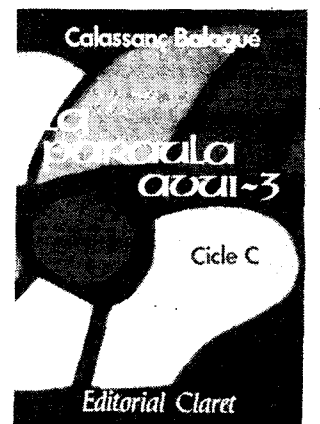
Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

LA PARAULA AVUI-3

Cicle C

Calassanç Balagué

Col·lecció EL BRI
n.º 26 - 144 pàgs.
450 ptes.

Calassanç Balagué i Bosch, escolapi, ens presenta un altre volum de "LA PARAULA, AVUI", corresponent al cicle C del leccionari dominical de l'any litúrgic.

L'obra ens ofereix una aportació entenedora i valuosa per a comprendre i conèixer el missatge que Déu ens dona avui.

El P. Calassanç és un home que escriu com un nen gran, amb fe i sentit comú.

És finalment interessant, fortament lúcida, i extraordinàriament clara.

Editorial Claret

RESIDÈNCIA

3ª edat a Mataró

Gran confort i preus assequibles. Oficina a Barcelona Tel. 232 52 69 y 790 15 36.

Urgell

**Monsenyor Martí recorda
la normativa vigent al respecte**

Les absolucions col·lectives, només per a casos excepcionals

**Els grans aplecs, que reuneixen milers de
persones, podrien entrar perfectament en el
capítol de "casos excepcionals"**

LA SEU D'URGELL.— "Per ara que no es donin absolucions col·lectives fora de casos excepcionals i en el nostre Bisbat són rars... En tal cas que es compleixi el que diu el ritual sobre el necessari permís del Bisbe". Amb aquestes paraules el bisbe Joan obria la sessió darrera del Consell del Presbiteri dedicada al tema de les absolucions col·lectives. També recordà el Bisbe d'Urgell que fins ara ni la Conferència Episcopal Espanyola ni la Tarraconense no han dictat normes sobre el tema d'una forma definitiva i, conseqüentment, tampoc poden donar-se aquí.

Durant el debat van manifestar-se postures diferents particularment sobre la conveniència i oportunitat de les absolucions col·lectives de grups de penitents. Un dels preveres opinava que "no es donen en el nostre Bisbat les condicions perquè es pugui donar absolucions col·lectives". Hi pot haver, però, excepcions. Un altre prevere manifestava que en els pobles petits un sol sacerdot ha d'atendre grups nombrosos de penitents, i també va fer-se esment dels aplecs que en diferents indrets congreguen centenars i fins i tot milers de persones, així és el cas de Montgarri on dos preveres estan davant una multitud de més de 4.000 pelegrins. "A Burg, afegí un altre prevere, hi ha un sol capellà i més de 1.000 pelegrins". Aquestes podrien ser ocasions excepcionals per impartir absolucions col·lectives.

També alguns van manifestar desig d'una postura més oberta: "Lamentem que no es pugui donar l'absolució col·lectiva, amb tots els valors que té". I expressaven alguns la seva confiança en el canvi de postures per part de la jerarquia de l'Església: "S'obriran portes noves, si no per un costat, per un altre".

El Consell Presbiteral aconseguí unanimitat a l'hora de valorar la pastoral postconciliar de la Penitència: "La doctrina del Vaticà II no s'ha aplicat amb tota la seva profunditat. La renovació de la Penitència ni l'hem encetat, encara es confessa com abans del Concili". (Cal suposar que la intervenció es referia a la forma no al nombre de penitents!). Un altre afegia: "Ens hem de prendre amb serietat la renovació del sagrament de la Peni-

tència" i cal també aprofundir en el sentit del pecat perquè "la gent si no té consciència de pecat, no sent la necessitat de confessar-se".

Fundació religiosa al Pla de Sant Tirs

En el curs de la darrera sessió del Consell Presbiteral d'Urgell s'informà que un Orde Benedíctí francès estudia el projecte d'establir una fundació al Bisbat, concretament la casa religiosa seria al Pla de Sant Tirs. Es una parròquia de 200 habitants, rural, situada a l'Alt Urgell i a 8 kms. de la capital del Bisbat. La vinculació de l'Orde Benedíctí amb el Pla de Sant Tirs té el seu origen en haver estat lloc de residència d'en Joan Maria Vendrell, minúscul avui admès a l'esmentat orde en el que ha realitzat el noviciat. Recentment en Joan Maria i el seu Prior General van visitar el Bisbe d'Urgell i van informar-lo sobre l'esmentat projecte. En l'actual terme municipal del Pla de Sant Tirs hi havia existit un antic i històric monestir benedíctí anomenat de Sant Climent, annexionat el 1.001 al de Sant Andreu de Tres Ponts pel Papa Silvestre II.

Una clarissa d'Urgell funda a Zimbabue

Una fundació que s'està duent a terme ben lluny de les terres del Bisbat és també notícia, i joiosa, a casa nostra. La M. Anna Bàrbara Magaz, fins fa un any clarissa de la comunitat contemplativa del Sant Crist de Balaguer, és a Zimbabue a fi de fundar-hi un monestir de religioses també de vida contemplativa. Amb un grup de religioses clarisses de Sòria està endegant l'obra a fi que la vida de l'Església sigui present amb tota la seva plenitud en les comunitats joves de l'Àfrica. S'han unit a la seva obra un bon grup de novícies de raça negra i totes respiren optimisme i esperança per la fundació.

La M. Anna havia format part durant onze anys de la comunitat del Sant Crist de Balaguer, l'única casa de vida contemplativa a les comarques del Bisbat d'Urgell.

Antoni Mirabet

Pensant ho bé

Per Xesc Soliu

Les balances

A casa, com segurament en moltes altres cases, teníem unes balances. Estaven damunt la taula de cavallets que hi havia a la cambra del mig, autèntic mercat de Calaf, on s'aparcaven trastos, trastos i andròmines de tota mena. La raó de les balances, entre d'altres, com podia ser la de mesurar els ingredients majors d'alguna guisófia, era que, una vegada a la setmana, venia a casa la Rosita de Rellinàs, una pagesa de veu cridanera, amb cara d'argent viu i dents de rateta.

Els queviures eren de bona qualitat i a bon preu. Però la mare, que amb el panís havia de fer vuits i nous i encara per mal sortir-se'n, volia a més, bon pes i bona mesura. Aleshores, l'eixerit de torn a requeriment de la mare portava les dites balances, amb els plats dringant, pujant i baixant, desigualment carregats amb els pesos. La Rosita tenia l'habilitat de venir quan la quitxalla érem a casa. Sabia, per experiència, que tenia en nosaltres uns bons aliats, i que amb romanços i galindaines feiem vendre a la Rosita més del que la mare hauria volgut comprar. Tanmateix la mercaderia s'ho valia. La Rosita era una pagesa de secà, i les fruites i verdures eren d'allò més gustoses.

Ja ho sabem, perdut l'oci paradisiac, vingué la negació de l'oci o neg-oci. I vet a aquí que, des d'aleshores, això del comprar i vendre, pesar i regatejar, l'home ho porta al moll de l'os. És clar, aquest camp és dels més propicis perquè tots els registres possibles de paraules i fets, veritats i mentides de què l'home és capaç, ni que sigui davall-davall, entrin en joc. Les balances són un d'aquells instruments inventats per endegar justament les males i les bones intencions. Hi ha qui es dol del propi engany, hi ha qui se'n vanta, però ningú no vol ser enganyat.

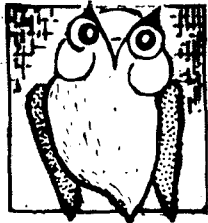
L'home des de sempre ha tingut clar que, sense un mínim de justícia, la cosa pública no pot anar ni amb rodes. Arreu del món, i des d'antic, les balances són signe de justícia. Precisament els documents gràfics de les primeres balances apareixen a l'Orient Mitjà (Mesopotàmia i Egipte), pesant les ànimes dels difunts. Aquella gent, bé era prou assenyada; comprenia que a

l'hora de la veritat, l'existència personal val segons el pes de la seva bondat. Allò que no sé, és si per equilibrar els dèficits havien previst el pes del perdó. El cas és que, van portar la balança tan amunt que van donar el nom de "Libra" (balança, en llatí) al setè signe del Zodíac, i van fer de la balança la representació al·legòrica de la justícia. I no podem dir pas que la balança no fos un instrument ben trobat i durador, ja que la "Libra" (balança de braços iguals suportats per una columna), i la "romana" (de braços desiguals que s'equilibren amb el piló), han estat en plena vigència fins ben entrat el nostre segle i més, perquè jo que no sóc vell, recordo quan al portal de casa, pesàvem amb la vella i rovellada romana, el sac de draps i papers a lliurar al drapaire.

De balancers, sovint ben maldestres, poc o molt, per a bé o per a mal, en som una mica tots. Tots tenim la pruija de voler mesurar les ànimes... dels altres. Tenim a dintre una singular espècie de balances amb la gosadia de voler mesurar les intencionalitats, els pensaments, els judicis, els sentiments d'altri. I, ¿què és allò que posem a cada balanç? ¿Quina és la massa definida que ens permet de mesurar i de ponderar justament la qualitat de l'altre? ¿Es potser el fardell feixuc de les pròpies misèries?

La balança és un instrument sensible, fidel i just, a no ser que la mà de l'home estropelli el seu bon fer a fi d'engalipar els altres. La sensibilitat, fidelitat i justícia de les nostres preteses balances personals, ¿no aniran de bòlit pel pes de motius inconfessables? ¿Com podem fiar-nos de la balança cap a un cantó o cap a l'altre?

Si a l'hora de la veritat hem de ser mesurats amb les mateixes balances amb que mesurem els altres, estem ben llestos, amics. Ja cal que abans no arribi el dia en què la nostra vida estigui a la balança, ens esforcem per tenir un cor net, comprensiu i perdonador. Que no ens passés com al rei Baltasar que escoltà per boca de Daniel: "...és que us han pesat a les balances i us han trobat mancat de pes".

Barcelona

En un acte bell i emotiu

X aniversari del trasllat del Dr. Tarrés a la parròquia de Sarrià

"P. Tarrés, et preguem que ens ajudis perquè, com tu, generosament fem de la nostra vida un apostolat constant"

BARCELONA.— Són les 11 de la nit, torno a casa una mica cansat, però amb una gran joia. El blanc i el vermell lluminós que he vist al voltant del sepulcre del Dr. Tarrés se m'ha entaforat a l'ànima i m'omple d'alegria. Potser nosaltres no veurem Tarrés, la teva imatge a la Glòria de Bernini, però estem segurs que tots els qui avui érem a l'Eucaristia d'aquest Xè aniversari del trasllat a Sarrià de les teves despulles mortals, hem tingut una llei de pressentiment que aquells cants i pregàries, llums i flors, els vèieu des de la Glòria, tu i tots aquells amics de la F.J.C. que ja han assolit la Carena Eterna.

Donava bo, ¿oi Tarrés? sentir la ressonància d'aquelles veus varonils cantant avui com ahir: "Som cavallers fidels del Crist".

Els de Manresa s'hi han lluit. Quin goig donava sentir-los cantar! Amb quin afecte ho han organitzat tot! Com ells diuen i repeteixen: el Dr. Tarrés, és un fill il·lustre de Manresa.

Tot ha estat molt bell i emotiu, però a mi el que m'ha commogut més ha estat aquell home de Sant Esteve de Sesrovires, caminant tot apuntant-se en dos bastons, alt ceptat, amb una veu molt ferma ha pujat les escales del temple sota la pluja i quan entrava tan gran era el seu goig, que ha hagut de dir-ho fort.

—"Jo el coneixia el Dr. Tarrés, jo sóc de St. Esteve!" Quan fou dins, buscà el sepulcre i es posà a un lloc des d'on el pogués veure.

Jo pensava, Mn Pere! Ell el deu recordar acompanyant el vell Sr. rector fins el tren, jugant a futbol amb els nois, reunint el jovent, orientant els esposos, anant a casa dels vells i dels malalts, al camp amb els pagesos, entre els ceps amb els vinyaters, a casa del ferrer i d'aquella veïna que ha tingut un noi que no vol menjar res. Ell l'ha vist caminant adelerat cap a St. Joan Zamora els dissabtes, i sobretot ha vist Mn. Pere pregant davant Nostre Amo estona i estona, tanta estona que forçosament havia de treure-s'ho de dormir.

Tots aquells que hem tingut la sort de conèixer, Tarrés, hem rebut de tu algun benefici. La flama ardent de la teva ànima deixava sempre un solc de llum, i aquesta claror, Tarrés encara ens guia i ens conforta. Per això ens plau tant, trobar-nos una vegada a l'any al voltant del teu sepulcre, encendre un llum vermell o deixar una rosa sobre la pedra.

Per últim Tarrés et farem un prec.

Com ha dit tan bellament el Dr. Gasol, tu fores un màrtir blanc. De vermells no en manquen pas a la F.J.C. Et preguem doncs que ens ajudis perquè, com tu, generosament fem de la nostra vida un apostolat constant que ajudi a la "Pàtria a resorgir" i que tots els catalans sapiguem elevar el nostre viure de manera que ens uneixi a Déu i en una ampla abraçada que arribi a tots els germans.

Jordi Riera

Cop d'ull

L'amor a l'AMOR

LLUÍS BADIA I TORRAS

El passat 29 de setembre, Artés, una joliva vila de la comarca del Bages, va remoure's joiosament i generosament, a causa d'una efemèride religiosa i popular: una jove carmelita vedruna que exerceix allà d'educadora, feia la seva professió perpètua. A l'església parroquial i als patis del Col·legi s'hi va agrupar molta gent del poble i de fora.

Deixeu-me donar un cop d'ull a una carta dels pares de la noia i permeteu-me que us la passi.

"Benvolguda filla, Mª Concepció:

D'una manera semblant, començàvem en el recordatori de la teva Primera Comunió, ara fa més de vint anys. Te'n recordes?

Ara però, no et volem pas recomanar res: per l'edat i les circumstàncies nostres i teves, més aviat t'hauríem d'encomanar

moltes coses: però tampoc no ho farem.

Sembla que era ahir! Com també sembla que acaba de passar, aquell 7 de setembre de 1980, quan vas fer —per primera vegada i per un any renovable— "vot de viure en castedat, pobresa i obediència, a glòria de Déu i servei de l'Església, i segons les constitucions de la Congregació de Gnes. Carmelites de la Caritat Vedruna".

Allò, és clar, venia a ser com el teu prometatge ple d'enamorament i farcit d'il·lusions, i era natural que fos així. Ara, però, ens has dit que vols prometre a Déu aquestes disposicions "per tota la vida". Perquè a l'enamorament l'ha substituït l'amor que moltes vegades és dolorós, però que mena a una vida feliç per camins lúcids i responsables. I que, amb l'esforç personal i la gràcia de Déu, ha de ser permanent.

Tu saps prou bé que la teva consagració religiosa "és una conversió incessant a un

amor cada vegada més autèntic envers Déu i el proïsme". Déu nos en guard que no fos així! I encara que no sigui fàcil —res de valor no n'és de fàcil— és gloriosament joios, per a un cristià que se senti cridat per aquest camí.

Nosaltres només tenim esma per dir-te, en nom nostre i del món que t'espera, allò que escrivia M. Van del Meersch al final del seu llibre, **Santa Tesera, la petita**: "Siguis beneïda perquè has vist la nostra misèria i has acceptat la teva missió".

Els teus pares, M^a concepció, n'estem molt contents d'aquest gest teu i mentre preguem Déu per la teva perseverança en l'amor a l'AMOR (Déu i els germans són tot u) ens encomanem a les teves oracions, davant "Maria la Verge fidel, que ens prece-deix i ens estimula". **Els teus pares**

Si trobeu que el cop d'ull valia la pena, ajudeu-nos a tots —pares i filla— a donar-ne gràcies a Déu.

Finestral

de la caritat

Una feble esperança

Els problemes quotidians de moltes famílies afectades per l'atur augmenten. Creixen els deutes de lloguer i els rebuts pendents s'acumulen.

Moltes d'aquestes famílies viuen tan sols preocupades per tirar endavant cada dia. Als parats i als seus fills la societat els nega el futur.

Fins quan podran seguir mantenint una esperança que cada cop és més feble?

- 317.- Senyor sol sense família ni treball. Té una depressió greu. Si l'ajuden podria pagar dos mesos de lloguer que deu. Són 18.000 ptes.
- 318.- Viuda de fa poc, amb dos fills de 17 i 15 anys. Té deutes a causa de la malaltia del seu marit. Mentre espera que li arribi la pensió necessita 12.500 ptes. per a aliments.
- 319.- Esposa abandonada amb un fill. Només té els ingressos de treballs manuals que fa a casa. S'ha endarrerit un mes en el lloguer. Li calen 8.898 ptes.
- 320.- Matrimoni ancià, subsisteix de la petita pensió del marit. A aquest li urgeix una cotilla ortopèdica que no pot pagar. Puja 40.800 ptes.
- 321.- Pare de família en atur sense subsidi. La dona està malalta. Per a aliments i un rebut endarrerit de llum necessiten 20.000 ptes.
- 322.- Matrimoni jove. El marit, cuiner, està en atur. Tenen un fill de pocs mesos. Per alimentació necessiten 12.800 ptes.
- 323.- Senyora gran vidua amb dos fills malalts mentals. La casa on viuen necessita reparacions urgents per fer-la una mica habitable. Pugen 26.400 ptes.
- 324.- Viuda de fa poc. Té tres fills en edat escolar. Mentre espera cobrar la pensió li calen per a aliments 28.000 ptes.
- 325.- Matrimoni jove amb dos fills petits. Subsisteix de la venda ambulat. S'ha endarrerit en el pagament del lloguer. Necessita 25.000 ptes.
- 326.- Senyora de 67 anys. Està tramitant el FAS per malaltia. No té Seguretat Social. Per a medicaments urgeixen 5.250 ptes.
- 327.- Esposa abandonada amb tres fills en edat escolar. Perdrà el pis per desnonament si no paga 67.230 ptes.
- 328.- Ancià de 72 anys. Li han amputat una extremitat inferior. Tan sols cobra 11.000 ptes. mensuals. Per a una pròtesi ortopèdica necessita 108.000 ptes.
- 329.- Esposa abandonada amb dos fills. Té deutes d'aliments que pugen 8.000 ptes.
- 330.- Senyor solter disminuït psíquic amb una pensió en tràmit. La família no l'ajuda. Per pagar el lloguer li calen 10.000 ptes.
- 331.- Cap de família en atur amb dos fills petits. No pot pagar el pis perquè ja se li ha esgotat el subsidi d'atur. Li urgeixen 48.780 ptes.
- 332.- Senyor sol de 54 anys amb malaltia crònica que li impedeix treballar. No té Seguretat Social per falta de cotitzacions. Té pendents alguns mesos de lloguer que pugen 31.059 ptes.

Preguem els nostres lectors que vulguin col·laborar amb CARITAS, adreïn els seus donatius a: CARITAS DIOCESANA, Plaça Nova 1, Telèfon 301 35 50 Barcelona-2.

Girona

Sota la responsabilitat de 941 monitors i col·laboradors

Uns 5.000 infants han passat aquest estiu per Colònies

GIRONA. — Es va celebrar fa poc a la Sala d'Actes del Col·legi Menor "Bisbe Cartañà" de Girona, l'Assemblea anual dels Centres federats del Servei de Colònies de Vacances de Caritas Diocesana de Girona. Hi participaren 104 responsables i monitors en representació de 33 Centres federats.

Van presidir l'Assemblea Mn. Josep Iglesias, Delegat Episcopal de l'Apostolat Seglar, i en Francesc Pérez, Cap dels Serveis Territorials de Joventut a Girona.

També hi eren presents Mn. Ramon Alventosa, Consiliari del Consell Diocesà del M.I.J.A.C., en Lluís Calderón, Director de Caritas Diocesana, en Ferran Pérez i la Maria Solés, Director i Secretària de l'Escola de l'Esplai, i els 11 membres de l'Equip Diocesà.

Com a punts importants dins l'ordre del dia cal remarcar la renovació parcial de càrrecs dins l'Equip Diocesà. El resultat de les votacions va ser el que segueix: Joan Forasté i Domingo: President amb 32 vots; Josep Rossell i Carreres: Secretari amb 33 vots; M. Àngels Bancells i Grèbol i Lina Vilamitjana i Pujol: Vocals amb 33 vots; Lluís Pagès i Coromines i Josep M.ª Garcia i Balda: Vocals amb 32 vots. Després dels resultats de la votació, el nou Equip Diocesà del Servei de Colònies ha quedat constituït per:

President: Joan Forasté, de Sant Feliu de Girona; Secretari: Josep Rossell, d'Hostalric; Consiliari: Miquel Àngel Ferrés, de Blanes; Administradora: Dolors Plana, de Santa Eugènia de Girona; Vocals: Lluís Pagès, de Santa Maria de Banyoles; M. Àngels Bancells, de Blanes; Xavier Pagès, de Palafrugell; Lina Vilamitjana, de Torroella de Montgrí; Josep M.ª Garcia, de Palafrugell.

Es va donar compte de la gestió de l'Equip Diocesà i de les activitats realitzades durant el curs 84-85, recollides al "Butlletí Informatiu", així

com de l'estat de comptes corresponent a 1984.

Balanç d'activitats

Es van comentar les activitats de l'estiu 85, en les quals han participat 5.274 infants i adolescents en 58 colònies, 20 campaments, 5 rutes i 18 casals d'estiu, dirigits per 941 responsables, monitors i col·laboradors.

El director de l'Escola de l'Esplai va presentar la programació de les activitats pel curs 85-86: 2 cursos de monitors amb caràcter intensiu, un curs de caps-1er. cicle, un curs de caps-2on. cicle, un curs de premonitors, i 2 cursets monogràfics (Expressió dinàmica, danses d'arreu del món). Totes aquestes activitats tenen per finalitat oferir als responsables i monitors de les activitats una formació i dotar-los de tècniques cara l'educació integral, humana i de fe, en el marc del temps lliure.

A l'apartat d'informacions diverses es va informar que a la reunió dels dies 14 i 15 de setembre, a Banyoles, l'Assemblea Plenària de la Coordinació Catalana de Casals, Colònies i Clubs d'Esplai va acceptar la candidatura d'en Joan Forasté per a ocupar el càrrec de vocal dels Serveis de Colònies dins la Comissió Permanent; i la de la Maria Solés per a ocupar la vocalia de les Escoles de l'Esplai.

Proclamació dels guanyadors dels Premis Literaris

També es va informar del programa d'obres i millores que s'ha fixat pel curs 85-86 a la casa de colònies del "Santuari dels Arcs, Joan Julià" de Santa Pau, i de qüestions referides al conveni signat amb la Direcció General de Joventut de la Generalitat de Catalunya.

El Servei de Colònies fa un servei a la societat ja que han intentat fer ciutadans competents, sense oblidar tot allò que es refereix al seguiment de Jesucrist

Abans dels parlaments, es va fer la proclamació dels guanyadors de la Primera convocatòria dels "Premis a treballs que versin sobre Casals, Colònies, Campaments o Clubs d'Esplai". El Jurat va declarar desert el premi "TECTAJOC"; va declarar guanyador del premi "ESPLAI", dotat amb 15.000 ptes., el treball titulat "AI BANDIS MUSICANDIS", presentat per l'Equip de Monitors de colònies de petits del Centre de Colònies i Campaments de l'Arxiprestat del Montgrí; va declarar guanyador del premi "ESTIU", dotat amb 20.000 ptes., el video titulat "UNESTEL D'ESTIU", presentat pel grup K.G. segons una idea de l'Esteve Zulet.

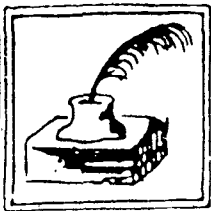
Com a cloenda, en Francesc Pérez, Cap dels Serveis Territorials de Joventut de la Generalitat a Girona, va excusar l'absència de l'Enric Puig i Jofra, Director General de Joventut, alhora que transmet l'encàrrec fet per aquest de saludar de manera molt afectiva l'Assemblea Diocesana.

La intervenció d'en Francesc Pérez es va centrar en tres punts: "L'Administració vol oferir serveis amb la mateixa qualitat que les Entitats que treballen en el camp dels joves, i la vostra n'és una. "Puc donar testimoni que els projectes que presenten els monitors dels vostres Centres, ajuden a assolir un nivell que beneficia les activitats de l'Insti-

tut Català de Serveis a la Joventut. Voldríem seguir comptant amb vosaltres." "Els SSTT de Joventut tenen les portes obertes per oferir el millor servei possible en la línia que esteu portant a terme."

Va cloure l'Assemblea Mn. Josep Iglesias. Va destacar que "amb la seva competència i qualitat el Servei de Colònies fa un servei a la societat, ja que amb el nostre treball intentem fer ciutadans, i ser presents a la societat. Hi ha altres Entitats, però allò que és específic del Servei de Colònies és que és un Servei d'Església, i que hem de fer ciutadans competents, però sobretot en el seguiment de Jesucrist".

Impromptu

Una oració

Hi ha una oració, titulada "Els ideals del cristià", molt poc coneguda, jo només l'he vist a l'Eucologi del doctor Lluís Carreras, que comença així: "Crec, Senyor! Vull creure, però, més fermament. Espero, Senyor! Vull, però, esperar més confiadament. Amo, Senyor! Vull, però, amar més ardentment. Em penedeixo, Senyor! Vull, però, penedir-me més vivament..." i la pregària continua exposant tot allò que ha de constituir la vida del cristià.

Penso en la gran saviesa de qui la va compondre ¿seria el mateix doctor Carreras?, i en el poc aprofitada que ha estat.

Penso que si ens proposéssim avançar una mica cada dia amb els propòsits i desitjos que s'expressen en aquesta pregària, el nostre viure seria més suportable.

I, sobretot, la recomanaria a tots aquells que se senten frustrats per realitats que no comprenen, i que, sentint-se impotents per arribar més amunt emprenen irremediablement la davallada deixant només al seu pas rastres d'orgull i de despit.

ORIOL CAMPS

Teologia, Pastoral i problemes actuals en les conferències del Centre d'Estudis Diocesà

GIRONA. — El Centre d'Estudis Diocesà de Girona, ha publicat el programa d'activitats que portarà a terme durant aquest curs, algunes de les quals ja han començat. Entre aquestes últimes cal remarcar les conferències de l'Escola de Pregària que ja es varen iniciar el passat dia 5 de novembre, que continuaran pel desembre i acabaran per l'abril. Les inscripcions es poden fer encara ja que les conferències s'agrupen per setmanes.

A principis de gener començaran les conferències sobre "Les arrels cristianes de Catalunya", el "Dret Català Familiar" i "Ciència i Ideologia". Durant aquest segon trimestre també es

donarà una sèrie de xerrades sobre "Fe i ciència" a la parròquia de Calella de la Costa.

El dia 1 de febrer s'iniciarà una Jornada sobre serveis pastorals en la qual participarà el director de l'Institut de Teologia Pastoral de Bilbao; mossèn José Angel Ubieta. També està prevista l'organització d'una Escola de Catequistes i un curset de formació.

Per la seva part Caritas Diocesana també organitza una curs de Formació de Voluntaris a nivell comarcal.

L'Escola de Teologia ofereix un curs base de cinc sessions sobre els temes centrals de la Fe,

Jesús de Natzaret, temes de moral, el sentiment religiós, l'espiritualitat cristiana, etc.

Per últim, l'Escola per a la formació de professors de Religió ha anunciat la celebració d'un curset intensiu pel proper mes de juliol en el qual es tractaran els problemes que ofereix actualment l'ensenyament de la religió a les escoles.

Les inscripcions per tots aquests cursos i conferències s'ha de fer per telèfon o personalment al mateix Centre d'Estudis Diocesà, cada dijous de 7 a 8 de la tarda, apartat de correus 117 - Girona, telèfon 20 50 91.

M. Caballé

Vic

Durant cinc trobades al llarg del curs

Jornades de preparació per a acollidors de promesos

VIC.— La Delegació Diocesana de Pastoral Familiar programà un total de cinc jornades per a preparar aquells matrimonis que vulguin ser acollidors de promesos en la seva parròquia. La 1.ª jornada va ser el 20 d'octubre passat i el tema, "Comunicació i diàleg en la parella", l'exposà Gaspar Mora, de Barcelona.

La 2.ª es farà el 15 de desembre, i Ramon Mª Nogués parlarà d'"Aspectes antropològics de la sexualitat i de la parella". El 16 de febrer de 1986 es farà una jornada de reflexió sobre "Aspectes socials de la parella", a càrrec de Fèlix Martí, professor de l'ICESB. La 4.ª jornada serà el 9 d'abril, en la qual el tema "El matrimoni com a sacrament" serà tractat per Josep Junyent, de Mª Inresa, i "Aspectes jurídics del matrimoni", per Jaume Riera, de Barcelona.

Finalment, el 15 de juny tindrà lloc l'última jornada en què es tractarà de "Projecció de la parella i pautes d'un acolliment vàlid", a càrrec de Climent Rodergas, delegat diocesà de pastoral familiar. El lloc de les trobades és la Casa de les Escoles Pies de Moià, i es començaran a les

Es tracta de preparar matrimonis interessats a dinamitzar la pastoral pre-matrimonial al bisbat de Vic

10 del matí del diumenge indicat per acabar a les 6 de la tarda.

Nou estil en les visites pastorals

El Bisbe, Dr. Josep M.ª Guix, inicià la visita pastoral al bisbat,

començant per l'arxiprestat del Ripollès. La principià en la diada de la Mare de Déu de Montserrat, 27 d'abril, i l'acabà el 21 de juliol.

El Sr. Bisbe dedicà 27 dies a conèixer les 29 parròquies de què consta l'arxiprestat, sojornant en les poblacions que eren seus arxiprestals fins a la recent

remodelació: Ripoll, Sant Joan de les Abadesses i Camprodon.

Certament que el bisbe no va regatejar esforços per fer-se present arreu —viles, pobles, valls i muntanyes— i amb tothom —grups, moviments, associacions, particulars...—. Foren uns dies densíssims de reunions, festes, confirmacions, baptismes, unció i visita als malalts, confessions i celebracions de l'eucaristia a cada parròquia i a cada comunitat religiosa. La visita fou preparada amb informes i reunions.

Posteriorment, al principi d'octubre, es féu una trobada del Bisbe i els preveres de l'arxiprestat per revisar la visita pastoral, en la qual es constatà que l'estil comunicatiu del Bisbe fou un bon estímul per als cristians i que tota la visita serà punt d'animació per a les comunitats. Sense l'oficialitat i el triomfalisme de temps passats, la visita del Bisbe als diocesans ha guanyat en simpatia, senzillesa i esperit de comunicació. Per últim, cal afegir que les properes visites pastorals, a celebrar l'any 1986, seran als arxiprestats del Ter-Collscabra i del Lluçanès.

El crit de la trona

Mossèn Jaume era un d'aquells capellans del "barret de quatre puntes" que tenia "sortides" bones, acudits com aquest: darrera la trona hi tenia un paló amagat i de tant en tant, en algun sermó, l'ensenyava al "públic" bo i exclamant amb veu forta: "Homes que m'escolteu. Marits del Berguedà: allà on claveu el paló, planteu-hi la llavor!"

Avui dia, convindria un predicador d'aquest tipus ja que les estadístiques ens assenyalen prou clar que l'índex de natalitat continua davallant a Catalunya. ¿Per causa de l'atur, dels cotxes, de la "píndola"... o dels electrodomèstics...? ¿Per la manca de fe?

Pel que sigui, la població catalana ha experimentat un envelliment a causa de la davallada de la natalitat i l'estancament progressiu dels moviments migratoris. Els últims cens portats a terme ja mostraven aquesta tendència, i ha estat confirmada amb els més recents padrons municipals.

De fet, per exemple, per la Quaresma d'altre temps, a més de la cendra, les troncs xarbotaven impropis, avisos, malediccions, exhortacions i punicions per als pecadors. El món semblava una immensa olla de dimonis. Avui ja no ens hi amoïnem massa. Hem sortit de l'olla dels dimonis i hem tombat a les graelles de la psicologia. Tot té una justificació. També per aquesta banda el pecat és tan poc original que ningú no s'hi entrapa.

Per això hi ha qui diu que "avui, molt més que abans, amb l'ajut del microscopi electrònic, tenim els homes coneixement del fet que el nostre cos és una combinació molecular, combinació que va pel món amb l'etiqueta "home". (Jo afegeixo aquí que tots portem una "força" dintre nostre que ens mou, que ens empeny. Com els gegants de la processó de Corpus... tots portem "quelcom que belluga" dintre el cos.) Corporalment, som, amb tot, un conglomerat provisional, per més que, durant uns anys, sigui un conglomerat estable."

I que "no fan pas falta avui tràgics predicadors de novenari parroquial (d'aquells dels cops de puny damunt la trona), per a fer-nos entendre la fugacitat de la vida, perquè, aquesta feina, la fa millor la ciència."

Però el fet cert és que sovint, anant pel carrer, també hom es topa amb l'antiga "trona". Aquesta, ara, ambulat. Fa riure i pena alhora veure com certes persones s'esfeguen inútilment per apartar d'altres d'un judici erroni o per fer-los comprendre alguna veritat. Potser en la conversa se sent un solemne disbarat dit amb la major serenitat i amb la bona fe més gran del món. Hi ha present una persona de bon sentit, i s'escaandalitza, i replica, i afua el seu discurs, i aporta mil arguments perquè el tocampanes compregui el seu disbarat, i a desgrat de tot, el tocampanes no es convenç i continua tan content i tan satisfet; les reflexions del seu adversari no fan forat en el seu ànim impassible. I això, perquè? Li manquen notícies? No. El que li manca en aquell cas és sentit comú. La seva disposició natural o els seus costums l'han format així, i el qui s'entestí de convèncer-lo hauria de reflexionar que el qui ha estat capaç d'abocar un disbarat tan gros no és capaç de comprendre la força de la impugnació.

Avui, de la manera que va tot l'afer de la moral, crec que convindria retornar a allò del "crit des de la trona". Que els nostres pares i avis filaven més prim que nosaltres en això de la moral, és evident. No vol dir, amb tot, que ningú no s'ho tirés una mica a l'esquena...; que durant el sermó també "pesés figures". Un exemple: en una parròquia de l'alt Llobregat existia el costum que els novenaris els presidís el Ple de l'Ajuntament. Es col·locaven en un banc, dalt el presbiteri. Però quasi tots (començant pel batlle) quedaven adormits. En un sermó que feia el P. Vellet, aquest comptà que una ànima del Purgatori se li havia aparegut aquella matinada dient-li que patia molt a causa de l'insomni.

"Si no pots dormir, ves a seure al banc de l'Ajuntament" —li contestà el P. Vellet.

Aquesta anècdota desvetllà la Corporació Municipal del son diari i així prestà atenció als sermons del popular predicador de novenaris.

Malgrat tot, diguem que això d'adormir-se un quan el sermonegen no és cosa d'antany. També es fa ara. Si no en els novenaris, en altres llocs.

Que els televidents, acomodats en flàcida butaca pesem figures o quedem adormits angèlicament, "ni fu ni fa". Charles de Peguy diu que Déu sent especial tendresa devers l'home que dorm, que capcineja o fa petar la becaina. Ara bé, hi ha circumstàncies en la vida en les quals convé estar ben despert, com és ara a l'hemicicle del Congrés dels Diputats.

Compara un mossèn alguns endormiscats a Marc Aureli, al qual, com conta Montaigne, a punt de començar una batalla, li vingué una son tan dolça, que l'hagueren de despertar per tal que donés l'ordre de començar-la, i l'hagueren de tornar a despertar per a fer-li saber que l'havien perduda...

Un home d'un poblet rural de prop de Berga, em contà una anècdota, encara més original, sobre una "trona explosiva", que fa referència a un pobre mossèn d'aquells temps "que predicava per les parets".

A la fi, ja enfadat perquè tothom dormia (fins n'hi havia que roncaven), ell que sí?, un dia que predicava sobre la Fi del Món i el Judici Universal, va i fa explotar un petard que portava amagat a la butxaca de l'infern de la sotana.

Entre els feligresos hi va haver corredisses cap al cancell del temple per trobar la porta de sortida...

Josep Picas i Pons

Un deure de tothom

TARRAGONA. — Hi ha molts parats, joves sense esdevenir ni esperança, nens maltractats, persones soles i que pateixen. La col·laboració de tots aquells que treballen pels altres, permet de fer front a moltes necessitats. Recordem-ho: **"TOTS JUNTS PODEM FER MOLT"**.

En ordre de prioritats demanem la vostra ajuda pels següents casos degudament comprovats:

N.º 522 - Mare amb cinc fills, sense feina ni mitjans econòmics ni subsidi d'atur, per a poder fer-se càrrec de la família necessita una màquina de cosir.

N.º 523 - Matrimoni amb cinc fills, cobren una pensió d'invalidesa de 9.600 ptes. Deuen a la botiga d'alimentació molts diners i no els donaran res més fins que pagin una part del deute. Necessiten urgentment 35.000 ptes.

N.º 524 - Mare que té tres fills al seu càrrec, està separada i no rep cap ajuda del seu marit. Treballa fent feines unes hores a la setmana. Té la llum tallada i deu lloguer. Necessita 15.000 ptes.

N.º 525 - Matrimoni amb sis fills, estan parats tots dos i s'han retardat en el pagament del lloguer del pis. Per evitar el desnonament necessiten urgentment 42.000 ptes.

N.º 526 - Senyora gran sense feina ni cap tipus d'ajut. Per poder solucionar el seu problema necessita pagar les quotes pendents i sol·licitar la pensió. Necessita 45.000 ptes.

En nom dels qui reben la vostra generosa ajuda us donem les GRÀCIES i especialment els donants anònims. Les aportacions podeu fer-les a: CARITAT INTERPARROQUIAL. Avda. Prat de la Riba, 35 - 43001 TARRAGONA.

Tarragona

Hi ha deu milions per agençar tota l'església

Restauració del campanar d'espadaña d'Ascó

ASCÓ. — Les obres de restauració de l'Església romànico-gòtico-toscana d'Ascó es porten a bon compàs.

El projecte, obra de l'arquitecte Sr. Figuerola, d'uns 10 milions de ptes. inclou el campanar, l'absis, parets i façana.

L'Ajuntament d'Ascó, en comprar les escriptures del Fossar Vell, en propietat de l'Església, per construir un aparcament de cotxes i engrandir la plaça de l'Església, va lliurar 5 milions amb la condició que fossin invertits íntegrament en l'edifici de l'església.

La Diputació Provincial va lliurar-ne 3 milions i mig, segons el conveni de Diputació-Generalitat.

Ara es treballa en la restauració del campanar de cadireta, típic del romànic; cal fer constar que el campanar d'Ascó és el més grandios d'aquest estil, les seves proporcions són considerables, en ésser una paret d'un metre de gruix per més de dotze metres d'alçada.

El campanar disposa de tres esbells finestrals per les campanes.

El rector d'Ascó, mossèn Anastasi Soriano, en veure-hi una sola campana, va preguntar a la gent quantes n'hi havia abans del 1936, i en saber que eren tres, va llançar la idea de comprar-ne dues més per subscripció popular, per substituir la campana Maria Cinta, la Senyallera i la Ventadora.

Advocada per la pluja

Els noms que s'han posat a

les campanes noves són: El Beat Pere Sans i Santa Paulina, el primer un fill del poble, i la segona la seva Patrona, advocada per la pluja.

La campana grossa, la del Beat, té el preu de 880.000 ptes.

La més petita, la Santa Paulina, val 220.000 ptes.

El posar un jou a la campana actual, costa 250.000 ptes.

És un total de 1.360.000 ptes.

Les campanes seran electrificades i es podran llançar al vol.

Es preveu la seva inauguració per la Immaculada.

En posar a informe públic i assabentar-se'n la Central Nuclear d'Ascó, es va oferir per pagar totalment les tres campanes.

Si en féssim una relació de l'història de restauració caldria

posar-hi, en primer lloc com a persones oficials de la Generalitat interessades en l'afer, el senyor Bonet i l'actual Director General del Patrimoni Artístic, Sr. Antoni Pladevall.

Els promotors de l'obra de restauració foren el Sr. Tomàs Biarnès, actual alcalde d'Ascó, i mossèn Anastasi Soriano, el senyor rector.

Carmel Biarnès

Fets i criteris

Un Sínode amb esperança

El papa Joan Pau II, el 25 de gener d'enguany, va anunciar la convocatòria d'un Sínode extraordinari de Bisbes amb ocasió de celebrar-se els 20 anys del Concili Vaticà II. Aquest Sínode extraordinari començarà, el dia 24 de novembre, per acabar-se el dia 8 de desembre, festa de la Immaculada, que es complirà exactament el 20è aniversari de la solemne cloenda del Vaticà II, a la Basílica de Sant Pere.

Serà útil recordar ara els motius que en donava el mateix Joan Pau II: primer, reviure d'alguna manera l'ambient extraordinari de comunió eclesial que caracteritzà el Concili Vaticà II; segon, intercanviar i aprofundir experiències i notícies quant a l'aplicació del Concili; tercer, afavorir i promoure la constant inserció del Vaticà II en la vida de l'Església a la llum de les exigències del moment actual i futur.

Existeix un Consell de la Secretaria general del Sínode que es va encarregar de la preparació d'un qüestionari demanant a les Conferències episcopals i als Dicasteris de la Cúria romana que enviessin les respostes. A primers d'octubre s'havien rebut 68 respostes. Correspon al Secretari especial preparar-ne

una síntesi per l'Assemblea sinodal. Fou nomenat pel Sant Pare com a Secretari especial el professor Kasper de la Facultat de Teologia de Tubinga.

El Papa també nomenà com a Presidents Delegats els Cardenals Krol de Filadèlfia (USA), Maluba de Kinshasa (Zaire) i Willebrands president del Secretariat per la Unió dels cristians. A ells correspon la presidència de les sessions plenàries.

Participen al Sínode extraordinari tots els Presidents de les Conferències episcopals, els Caps dels Dicasteris de la Cúria romana i tres Superiors generals religiosos que són els únics elegits. El Sant Pare, personalment, ha nomenat una vintena de Cardenals i bisbes de diferents països.

El Relator escollit pel Sant Pare per aquesta Assemblea extraordinària del Sínode és el Cardenal Danneels, arquebisbe de Malines-Brussel·les, president de la Conferència Episcopal belga. Ell ha de presentar la ponència per introduir la discussió a l'aula. Cada Pare sinodal té el dret d'intervenir i correspon al Relator presentar una síntesi de totes les intervencions. Normalment, després es passa al treball per grups lingüístics i els respectius secretaris informen

en Sessió plenària. Finalment, es formulen unes propostes o recomanacions que, aprovades per tota l'Assemblea, són presentades al Sant Pare.

Aquest Sínode, que durarà la meitat del temps dels altres, es presenta ple d'esperança per l'Església d'avui. Entre altres coses se n'espera: un reforçament de la col·legialitat, és a dir, la comunió dels Pastors i del seu treball col·legial amb el successor de Pere; un nou impuls evangèlic amb la força de l'Esperit; un aprofundiment de la comunió eclesial i un compromís renovat pel treball ecumènic.

Hi són convidats 10 observadors-delegats de les Esglésies cristianes i de comunitats eclesials que mantenen diàleg teològic amb l'Església catòlica. Evidentment, aquest gest no vol pas respondre a totes les exigències actuals del treball ecumènic, però el valor simbòlic va més enllà del nombre d'invitats perquè recorda de manera ben palesa que el restabliment de la unitat dels cristians fou "una de les principals finalitats del Concili Vaticà II".

Ramon Torrella
Arquebisbe de Tarragona i Primat

XXXII VIATGE CULTURAL

15 desembre 1985

VISITAREM

MONESTIR DE SANT PONÇ (CORBERA)
MUSEU MUNICIPAL VICENÇ ROS, MEMORIAL-MUSEU VICENÇ ROS
I CATALUNYA EN MINIATURA (TORRELLES DE LLOBREGAT)

MONESTIR DE SANT PONÇ. Any 1100. Orde de sant Benet. Estil romànic pur, mestres arquitectes de la Llombardia (Nord d'Itàlia). L'autocar ens deixarà a un km. que farem a peu.

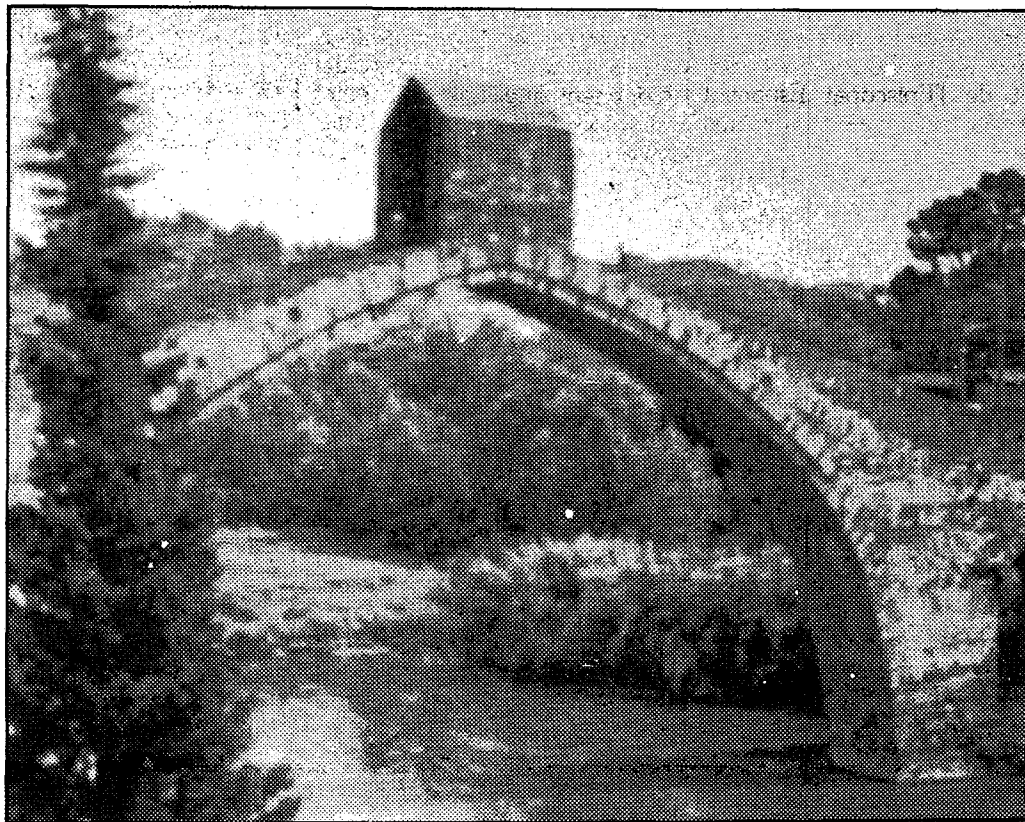
Preu, 1950 pessetes, comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.

Per reserves de places truqueu al tel. 215 28 05 Sra. Montserrat.

La sortida serà a les vuit en punt del matí, del carrer de València xamfrà Balmes.

Dinarem al Restaurant de Catalunya en Miniatura - "Serveixi's vostè mateix".

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical.

MUSEU MUNICIPAL VICENÇ ROS.
Fundat el 1945. Té una col·lecció nombrosa i important de ceràmica catalana dels segles XV-XVIII.

MEMORIAL-MUSEU VICENÇ ROS.

Inaugurat el 1973. Conté importants i valuoses col·leccions de ceràmica catalana, valenciana i hispano-àrab dels segles XV-XIX; rajoles policromes dels segles XVII-XVIII. Sobresurt un plafó amb 110 rajoles representant el Sant Sopar i una Santoral del segle XVIII.

CATALUNYA EN MINIATURA. El recinte en miniatura més gran del món 60.000 m².

ESPANYA

Granada

Declaracions de monsenyor Méndez Asensio

Amb moltes ombres però amb més llums, l'Església Espanyola ha respost al Concili

GRANADA.— L'arquebisbe de Granada, monsenyor Méndez Asensio, ha assistit a la reunió de la Comissió Permanent de l'Episcopat Espanyol que s'ha celebrat a Madrid fa uns dies. A la seva tornada a Granada, ha manifestat que ve impresionat de la riquesa eclesial del moment present. "No hi ha dubte, digué, que veient-la des del prisma d'una reunió episcopal, es percep aquesta immensa riquesa tant a nivell universal com a nivell de l'Església espanyola".

Pel que fa al nivell universal, monsenyor Méndez parlà de la impressió gratíssima que han tingut els bisbes que han assistit al Simposi dels Bisbes europeus a Roma. A aquest Simposi hi han assistit tretze presidents de Conferències Episcopals d'Europa i d'altres delegacions episcopals. Sota la presidència del Cardenal-Arquebisbe de Londres, s'ha

estudiat la situació de la fe a l'Europa contemporània. Els bisbes europeus estan compromesos en la nova evangelització del Continent que, fins i tot tenint darrera seu llargs segles d'història eclesial, té uns nous plantejaments que són tot un repte per a l'Església actual.

Valoració del Concili

Els bisbes europeus han fet també una valoració de la influència del Concili Vaticà II en la vida de l'Església Europea durant els vint anys transcorreguts des de la seva clausura. És interessant subratllar alguns aspectes del Concili que poden romandre en la penombra o una mica oblidats. I s'han estudiat les grans aportacions, com la col·legialitat en l'Església contemporània, la inculturació, laïcitat, família.

En aquesta mateixa línia, el papa Joan Pau II ha insistit als bisbes europeus que un dels objectius principals de la Pastoral ha de ser la família. El Papa insisteix sobre aquestes consideracions que ell duu a l'ànima: la família com a fonament i llavor de vida cristiana de la qual cal tenir-ne cura amb especial compromís pastoral.

Església espanyola

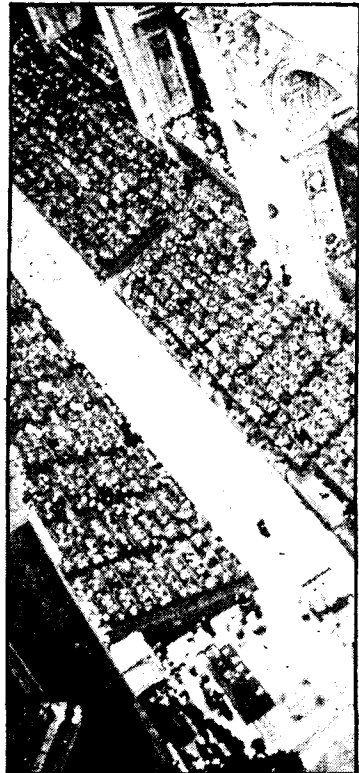
"En ordre de l'Església espanyola, —continua dient l'arquebisbe— hi ha també una vitalitat que, moltes vegades, des del nostre racó diocesà o local, no veiem". A continuació, es referí a tres temes: la reunió de teòlegs o bisbes, el Sínode extraordinari i el Sínode ordinari sobre l'apostolat dels laics.

Digué que la reunió bisbes-teòlegs, que s'ha celebrat a Madrid, a Collado de Villalba, ha es-

tat un esdeveniment eclesial important: no solament per les intervencions, molt profitoses, dels bisbes i dels més de vint teòlegs assistents, sinó, sobretot, perquè s'ha posat de manifest que és important el fet mateix de trobar-se. Pastors i teòlegs són complementaris; el pastor necessita del teòleg i el teòleg no pot tampoc viure sense el pastor.

De cara al pròxim Sínode extraordinari que comença el dia 24 de novembre i mirant els vint anys que han passat des del Concili "amb moltes ombres, però amb moltes llums, l'Església espanyola ha respost a les exigències del Vaticà II".

A causa d'aquest Sínode extraordinari, s'ha ajornat per al 1987 el Sínode ordinari que tractarà de l'apostolat dels laics. Però la seva preparació suposarà un moviment laical de gran riquesa. La Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar, ja ha prepa-

"...vitalitat que, moltes vegades no veiem des del nostre racó diocesà o local".

rat un fulletó perquè els grups cristians estudiïn la seva aportació a aquest Sínode, que serà, sens dubte profitós per a Granada.

MÓN

I Congrés de la Coordinació Europea MIEC-JECI

"Una esperança compromesa per a construir el futur"

França

Els musulmans francesos sumen dos milions i mig

PARIS.— Gairebé a dos milions i mig s'eleva el nombre de fidels islàmics instal·lats a França. L'estadística ha estat donada a conèixer pel "Comitè encarregat de preparar els Congressos Islàmics".

La data del pròxim 14 de desembre ha estat fixada per a la reunió de representants de totes les associacions musulmanes existents a França i el rector de la mesquita de París, Abbas Bencheokh el Hocine, ha estat delegat per la majoria de les mesquites per representar l'Islam francès davant les autoritats civils del país.

Índia

L'Església Catòlica regenta 250 escoles per a infants sords

NOVA DELHI.— Amb la inauguració a l'Estat d'Andhra Pradesh, al sud del país, d'una nova escola catòlica per a sords, s'assoleix el nombre de 250 d'escoles per a sords que l'Església té obertes arreu de l'Índia. Entre 9 i 15 de cada 100 infants són sords, segons les diverses regions. La primera escola catòlica per als afluïts de deficiència auditiva fou inaugurada a Bombai, l'any 1855. Gairebé 10.000 estudiants sords reben assistència i educació per part de l'Església Catòlica al país. Les autoritats del Govern indi han agraït a l'Església aquest extraordinari servei.

LJUBLJANA.— "Una esperança compromesa per construir el nostre futur": aquest fou el lema del primer Congrés de la Coordinació europea MIEC-JECI (Moviment Internacional d'Estudiants Catòlics-Joventut Estudiant Catòlica Internacional) que va tenir lloc a l'abadia de Stična, a prop de Ljubljana, a Eslovènia, del 31 d'octubre al 4 de novembre de 1985, i en el que varen participar-hi 150 estudiants pertanyents a 18 moviments i federacions europees, entre els que s'hi trobava el MUEC (Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians de Catalunya i les Illes). També hi foren presents membres de moviments d'altres continents. Va haver-hi un ampli intercanvi d'experiències amb l'objectiu de conèixer millor la diversitat i la complexitat d'Europa.

El Congrés es va celebrar en el marc de l'Any Internacional de la Joventut, ja que com a joves tenim quelcom a dir respecte a les nostres preocupacions, compromisos i esperances. Així mateix, també som capaçs d'organitzar-nos a nivell europeu i mundial, per aportar quelcom a aquest nivell.

"Volem evitar com a laics el caure en l'activisme. Per això, intentem realitzar una nova síntesi entre l'acció, la interioritat i l'evangelització"

D'entre els aspectes tractats subratllem:

—El fet de celebrar el Congrés a Eslovènia té un valor simbòlic. Manifesta la voluntat dels moviments de negar-se a accep-

tar la divisió d'Europa en dos blocs antagònics, volent contribuir, dins de les nostres possibilitats, a la llibertat de circulació de les persones i les idees. Volem també promoure els contactes i

intercanvis entre tots els estudiants d'Europa, des de l'Atlàntic fins els Urals.

—Volem evitar com a laics, el caure en l'activisme. Per això, intentem realitzar una nova síntesi entre l'acció, la interioritat i l'evangelització. És a dir, una espiritualitat realment adaptada a la nostra vida de laics compromesos, una espiritualitat que porti a terme les intuïcions del Concili Vaticà II sobre el paper específic dels laics en l'evangelització de les diferents realitats.

—L'evangelització és una de les missions del MIEC-JECI des dels seus orígens. El tema de l'evangelització fou objecte de rics debats durant el Congrés. L'objectiu és que els estudiants i universitaris anunciïn Jesucrist amb el llenguatge dels joves d'avui, que siguin testimonis de l'Evangeli en la societat dels anys 80, mitjançant la participació en la construcció d'una Església que sigui significativa per aquests joves. El desafiament actual consisteix a oferir una pedagogia de l'esperança a joves temptats per la indiferència i l'apatia.

MUEC de Catalunya i les Illes

"Moltes teologies, u

"Benvingut sigui el transvasament de cultures quan no és abassegador sinó enriquidor i fecundador", deia mossèn Josep M.ª Rovira Belloso, professor de la Facultat de Teologia de Barcelona, en la presentació oficial de l'enciclopèdia, "Fe cristiana y sociedad moderna".

Aquesta extensa sèrie de 30 volums, traduïda de l'alemany, ha estat editada a Madrid per SM, i presentada recentment a Barcelona.

Físics, biòlegs, psicòlegs, juristes, historiadors, filòsofs i, sobretot, teòlegs, formen l'equip de redacció, sota la direcció de F. Böckler, F. Kaufmann, K. Rahner, B. Welte i R. Scherer. L'edició castellana l'ha dirigit un filòsof i teòleg de primera fila: Alfonso Alvarez Bolado.

El Dr. Rovira Belloso ha accedit fer-ne generosament una avaluació global per a "Catalunya Cristiana", responnent certes interrogacions que sempre pot plantejar una enciclopèdia.

CAL QUE EL TRANSVASAMENT CULTURAL ES FACI A TRAVÉS DELS CLÀSSICS

— En la promoció comercial de la sèrie "Fe cristiana y sociedad moderna" s'insisteix molt que no cal tenir preocupacions pel fet que sigui una obra pensada, redactada i estructurada per alemanys, perquè és bo conèixer altres contextos socio-culturals; perquè els catòlics d'Alemanya estan més avesats al diàleg amb els pro-

testants, i perquè ara Espanya entra al Mercat Comú, no sols en afers econòmics sinó també culturals. Tot això semblen raons comercials per fer adquirir l'obra.

— Aquestes objeccions jo me les he plantejades abans de llegir els quatre primers volums. Més encara, jo vaig dir en la presentació oficial que, com es justificava que els teòlegs catalans, per dir-ho d'una manera, poguéssin introduir una enciclopèdia pensada i feta prevalentment per autors alemanys i europeus —perquè també hi ha francesos, com Levinàs i Bouillard— i a més que ve "via Madrid". Certament que en l'edició castellana ha intervingut un autor català tant estimat com mossèn Antoni Oriol, però fonamentalment l'enciclopèdia està pensada per autors de l'àmbit castellano-parlant. Per a mi la resposta era molt senzilla, i és que els articles que havia llegit d'aquesta enciclopèdia són francament bons, fan pensar.

— No contribuirà a una

"inflació" d'enciclopèdies la que heu presentat?

— Bé, jo distingiria en el camp de la teologia una enciclopèdia feta per autors discrets o feta per clàssics d'avui, com poden ser el mateix Rahner, Blöckle, que en el terreny moral és una autoritat, en Gadamer, en Max Seckler i altres. El contingut, doncs, és el que em fa creure que sempre és bo d'enriquir la nostra perspectiva cultural. Jo assenyalaria dues lleis perquè aquest enriquiment fos orgànic i no traumàtic. La primera: la recepció d'una cultura teològica no basada en l'àmbit mediterrani, sinó germànic, pot ser bona quan no abassega: quan obri portes i finestres; quan eixampla, enriqueix. La segona llei: quan aquest transvasament es faci a través dels clàssics i no d'autors de tercera fila. Pensa que a Barcelona amb Rahner va entrar Heidegger a través d'Alvarez Bolado, que va portar físicament a Rahner i va ensenyar Heidegger a la universitat amb unes lliçons que encara les recorden molts que avui són excel·lents filòsofs. Tot això és bo per evitar que una cultura, com pot ser la tradició agustiniano-tomista s'empobreixi, es faci repetitiva, decadent i fins i tot impositiva. En aquest sentit, doncs, l'enciclopèdia, "Fe cristiana y sociedad moderna" crec que pot ser una bona eina de consulta.

A CATALUNYA ENS FALTEN CLASSICS

— S'han traduït autors catalans a l'alemany, a fi que també els alemanys coneguin el pensament mediterrani?

— Hi ha un autor mediterrani que ha estat traduït a totes les llengües del món: Ramón Llull, que és el nostre clàssic. Precisament el mal és que a Catalunya manquen clàssics. Em sembla que tot l'esforç d'una Facultat de Teologia a Catalunya, és que hi hagi una producció teològica autòctona, perquè pugui haver clàssics del segle XX o del segle XXI. Recordem aquell malaurat aforisme: "Hispanici non leguntur": "els espanyols no cal llegir-los".

— No honra gens aquest aforisme!

— Però, malgrat tot, caldria dir les excepcions que són del cas; és a dir quan un autor investiga coses de primera mà. En aquest sentit, per exemple, tenim un estudiós d'Orígenes, mossèn Rius Camps, que és apreciat arreu d'Europa, perquè ell i en Crouzel són els números u. Quan un europeu estudia el concepte de "Logos", cita Rius Camps. Igualment es podria dir de les investigacions d'en Perarnau en el camp de la teologia medieval. El que puc dir d'aquests col·legues ho podria dir també d'altres, les obres dels

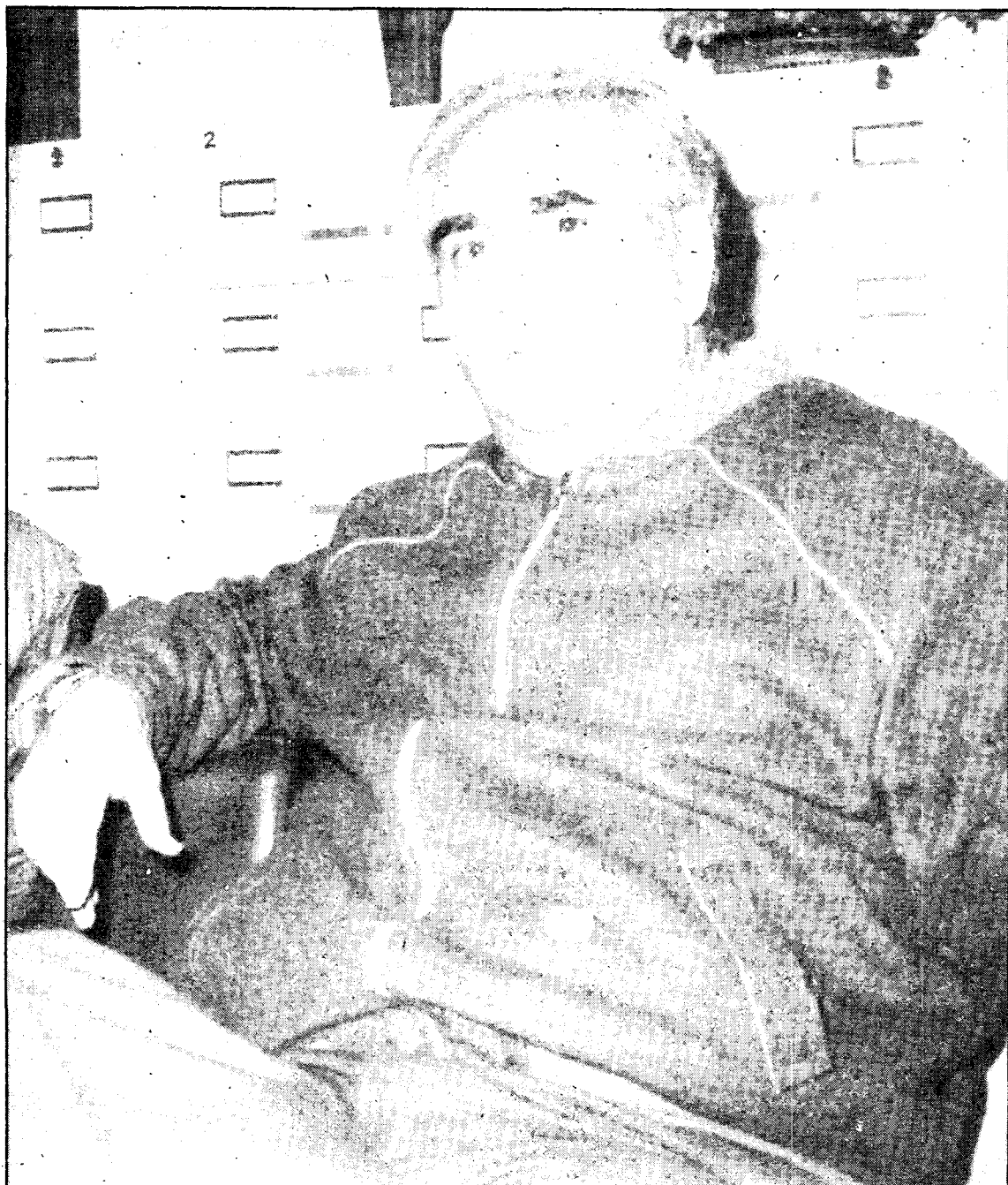

quals són ben conegudes i apreciades d'altres països. Em plaça citar en aquest sentit la recerca "Història de la Teologia cristiana" del pare Evangelista Vila nova.

CAL DISTINGIR EL NIVELL CATEQUÈTIC I EL NIVELL TEOLÒGIC

— Sembla que alguns temes de l'enciclopèdia, "Fe cristiana y sociedad moderna" suggereixen més interrogants que respostes. Si fos així, no crearia confusió o escepticisme, més que no pas formar i orientar?

— M'agradaria distingir molt clarament dos nivells que tene la seva autonomia pròpia: el nivell catequètic i el nivell teològic. El nivell catequètic és l'exposició serena de les veritats que creiem, sense que sigui necessària —al menys de primer antuvi— una presentació crítica d'aquest

Fotografies: Joaquim Recasens.

p M.ª Rovira Belloso

na sola fe"

temes i doctrines. Ja és molt saber què creiem i una explicació senzilla i adaptada a la major part de la gent i a la cultura real que tenim d'aquests mateixos temes. Per això he lloat sempre els catecismes ben fets, i jo lloaria avui el catecisme italià. M'agradaria que a Catalunya pogués haver-hi un catecisme català d'adults, perquè això donaria resposta a un tipus de demanda que és real: la gent vol saber què creu. Ara bé, a nivell teològic és diferent. La teologia intenta explicar d'alguna manera raonablement el què creiem i perquè creiem; busca, per dir-ho així, expressar de la manera més sistemàtica possible, amb l'ajut d'aquest instrument —a la vegada crític i constructiu— que és la raó il·luminada per la fe; busca formular en un sistema, o en la cosa més semblant a un sistema, totes les veritats que creiem.

— Els misteris de Déu no són inescrutables?

— Evidentment que la teologia ha de respondre i estimar el Misteri de Déu, el Misteri de l'Encarnació i el Misteri Pasqual, però cal donar una certa explicació, la més convincent i significativa, d'allò que en el misteri és llum i escalf d'humanitat, de cara a la cultura del nostre temps. Ja he dit, però, que cal distingir el nivell catequètic i el nivell teològic, perquè hi ha gent que busca una resposta catequètica, va a comprar teologia, i se sent desconcertada.

— En aquest context, l'enciclopèdia que comentem, és teològica o catequètica?

— Evidentment, teològica. S'intenta fer teologia en ella, i per això va als fonaments i dona una resposta molt bona, a vegades, crítica. Em consta, per altra part, que el grup de redactors espanyols són, més o menys, d'una mateixa orientació: oberta, respectuosa amb la Tradició catòlica, pro-Vaticà II, com l'Alvarez Bola-

do, Adela Cortina, Torres Queiruga, González de Cardedal, Juan de Dios Martín Velasco i el nostre mateix Antoni Oriol i Taret. Són autors amb la seva peculiaritat, però tots tenen aquest caràcter d'obertura i solidesa: obertura i classicisme a la vegada. Això no vol dir que no hi hagi en totes les enciclopèdies autors de "farciment" al costat dels que podríem anomenar clàssics actuals, clàssics del segle XX.

CORRENTS TEOLÒGICS, EUROPEU I SUD-AMERICÀ

— Es diu que la teologia es divideix avui en dos grans blocs: la de centre Europa, més pensada, amb influències filosòfiques, i la sud-americana, més viscuda, a partir d'un fet socio-històric: la misèria i l'opressió en el món. Suposo que els autors d'aquesta enciclopèdia seran més solidaris del pensament centro-europeu.

— Es cert que tenim avui una teologia filosòfica i una teologia de la praxi. Encara que en l'enciclopèdia "Fe cristiana y sociedad moderna" hi pugui haver articles d'un col·laborador, com és ara J. Metz, en el qual la teologia filosòfica es fa teologia de la praxi, el qui volgués estudiar teologia de l'alliberament, evidentment que ha de llegir la **Teologia de l'alliberament** de Gustavo Gutiérrez o els llibres dels germans Leonardo i Clodovis Boff, o la Cristologia de Jon Sobrino; és a dir, ha de llegir obres específiques. No obstant, es podria dir que la teologia de l'alliberament té més arrels europees de les que sembla, ja que, per exemple, Leonardo Boff va estudiar a la universitat de Munich i Oxford, Gustavo Gutiérrez a Lovaina, i Sobrino em sembla que també. Son autors que han après, o bé la teologia de la praxi de Metz, que seria l'"àvia" de la teologia de l'alliberament, o bé la teoria crítica de la societat, de Schillebeeckx, que podria considerar-se també com un autor influent en la doctrina de l'alliberament. Ara bé, aquí s'ha de desfer un altre equivoc: el que volgués llegir aquesta sèrie —l'esmentada enciclopèdia—, com si llegís obres de teologia de l'alliberament, quedaria profundament desorientat.

— Tornant als dos corrents teològics, el centre-europeu i el sud-americà, no podria pensar-se en una síntesi?

— La Comissió Teològica Internacional va dir una vegada una frase d'aquelles que fan història: **"moltes teologies, una sola fe"**. És bo que hi hagi actualment escoles teològiques diverses, com hi havia en els segles XIII i XIV: precisament sant Bonaventura, Joan Duns Escot i Occam —corrent franciscà—, segueixen una línia molt diversa a Albert, el Gran, i a Tomàs d'A-

quino, dominicans; i ningú no vol fer la síntesi d'ambdues tradicions. Aquí passa una cosa semblant: cal acceptar dos corrents, una d'Europa i l'altre d'Amèrica del Sud, amb tots els matisos que són del cas; potser agafant, sobretot, i per damunt de tot, l'esperit. Ara bé, el mètode, la situació en la vida, el context social del teòleg, tot això, cadascú té el seu. I, torno a dir, és bo que hi hagi diverses escoles i una sola fe.

— Per acabar, podria assenyalar els trets més importants de la sèrie, "Fe cristiana y sociedad moderna"?

— Jo indicaria aquests: el d'anar a la fonamentació filosòfica dels problemes; el d'establir un diàleg amb la cultura alemanya

civil; el de ser una obra de consulta per a gent universitària i una teologia al voltant de la teologia ontològica de K. Rahner i de la teologia personalista o simbòlica de Levinàs, Ricoeur, etc.

La conversa amb mossèn Rovira Belloso s'ha fet interessant i ens ha dit moltes coses que no transcrivim per no allargar l'entrevista. Si és bo sempre el diàleg amb un teòleg de primera fila, encara és més bo i agradable quan ell, com el Dr. Rovira Belloso, orienta, convenç i captiva, perquè llavors els teòlegs, com deia sant Francesc d'Assís, "ens proporcionen esperit i vida".

Francesc Gamissans

Una enciclopèdia per a l'home d'avui

FE CRISTIANA
Y SOCIEDAD
MODERNA

Matrimonio

Otto Hermann Pesch
Franz-Xaver Kaufmann
Karl Herbert Mandel

Familia

Kurt Lüscher/Franz Böckle

7

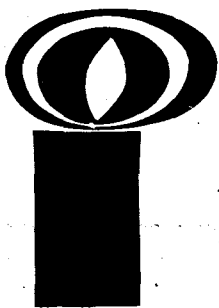
sm

La col·lecció "Fe cristiana y sociedad moderna" consta de 30 volums enquadernats en cartó, amb un format de 14 x 21 centímetres i una extensió aproximada de 200 pàgines. Cada volum conté de dos a cinc articles sobre temes afins i té una certa autonomia que permet adquirir-lo i llegir-lo per separat.

No obstant, l'obra respon a un pla unitari i conserva d'alguna manera el caràcter d'enciclopèdia amb que es va concebre inicialment: cada col·laboració va precedida d'un sumari i d'un elenc dels articles complementaris; a més, l'últim volum conté un índex analític de la col·lecció sencera. Per això, els qui vulguin viure fins el fons l'aventura del diàleg entre la fe cristiana i la societat moderna assajat en aquesta obra, hauran de disposar de la col·lecció sencera.

Els primers quatre volums es van posar a la venda el passat octubre. La resta dels volums apareixeran al ritme de deu per any, no sempre segons l'ordre de la numeració.

Delegació comercial a Catalunya: Editorial Cruïlla, Balmes, 245, 08006 - Barcelona.

"FARÉ NÉIXER A DAVID UN PLANÇÓ BO"

La primera lectura del leccionari dominical d'Advent és una profecia messiànica. Cada any és així, durant els diumenges d'aquest temps, marcat per l'espera del Senyor, i per la preparació a la festa de Nadal.

Enguany és el profeta Jeremies, que entreveu, en l'Esperit de Déu, uns temps millors que els de l'exili a Babilònia. La ciutat de Jerusalem, arrasada pels exèrcits invasors, vindrà un dia que "viurà confiada". Això serà quan neixi un "Fill de David". Els cristians sabem qui és aquest "Fill de David", i com ha vingut entre nosaltres. L'àngel digué a Maria: "Concebràs i tindràs un fill... El Senyor Déu li donarà el tron de David; el seu Pare..., i el seu regne no tindrà fi" (Lluc 1, 31-33). Maria és la mare virginal d'aquest Do de Déu que és Jesús, "el nostre-bé". Per això els cristians vivim confiats.

Lectura del llibre del profeta Jeremies (33:14-16)

"Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que compliré aquella promesa que tinc feta a la casa d'Israel i a la de Judà. Aquells dies, aquells temps, faré néixer a David un plançó bo, que es comportarà en el país amb justícia i bondat. Aquells dies serà salvat el país de Judà i viurà confiada la ciutat de Jerusalem. I a ell l'anomenaran: El Senyor-és-el nostre-bé".

A VÓS ELEVO LA MEVA ÀNIMA, SENYOR!

La frase del responsorial és potser la més tradicional pregària d'Advent de la litúrgia romana: "A vós elevo la meva ànima..."

Aquest salm s'ha de meditar i assimilar frase per frase. Qui sap el fruit que en tindriem si ens proposéssim aprendre'l de memòria, per tenir-lo sempre a punt en els llavis i en el cor. És un salm ben adequat per a pregària del matí durant l'Advent, especialment els versets escollits per aquest diumenge. ¿Per què no ensenyar-lo també als infants?

Salm 24:4bc-5ab,8-9,10 i 14 (R.: 1b)

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes,
feu que aprengui els vostres camins.
Encamineu-me en la vostra veritat, intruïu-me,
perquè vós sou el Déu que em salveu.

R.: A vós elevo la meva ànima, Senyor.

El Senyor, bondados i recte,
ensenya el bon camí als pecadors.
Encamina els humils per sendes de justícia,
els ensenya el seu camí. R.

Tot l'obrar del Senyor és fruit d'amor fidel
per als qui guarden la seva aliança.
El Senyor es fa conèixer íntimament als seus fidels,
els revela la seva aliança. R.

"QUÉ EL SENYOR REFERMI ELS VOSTRES CORS PER AL DIA QUE VINGUI JESÚS, EL NOSTRE SENYOR"

Els cors dels cristians de Tessalònica no necessitaven pas refermar-se més que els nostres. Per això el desig i la pregària de sant Pau continuen ben vius avui.

Allò que desitjava l'Apòstol per als cristians de Tessalònica, d'altra banda, ¿no és també el que desitgen els successors dels apòstols —els bisbes amb el Papa— reunits aquestes setmanes al Vaticà? També ells, a la llum de l'Evangeli, i guiats per l'Esperit Sant, cerquen la manera d'ajudar els germans en la fe a viure com a cristians i "agradar Déu...", a avançar encara més".

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (3:12-4:2)

Germans, que el Senyor faci créixer fins a vessar l'amor que us teniu els uns als altres i a tothom, tal com nosaltres també us estimem. Que ell refermi els vostres cors, perquè siguin sants i nets de culpa davant Déu, el nostre Pare, el dia que Jesús, el nostre Senyor, vindrà amb els seus sants. Amén.

I ara, germans, volem fer-vos una exhortació i un prec en Jesús, el Senyor: Vosaltres vau rebre el nostre ensenyament sobre la manera de comportar-vos i d'agradar a Déu; ja ho feu, però us demano que avanceu encara més. Ja sabeu els preceptes que us vam donar de part de Jesús, el Senyor.

Donar gràcies, en l'Advent

Es realment just i necessari, és el nostre deure i és la nostra salvació, Senyor, Pare sant, Déu omnipotent i etern, que sempre i en tot lloc, us donem gràcies. Perquè Crist, Senyor nostre, quan vingué per primera vegada, humil, i fet semblant als homes, duigué a terme el pla de redempció preparat en l'antiga aliança i ens obrí el camí de salvació eterna; i, quan vindrà per segona vegada, en glòria i majestat, ell mateix ens donarà els béns que ara esperem, tot vetllant, confiats en la seva promesa. Per això, amb els àngels i els arcàngels i amb tots els estols celestials, cantem l'himne de la vostra glòria, tot dient: Sant, sant, sant...

(Prefaci I d'Advent)

El cor de la missa és la pregària eucarística, amb la comunió que segueix. La pregària eucarística comença sempre explicant els motius de l'acció de gràcies; és el que s'anomena "Prefaci", text entre el diàleg inicial i el cant del Sant.

¿Per què lloem Déu i donem gràcies, en celebrar el misteri eucarístic, aquests dies del temps d'Advent? És molt senzill: donem gràcies perquè, per Crist Senyor nostre, som el que som, i fem el que fem en celebrar l'Eucaristia, i vivim com vivim la nostra vida cristiana.

En efecte; la nostra situació com a cristians és la d'un temps entremig de dues presències del Senyor. La pre-

sència històrica, "humil i fet semblant als homes", quan vingué a dir als homes que les promeses de Déu ere "Sí!", i va inaugurar, amb la seva sang, el camí que porta els homes vers el Pare, i l'Esperit vers els homes. La presència que encara no s'ha realitzat, "en glòria i majestat" —"sobre un núvol", diu l'evangeli d'avui, per significar la divinitat de Jesús quan vindrà per tancar la història de la humanitat, i donar-li el terme i la plena possessió de les promeses de pau, de felicitat, d'eixugament de llàgrimes, de llibertat definitiva...

L'Eucaristia és la presència de Crist, constantment oferta durant aquest temps entremig, de manera ben real, a la seva Església. El Senyor que ens ha salvat ens torna a oferir el misteri de la salvació, i anticipa, amb la comunió del seu Cos i el Do del seu Esperit, aquests béns definitius que esperem. Perquè el Crist ha vingut, som cristians i celebrem l'Eucaristia; Ell mateix ens la va donar, i ens la dóna cada vegada que la celebrem. Perquè el Crist tornarà, vivim esperançats en aquest règim de provisionalitat, on encara hi ha gemecs i llàgrimes, i on encara el Senyor no es manifesta en la seva condició gloriosa.

Sí; l'Eucaristia de l'Advent és sobretot una celebració de fe i d'esperança, que no recolza pas en nosaltres mateixos, sinó en l'amor inefable del Senyor que ha vingut, que vindrà, i que està present a la seva Església, sobretot en l'Eucaristia. Per això donem gràcies.

No tot és "esperança"

Hi ha una diferència molt gran entre "esperar", "tenir esperança" i "fer-se il·lusions". Hom pot esperar quelcom o algú amb esperança o fent-se il·lusions; o, al revés, sense cap esperança, i sense fer-se il·lusions. Esperar indica un termini previst; fer-se il·lusions és mancar de realisme. Tenir esperança és mantenir una actitud de seguretat motivada, actitud que ve i és alimentada per un seguit d'actes conscients que valoren els motius d'aquesta seguretat.

Esperar pot ser molt passiu. Fer-se il·lusions no és convenient. L'esperança és el que cal fomentar. Amb esperança, l'espera no és passiva, i queda plena d'il·lusió.

¿Per què no dediquem, els cristians, algun moment d'aquests primers dies d'Advent a preguntar-nos, amb el cor obert a l'Esperit de Déu, si fomentem l'esperança cristiana en nosaltres mateixos i al nostre entorn?

Esperar ho fa tothom, amb més o menys elegància. Fer-se il·lusions ja no és tan comú; però val a dir que el nostre món està ple d'homes dedicats a crear il·lusions en el cor i en el pensament dels altres homes. Algunes vegades, ho fan amb bona voluntat; altres vegades, és una forma de manipular les persones.

També hi ha molts homes i dones que tenen esperances, ben fundades en el nivell que els correspon. Les mares tenen l'esperança de contemplar i tenir als braços

aquest fill que es mou en el seu sí. El treballador té l'esperança de que el seu treball fructifiqui, per al seu goig i per al servei dels altres. Els que treballen per la pau tenen l'esperança d'una humanitat reconciliada...

¿Quina és l'originalitat de l'esperança cristiana com a tal? La resposta la diem cada diumenge, a la missa: "Espero la resurrecció dels morts i la vida de la glòria". És ben clar: espero tenir allò que Jesucrist ja té ara. ¿Ens fem il·lusions, els cristians? No. No ha vingut del nostre pensament, això, sinó d'un fet i d'una promesa de Déu. El fet és la salvació de Jesucrist, oberta a tothom que hi vulgui creure i participar-ne. La promesa és la seva Paraula, la seva mateixa persona. La nostra esperança és la conseqüència de la nostra fe: perquè creiem, esperem. "Amen", vol dir "és segur".

Aquesta esperança cristiana no destrueix cap de les esperances humanes més profundes, sinó que les il·lumina, i les purifica, evitant que es converteixin en simples il·lusions. Perquè pensar-se que amb les esperances humanes es dóna resposta absoluta al cor de l'home, i al desig de viure per sempre, és quedar-se en una il·lusió ben perillosa, porta de decepcions i frustracions. L'esperança ve de Déu, i és un do que hem de demanar amb humilitat.

"MOLT AVIAT SEREU ALLIBERATS"

Els cristians no esperem pas un nou naixement de Jesús, impossible del tot, i innecessari. La nostra vida ja està posada en comunió amb Ell, per la fe i pel baptisme. El que sí esperem els cristians, per a cadascú i per tota la història, és la manifestació d'aquest Jesús Senyor de la glòria, tal com Ell ens ho ha promès. Els textos de Lluc destaquen la realització d'aquesta promesa com un esdeveniment alliberador, i la condició perquè sigui així per a cadascun de nosaltres i per tots els homes: no mirar tant a terra, com si tot s'hagués de resoldre aquí; al contrari, estar alerta, pregar, alçar el cap ben alt!

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (21:15-28,34-36)

En aquells temps, deia Jesús als deixebles: "Hi haurà prodigis al sol, a la lluna i a les estrelles. A la terra, les nacions viuran amb l'ai al cor, esverades pels bramuls de la mar embravida. La gent perdrà l'alè de por, pensant en els desastres que sobrevindran arreu del món, perquè fins l'estelada del cel trontollarà. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre un núvol, amb poder i amb una gran majestat. Quan tot això comenci a succeir, alceu el cap ben alt, perquè molt aviat sereu alliberats.

Estigueu atents sobre vosaltres: Que l'excés de menjar i beure o la preocupació dels negocis no afeixugués el vostre cor i us trobéssiu a sobre aquell dia de cop i volta, perquè vindrà, segur, com un llac, per a tothom, sigui on sigui de la terra. Estigueu alerta pregant en tota ocasió i demanant que pugueu sortir-vos-en, de tot això que ha de succeir, i us pugueu mantenir drets davant el Fill de l'home".

Calendari

Diumenge, 1 de desembre. I d'Advent. Sant Eloi, bisbe; sant Nahum, profeta. Santes Natàlia i Càndida, màrtirs.

Dilluns, 2 de desembre. Santa Bibiana, verge màrtir; santa Elisa, verge i sant Cromaci, bisbe.

Dimarts, 3 de desembre. Sant Francesc Xavier, S.J.; sant Sofonies, profeta i sant Cassià, màrtir.

Dimecres, 4 de desembre. Sant Joan Damascè, prevere doctor. Santes Bàrbara i Ada, verges.

Festa major a Cercs, Torres de Segre i Vallfogona de Riucorb.

Fira a Sant Pol.

Dijous, 5 de desembre. Sant Sabas, abat; sant Dalmau, bisbe màrtir i santa Crispina, màrtir.

Divendres, 6 de desembre. Sant Nicolau de Bari, bisbe; sant Majòric, màrtir i santa Asela, verge.

Festa major a Malgrat, Martinet i Montellà.

Fira a Sant Privat d'en Bas.

Dissabte, 7 de desembre. Sant Ambrós, bisbe doctor i santa Fara, abadessa.

L'Advent

Aplegats per l'esperança en la joia de l'Advent, reconeguem davant del Pare que necessitem que Ell vingui a nosaltres per salvar-nos, com a font de vida i d'esperança, de llum de tots els pobles, amor sense fi; del Pare per portar la Bona Nova als pobres i conduir el vostre poble per les rutes de la veritat i la justícia.

I. Gomà

L'Església celebra

1 de desembre. Diumenge I d'Advent. Lectures: Primera, Jr 33,14-16, S 24, segona 1 Te 3,12-4,2, tercera Lc 21, 25.28.34-36.

2 de desembre. Dilluns de la I setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is, 2,1-5, S 121, segona Mt 8,5-11.

3 de desembre. Dimarts de la setmana I d'Advent. Lectures: Primera, Is 11,1-10, S 71, segona Lc 10,21-24.

4 de desembre. Dimecres de la I setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 25, 6-10a, S 22, segona Mt 15,29-37.

5 de desembre. Dijous de la I setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 26,1-6, S 117, segona Mt 7,21.24-27.

6 de desembre. Divendres de la I setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 29,17-24, S 26, segona Mt 9,27-31.

7 de desembre. Dissabte de la I setmana d'Advent. Lectures: Primera Is 30,19-21.23-26, S 146, segona Mt 9,35-10,1.6-8.

D'ací i d'allà

Conversa i conversar

La veritable conversa no és pas aquella en la qual hi ha un centinella que està a l'aguait per a encaminar-la vers on un mes abans els organitzadors determinaren de dirigir-la. El parell o tres de dones que fa dues hores que veieu que estan fent-la petar no necessiten de "MODERADOR" ni de cap "ANIMADOR".

La conversa veritable és aquella en la qual dos o tres es troben abstrats i no s'adonen que el temps els passa. Haver de traslladar-se quilòmetres per assistir a una reunió sacerdotal de la qual un mes abans ja reps un full que marca el camí de la conversa em fa l'efecte d'haver d'anar a presenciar quelcom sense ànima. Una conversa anticipadament encotillada no té res de conversa. Una conversa de debò, no es porta sinó que un s'hi submergeix com en un corrent d'aigua. Quan més saberut és el que porta la conversa, menys pot dir-se que es conversi hi.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de l'Estany

Homes i institucions

Dos missioners espiritans a Angola

Jean Etienne i John Kinston, víctimes de l'odi

P. Jean Etienne

"Fins quan, senyors Reagan i Gorbtxov, la mort i el dolor del nostre poble?" era el clam que sortia de les gorges dels cristians de Kwiba-N'zoji durant l'última Pentecosta, arran de l'assassinat del missioner esperit Jean Etienne Wozniak.

Jean Etienne Wozniak, francès d'origen polonès, i John Kinston, irlandès, dos joves missioners espiritans, que la passada Pentecosta, a Malanje (província del nord d'Angola), van sentir la veu del Senyor: "Aneu a Kwibaha-N'zoji, Lukenbo, Mussolo, Kela... fins al cor de la selva, per cada un dels llogarets, i sigueu els meus testimonis de la Pau en el Meu Poble d'Angola dividit i violentat per la guerra".

La selva es va vestir de dol

Mentrestant, la situació era tensa, com gairebé cada dia dels últims anys, perquè la guerrilla era a prop i tota la diòcesi és zona de continus enfrontaments. I allí fora, més enllà del cinturó dels cubans i FAPLAS (exèrcit angoleny) que protegeix la ciutat de Malanje, hi ha molts cristians que necessiten la seva presència. A uns 90 quilòmetres, pel camí estret de la selva, hi ha Kwiba-N'zoji, la Missió que els missioners espiritans van haver d'abandonar el mes d'abril per causa de la guerra. Per això, tot i coneixent el risc que corrien, era més fort el crit dels que els necessitaven. I, a més, ells eren dos joves que desbordaven il·lusió i esperit missioner en els seus 29 i 37 anys, respectivament.

En un instant, la selva es va estremir, i no precisament pel rugit del lleó. Una pluja de bales va caure sobre ells, camí del llogaret. Els arbres de la selva, els rius i els corriols es van vestir de dol.

Ple de trets

El dilluns 27, quan la calma i el silenci van tornar a la selva, els seus companys de la missió i alguns cristians es van apropar per descobrir la tragèdia presentida la tarda del diumenge. Hi havia hagut un enfrontament entre les tropes angole-

nyes i un grup de guerrillers de la UNITA, i els missioners van quedar atrapats al mig. Allí va quedar un "jeep" de la Missió convertit en una pila de ferralla i, una mica més endavant, enmig del sotabosc, jeia el cos, ple de trets, del missioner Jean Etienne, que tot just feia un any havia arribat a Angola en la seva primera missió. Del seu company no n'hi havia ni rastre i tot feia sospitar que hauria estat segrestat per la UNITA. Els seus objectius en raptar missioners són els de cridar l'atenció mundial sobre la seva existència i la situació de guerra civil que viu Angola, o bé la d'evitar que els sigui imputada la possible mort dels missioners després d'haver atacat l'àrea d'alguna missió, ja que la rèplica del govern és bombardejar la zona atacada.

Uns dies després emetien un comunicat per la ràdio i feien

arribar una nota a la missió de Malanje: Després de l'atac en el qual s'hi van trobar implicats els dos missioners van recollit el sacerdot John Kinston, ferit i traumatitzat pel que havia succeït, al qual en pocs temps posarien en llibertat. Sortien al pas que es pensés en un nou segrest. I abans de dues setmanes, després d'haver-se restablert una mica, van deixar el missioner en un llogaret proper a la ciutat de Malanje. Felicitment, és viu i el pare John podrà continuar la seva tasca missionera, com l'havia començat el 1977, quan va arribar a Angola, com a membre de l'Equip internacional d'Espiritans de Malanje.

La mort de Jean Etienne no serà en va. Sobre les seves espalles descansen les esperances dels pobres en un demà millor.

José Luis Bastos

can solé
restaurant

CARTA OBERTA
MENÚS

BANQUETS I
BUFETS PER:

18 anys al vostre servei!

CELEBRACIONS
CONVENCIONS
DESPLAÇAMENTS
COLLECTIUS

passaig. 51
VIC
886 22 18

La Bíblia a l'abast

JOSEP M. ARAGONÈS

Temps de fer camí

L'Advent és el temps de ruta. Davant nostre s'obre el camí que ens cal fer per arribar a ell menats pel seu Esperit. El salm responsorial d'aquest primer diumenge ens proposa una pregària d'encaminament. Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, que aprengui els vostres camins. Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, perquè vós sou el Déu que em salveu (vv. 4-5). És la veu feta pregària confiada dels pecadors, que som tots nosaltres, aplegats misericordiosament per Jesucrist entorn del seu altar per celebrar la seva salvació. Ens hem perdut pels camins del mal i del pecat. Hem capgirat l'ordre de la creació i hem portat el món a la destrucció. La por ens té captius davant la imminència del judici del Fill de l'home, com ens recordarà la lectura de l'evangeli. Què podem fer? Ens cal de totes passades encertar el camí del perdó, avançar confiats per la senda de la conversió. Alceu el cap ben alt, perquè molt aviat sereu alliberats (Llc 21:28b). El Senyor ve a nosaltres. Llancem-nos al seu encontre amb esperit contrit. Per amor del vostre nom, Jahvé, perdoneu el meu pecat, per gran que sigui (v. 11). I la resposta de Déu no es fa esperar.

Pregària d'encaminament

(Salm 24-H.25-:4bc-5ab.8-9.10 i 14)

Pare com és, el seu amor és més fort que el d'un pare i una mare plegats. El Senyor bondadós i recte, ensenya el bon camí als pecadors. Encamina els humils per sendes de justícia, els ensenya el seu camí (vv. 8-9).

L'esperança dels pecadors

L'amor immens de Déu es posa de manifest quan ens perdona els pecats. La imatge més consoladora per a nosaltres d'aquest amor de Déu és la del bon pastor que no para fins a haver recuperat l'ovella perduda. O la del pare misericordiós que fa gran festa quan el pròdig ha retornat als seus braços. La nostra esperança és veritablement el Senyor. Així ho reconeix el salmista. Recordeu el vostre amor, Jahvé, la vostra bondat, que és eterna. No tingueu presents els meus pecats de joventut; vós que sou bo, re-

cordeu-vos de mí (vv. 6-7). Per això, no sols ens ensenya el camí, als desviats, ni en té prou d'encaminar-nos, com se'ns diu en els vv. 8-9, sinó que ens envia el seu Fill, perquè sigui ell mateix el nostre camí (Jo 14:6). El camí de la veritat que dona la vida. El camí que ens porta fins al Pare. Així ens revela l'Aliança definitiva de Déu amb la humanitat, el Nou Testament, el definitiu, del Déu que se'na dona i, fent-se home, allibera tota la humanitat de la mort per sempre amb l'ofertament del sacrifici de la seva vida i ens introdueix a la gran joia de la resurrecció. Tot l'obrar del Senyor és fruit d'amor fidel per als qui guarden la seva aliança. El Senyor es fa conèixer íntimament als seus fidels, els revela la seva aliança (vv. 10 i 14). Amb quina força ressonen ara a les nostres oïdes les paraules de Jeremies que hem llegit en la primera lectura: Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que compliré aquella pro-

mesa que tinc feta a la casa d'Israel i a la de Judà (Jr 33:14ss.). Vertaderament la nostra esperança és el Senyor. En començar el temps d'Advent diguem des de la nostra condició de pecadors: A vós elevo la meua ànima, Senyor: Déu meu, en vós confio, que no quedi confós (vv. 1-2).

Un petit devocionari

El salm 24 no és cap poema amb un argument ideològic, existencial o emotiu. L'autor, que es manifesta un home abatut pels seus pecats i perseguit pels enemics, ha recollit una colla de petites pregàries i de punts de meditació, sense cap més lligam entre ells que el que li dona el fet de ser presentats en acróstic: cada verset del salm comença per una de les lletres de l'alfabet hebreu, que segueix ordenadament, llevat de la "uau", que omet. Així podríem dir que és com un petit devocionari per a ús dels fidels atribuïts que necessiten "elevant la seva ànima" a Déu, ja sigui pregant-li el seu socors, ja sigui meditant aquelles veritats que excitin sentiments de perdó, de conversió, de confiança en l'amor de Déu, per poder-se mantenir sempre en el camí de la salvació. Tot un programa, en definitiva, d'espiritualitat per al temps d'Advent —l'Advent del Nadal i el de la vinguda definitiva de Jesús— mentre esperem "aquells dies, aquells temps" de la salvació, quan tothom anomenarà Déu: El-Senyor-és-el-nostre-bé.

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

"Dels quatre elements als quarks"

43. Com actuen les forces nuclears "forta" i "dèbil"

FRANCESC NICOLAU

Professor de la Facultat de
Teologia de Barcelona

La moderna teoria de l'aforament o "gauge theory" ha interpretat les interaccions de les forces "forta" i "dèbil" en el nucli atòmic d'una manera anàloga a com ho fa amb les interaccions electromagnètiques, és a dir com a forces d'intercanvi. Explicarem avui en què consisteix aquesta interpretació. Això serà avançar algunes idees que haurem d'explicar més endavant. Donarem, doncs, només la línia essencial que segueix aquesta teoria:

Explicació actual de la força "forta"

Igual com deiem la setmana passada per a la gravetat i la força electromagnètica, cal determinar per a les dues forces nuclears les característiques de càrrega i missatger. De la força nuclear forta si diguéssim que la càrrega és la massa dels protons i neutrons —és a dir, dels nucleons, com s'anomenen amb nom genèric— i que el mesó de Yukawa és el missatger, ens trobaríem que no s'expliquen certs fets d'experiència observats estudiant col·lisions de protons a energies molt altes i les dispersions dels electrons molt energètics en xocar

amb nuclis atòmics. La massa dels nucleons ja era la càrrega per a la gravetat, per a la interacció "forta" caldrà cercar-ne una altra. I aquesta altra els experiments demostren que existeix. El nom que se li ha posat és càrrega de "color", si bé, és clar, no té res a veure amb el color de la partícula, que és inexistent; tothom sap que els colors no són més que les impressions que produeixen en el nostre sentit de la vista les distintes longituds d'ones electromagnètiques compreses entre 0,38 i 0,76 microns, que ens hi arriben.

Però va molt bé dir-ne "color" convencionalment d'aquesta càrrega, ja que permet esquematitzar les interaccions amb diagrames cromàtics molt clars. Ara bé, les càrregues de "color" són tres, en comptes de dues, positiva i negativa, com passava amb les elèctriques, i se solen representar per blau, vermell i groc. La teoria naturalment es fa més complicada que en el cas de la interacció electromagnètica, però només posant-n'hi tres és com s'expliquen fins ara tots els fets d'observació. Els protons i neutrons ja no són partícules elementals, com ho creia en un principi, sinó compostos de tres subpartícules, tant un com l'altre, les quals subpartícules reben el nom de "quarks". La idea d'aquesta explicació fou dels físics Murray Gell-Mann i Georg Zweig que l'exposaren el 1964.

El nom de "quark" el tragué Gell-Mann de la novel·la "Finnegam Wake" de James Joyce. És una paraula nova originalment sense cap significat.

I quin és el missatger d'aquesta força de "color"? Són unes noves partícules que com els gravitons i els fotons tampoc no tenen massa i s'anomenen "gluons". Aquesta vegada la paraula ve de l'anglès autèntic: "glue" = cola, i originàriament de la llengua grega: "gloiós" = goma, en grec. Els "gluons" són la goma que enganxa els quarks. Ara bé, si els gluons no tenen massa, l'abast de la força de color serà infinit. Sí, així hauria de ser. Però de fet no ho és perquè les forces de color posseeixen una nova propietat que s'anomena "confinament".

I del mesó de Yukawa, què en queda? El mateix que en restava de la força de cohesió entre àtoms i molècules quan es descobrí que les interaccions electromagnètiques ja l'explicaven prou: la unió entre protons i neutrons per mitjà del mesó és un complicat efecte residual de les interaccions de "color" entre els quarks que els componen, però amb una diferència: el mesó no neix simplement de l'extensió de la força que uneix els quarks, sinó que hi intervé un curiós fenomen anomenat "ruptura de la simetria quiral". El mesó està compost d'un quark i un antiquark...

La interpretació de la força "feble"

La quarta força fonamental de la natura, cent mil vegades més feble que la "forta", és a primer cop d'ull la més estranya de les quatre. La seva càrrega (sense nom especial) és d'una potència semblant a la de la càrrega elèctrica; la seva feblesa en la interacció no prové, doncs, de la càrrega. Són els seus "missatgers" que la fan dèbil. I ho hem posat en plural perquè en ella l'intercanvi es fa a càrrec de tres partícules anomenades W^+ (W positiu), W^- (W negatiu) i Z^0 (Z zero). Les tres tenen massa ponderable i molt alta: cada una de les W la té de 80 GeV (1 GeV = mil milions d'electrons-volt; o sigui que 80 mil milions d'electrons-volt és l'energia equivalent, segons $E = mc^2$, a la seva massa, que resulta ser unes 85 vegades la d'un protó, que la té de 0,938 GeV) i el Z^0 encara és més pesant: la té de 90 GeV. És el fet de ser tan feixucs els intermediaris que fa que sigui dèbil la força.

Tot això que acabem de dir era només teoria fins el 1983. Però en el CERN de Ginebra amb la nova màquina anomenada "Proton-antiproton-Collider" s'aconsegua al gener de dit any detectar la partícula W^- , amb propietats que lligaven del tot amb la teoria, i al mes de maig següent ja anunciaven la troballa de cinc vegades la Z^0 , bo i donant la notícia que de

W entre positius i negatius ja n'havien trobat una seixantena. No es podia demanar una confirmació més brillant de la teoria!

Però no tot s'acaba aquí: aquesta força dèbil tan rara i curiosa resulta que es pot unificar amb l'electromagnètica, és a dir que les dues formen una unitat, i es poden considerar com a manifestacions d'una sola força que ara s'ha començat a anomenar "electrodèbil". Els $W^\pm$ i la Z^0 són com els "fotons" pesants d'aquesta única força. Així ho explicaren matemàticament Steven Weinberg, Sheldon Lee Glashow i Abdus Salam, i per això obtingueren el premi Nobel de física l'any 1979.

L'abast de les forces nuclears "de color" i "dèbil" és molt curt: Les de color només estenen la seva influència fins a una centmilèsima del diàmetre de l'àtom, o sigui només fins a una dècima del nucli atòmic que és de 10^{-12} cm (l'àtom sencer amb els electrons té 10^{-8} cm de diàmetre aproximadament). Però encara allarga menys la força dèbil: només arriba a una mil·lèsima de l'abast de la força anterior, a 10^{-16} cm i prou. Cal notar, tanmateix, que si no existís aquesta força tan minsa i tan curta d'efectes no podríem pas viure nosaltres, ja que sense ella el Sol no podria fer les reaccions nuclears que fa i mantenir-se escalfant-nos.

Lluís Floch i Camarasa, Premi a la Solidaritat

“Hi ha una autèntica manca d'amor social”

Lluís Floch i Camarasa ha obtingut el Premi a la Solidaritat que ha creat un grup d'amics de Maria Marta Moragas per honorar la seva figura. Aquesta distinció vol premiar la tasca global d'una persona que hagi destacat per la seva creativitat i efectivitat en l'acció social solidària a favor del proïsme.

L'home que ha estat premiat en aquesta primera edició és metge, psicòleg i mestre especialitzat en tota classe de trastorns psicològics, socials o educatius dels infants i adolescents. És, entre moltes altres coses, ex-professor de la Universitat de Barcelona i director de l'Institut Torremar per a nens amb deficiències mentals. Es considera un educador en el ple sentit de la paraula. La seva cultura psicològica, pedagògica i mèdica li serveix per entendre millor les criatures.

Està casat, té nou fills i viu entre Vilassar de Dalt i Barcelona. La seva ocupació predilecta en el poc temps de lleure de què gaudeix és escoltar música. Es confessa un enamorat del Mediterrani. L'enyora quan no el veu i li agrada molt anar a la localitat de l'Escala. Als seus 72 anys, conserva una gran capacitat de treball. Parla amb convicció i un punt d'apassionament. Li agrada posar exemples i explicar vivències. Té, sens dubte, una excel·lent capacitat pedagògica. El món de l'ensenyament, la pedagogia en general, el fascina i hi ha referències contínues. Alguns han afirmat que l'haurien nomenat doctor "honoris causa" per la Universitat de Barcelona si no fos un catòlic convençut.

Tan bon punt vàrem saber que li havia estat atorgat el Premi a la Solidaritat ens posàrem en contacte amb ell per conèixer-lo una mica a fons i apropar la seva figura i pensament als nostres lectors. El marc de la conversa fou el despatx de la seva casa del carrer de Girona, de Barcelona.

—Què va sentir en assabentar-se que li havia estat atorgat el premi?

—Em va sorprendre, però vaig adonar-me, examinant-me interiorment, que les activitats que he desenvolupat durant la meua vida han estat solidàries. Això no obstant, no sóc més solidari que d'altra gent. Treballo en un camp on he conegut persones amb gran capacitat de solidaritat.

Floch i Camarasa té una excel·lent capacitat pedagògica.

—Creu que la nostra societat és prou sensible i solidària davant de situacions d'atur i marginació que condemnem moltes persones a una existència buida?

—La nostra societat reacciona d'una forma esplèndida davant situacions dramàtiques i agudes, però no se li pot demanar un esforç de continuïtat. Hi ha una frase que fa molt de mal. És aquella que diu: “És el teu problema”. Es busca un raonament que defensi el nostre “jo”. Hi ha una autèntica falta d'amor social. Vivim en un món hedonista en el qual es valora per damunt de tot el fet de passar-s'ho bé. La gent confon la felicitat amb el plaer. Abans la vida girava al voltant del treball. El temps lliure era el que quedava. Ara el centre de la vida és el temps de lleure. S'han ofert treballs a joves que no en tenen i ha demanat tantes coses que no han arribat a incorporar-se a la feina. El treball és molt important, és un factor d'humanització. L'educador ha de fer veure el valor que té.

—Estarà d'acord amb mi que en el cas d'alguns treballs és difícil trobar-hi valors formatius?

—Hi ha alguns treballs que són alienants, però la persona que els fa ha de tenir recursos espirituals per lluitar contra aque-

ta situació. Anem cap a un món en què els treballs en cadena i poc creatius els farà la robòtica. Cada vegada les feines seran més creatives. El cert és que el treball no sempre ens plau i que a vegades hem de renunciar a la gratificació que ens proporcionaria abandonar-lo per trobar un plaer més gros en acabar la feina. No es pot treballar només pels diners o per no avorir-se.

—Creu que l'escola ofereix una educació que estimula les actituds positives davant la vida?

—La família i l'escola són institucions que estan en crisi perquè no podien escapar al canvi vertiginós que ha viscut el món. L'escola compleix una missió delegada per la família. Fa 150 anys l'escola no era necessària. Els pares ensenyaven l'ofici als fills. A mesura que la industrialització demanava als pares coses que no podien ensenyar, sorgí la necessitat de l'escola. Sempre compleix una missió complementària a la de la família. Per això s'ha de triar el centre es-

colar. Els pares s'hi han d'identificar.

—Han canviat moltes coses en el món de l'ensenyament?

—Ha hagut de fer viratges enormes, perquè no podem tolerar una escola victoriana. Necessitem una escola democràtica que prepari els nans per conviure. Educar és estimular les possibilitats de cada persona. L'educació és més un art que una ciència. El qui no té pau interior no serveix per educar perquè transmet les seves angústies.

—Veu la gen jove amb prou empena i il·lusió per construir un món més solidari?

—Si fes una anàlisi freda i estadística, diria que no. La majoria de joves no estan prou educats. Des de fa 8 o 10 anys hi ha un grapat de moviments juvenils que tenen una base moral i espiritual important. Una de les missions de la joventut és no seguir la gent gran. Si la imiten, el món no progressa. La societat només ha deixat unes clivelles petites al jovent i difícilment pot fer d'altra cosa que divertir-se.

—Vostè se sent optimista, malgrat viure en una època en què predomina el pessimisme i el catastrofisme?

—Sí, tinc esperança. Estem passant una crisi, però crec que l'home se'n sortirà. Hem de mirar que tothom tingui igualtat d'oportunitats i que ningú no quedi marginat.

Tomàs Puntí

Se sent esperançat davant el futur.

T'ASSOCIES A LA LLUITA PELS DRETS HUMANS?

Nom
Adreça

Desita rebre informació per associar-se a la secció espanyola d'Amnistia Internacional (Envieu aquesta tuitaleta a l'apartat de correus 5571 de Barcelona)

AMNESTY INTERNATIONAL

HI HA INFERN?

Ho esbrinareu rebent per correu a casa vostra, sense despeses de tramesa, el llibre de butxaca sobre aquesta matèria. Envieu-nos 50 ptes. en segeills fraccionats, al Servei Catòlic d'Informació. Apartat de correus 2168 Barcelona.

Catalans que han fet església

100 anys d'evangelització a Guinea Equatorial

Aprofito que el pilot de l'aviocar s'ha tret els auriculars, per acostar-me i preguntar-li:

—¿Quina illa és aquesta que sobrevolem, tan verda, tan ben retallada pel blau de la mar?

—És Príncipe. Aviat sobrevolem São Tomé. Som tot just a mig camí d'Annobon.

Hora i mitja més de volar i l'aviocar perd altura i distingim ben definit el perfil original de l'illa d'Annobon, amb el Pico Do Fogo i el Quioveo. És l'illa més llunyana de la Guinea Equatorial, ja a l'hemisferi sud.

Què ens porta a aquesta illa llunyana, perduda a l'Atlàntic?

Tan sols el desig de fer-nos presents, com a claretians i catalans en el centenari de l'arribada dels primers missioners —claretians i catalans, la majoria d'ells—, a Annobon.

És el 19 d'agost de 1985. Fa cent anys i en aquesta mateixa hora —les deu del matí— en què arribem nosaltres, desembarcaven de la goleta "Ligera" els cinc primers missioners d'Annobon: Joaquim Juanola, Isidre Vila, Ramon Ginesà, Ramon Creu i Meliton Huici, l'únic del grup que no era català. Havien passat cinc dies de mal viatge sobre coberta, sense res per guardar-se del sol i de la pluja.

Bona els esperava a aquests cinc missioners claretians a les ordes del P. Juanola, un gironí nascut a Maià de Montcal (Garrotxa) el primer de març de 1853 i que hauria de fer molt de soroll evangèlic per aquestes terres tropicals.

Mentre ens acostem a l'illa i aterrem a la improvisada pista de terra i rocs, entre bananeres i plataners, canyes de sucre i cocoters, vaig recordant que aquesta illa havia estat descoberta pels portuguesos Joan de Santarem i Pere d'Escobar el primer de gener de 1471, d'on li ve el nom d'Annobon; "Anno bô". Era deshabitada. Més tard, Lluís d'Almeida hi porta famílies d'Angola i São Tomé. Actualment són 2.500 els habitants de l'illa i la majoria amb noms de províncies espanyoles. Baixant de l'aviocar, saludem un que es diu Huesca i un altre que respon al nom de Barcelona. Més enllà m'nen presenten un que es diu Manresa... Em fa gràcia sentir aquests noms tan de casa nostra en gent de color i a tants de quilòmetres del nostre país. Els missioners, davant la dificultat de transcriure els noms nadius, en batejar-los, junt amb el nom del sant els imposaven el nom d'una població espanyola que seria el seu cognom. I així han quedat.

Hi ha un sol poble a l'illa: Sant Antoni de Palea. Un poblet ben

arreglerat, vora la platja i entre "cayucos". Viuen sobretot del mar. Van a la pesca del tauró, de la balena i del peix espasa.

A la gran "catedral" de 40 m. de llargada, tenim la missa del centenari. Els annobonesos en Fa d'Ambú, el seu idioma nadiu, donen gràcies al Senyor, que ha fet els mars i la terra, per aquests cent anys de presència constant i evangelitzadora dels missioners claretians entre ells, en la soledat d'aquesta illa, visitada molt de tard en tard per algun vaixell.

Després, anem al cementiri, vora el mar, entre roques basàltiques i cocoters. I allà fem memòria dels missioners que han mort evangelitzant aquesta illa llunyana, la majoria d'ells catalans. L'últim de tots, un tarragoní, el P. Ramon Segú, que moria ben sol el 30 d'agost de 1976, acompanyat dels seus cristians que el ploraven inconsolables: eren els dies de la persecució de Macias.

Després, a la galeria de la missió, un balcó obert a l'infinit del mar, amb el P. Josep Mª Viñas Bosch, un gironí de la Cellera, que porta més de trenta anys a la Guinea, repassem el que ha estat la presència missionera d'alguns catalans a Annobon:

—El P. Juanola, ¿va viure molt de temps aquí a Annobon?

—No massa. Era un home molt ben dotat i va venir a obrir camí: la fundació d'una missió demana un home com ell. Va ser un gran home. Els "tantam" de la selva el 2 de

Claretians presents al centenari d'Annobon

maig de 1912 transmetien la seva mort des del Camerun a Cabo San Juan, dient que havia mort "un gran pare". I ho fou el P. Juanola. Fa vint-i-cinc anys corria un segell de la Guinea amb la seva figura. Gràcies a ell, Alemanya no es va apoderar d'aquesta illa de la corona espanyola en aquell temps. Gràcies a aquest català no es va perdre per Guinea aquesta illa tan bonica d'Annobon.

—¿I quins altres missioners catalans han evangelitzat aquí durant aquests cent anys?

—Molts. Però cal recordar el P. Daunis Batllori, gironí de Cistella, que fou el segon superior d'aquesta missió. El P. Isidre Vila, que moriria aquí, enamorat d'aquesta illa, després d'evangelitzar durant dotze anys els annobonesos. El P. Joan Serrallonga, tercer superior i el Germà Joan Coll, investits del càrrec de governadors, que farien cremar les cases velles i infectes i edificarien el poble nou. El P. Miquel

Valls, de Ciutadilla (Lleida) un dels primers a morir aquí, va ser també un dels primers a traduir a la llengua dels annobonesos el catecisme i d'altres llibres; el seu superior, el P. Daunis, l'elogiava "per l'afició que demostrava per la llengua del país". Un fill de la Plana de Vic, el Germà Sala, va construir aquesta església que ha merescut el nom de "catedral". El P. Pujolar, de Guardiola (Barcelona), és el qui va consolidar l'evangelització d'aquesta gent amb nous sistemes i noves maneres. El P. Alfons Roca, d'Alpens (Barcelona), va viure aquí durant dotze anys. I l'últim que ha mort aquí, el P. Ramon Segú, també era català. I tants i tants d'altres... Els missioners catalans aquí han fet Església i han fet història.

—Per això, no hi podem faltar alguns catalans a celebrar el centenari, ¿no et sembla?

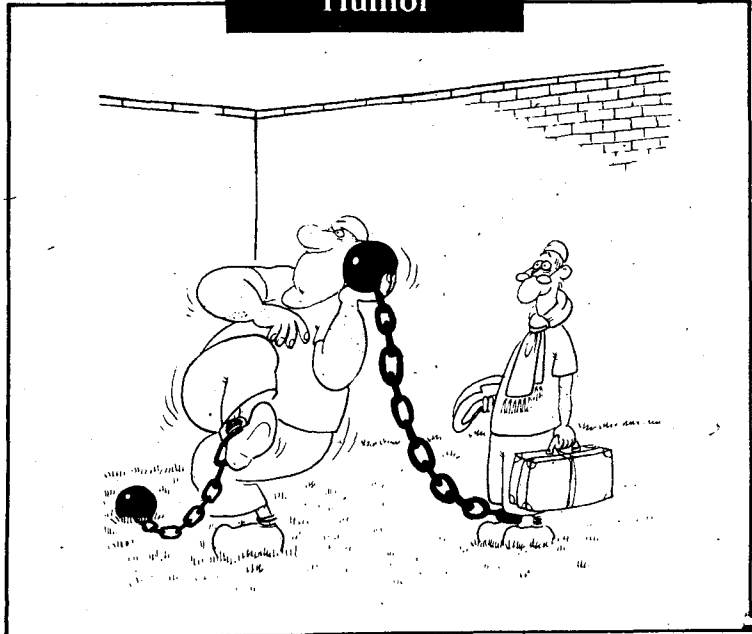
—¡I tant!

Eduard Canals, claretia

Es quedaren per sempre entre nosaltres i aquí esperen el dia de la resurrecció:

G. Meliton Huici Marín	25 d'abril del 86
P. Miguel Valls	6 de març del 1888
P. Vicente Causada	6 de juny del 1890
G. Ramon Ribalta	20 de gener del 1891
P. Josep Cireme	25 de juliol del 1892
P. Isidro Vila	6 de febrer del 1893
P. Benigne Pasqual	23 de setembre del 1894
P. Josep Rebolleda	19 d'octubre del 1902
P. Lluís Soler	6 de setembre del 1907
G. Pere Pueyo	16 d'abril del 1950
P. Epifanio Doce	28 d'octubre del 1975
P. Ramon Segú	30 d'agost del 1976

Humor

El continent de l'esperança

Magestuosos altiplans, planures immenses, verdes sabanes, grans deserts, frondoses selves. Unes terres amb desig de donar el seu aliment a tots els éssers humans que les poblen, unes persones de múltiples trets i d'origens diversos.

L'Amèrica de l'indi, del blanc, del negre, molts l'anomenen llatina, d'altres volen monopolitzar el seu nom. El cert és que els llatino-americans constitueixen una cultura peculiar i pròpia, hereva —és clar— de la mescla i la convivència d'unes cultures vingudes d'altres continents: les que van portar d'Àsia els primers pobladors i que es van anar assentant al llarg de molts segles, les del renaixement i el barroc vingudes amb els colonitzadors espanyols, les africanes aportades pels negres que tant han donat a aquest continent i tan poc se'ls ha reconegut, i les centroeuropees dels segles XIX i XX.

La realitat llatino-americana, fruit de les diverses influències i dels encerts i les equivocacions de les cultures que l'han forjada, té alhora múltiples manifestacions que configuren les diferents idiosincràcies dels pobles que la formen. I malgrat tot, aquesta realitat, la que existeix, la que és, constitueix la plataforma sobre la qual descansa avui la vida, amb els seus goigs i les seves esperances, les tristesses i les alegries de tota la gent que configura aquest continent. Una realitat no exempta de conflictes i de contrastos, com l'enorme bretxa entre els pobres i els rics, la violència destructora, o la corrupció de la vida pública. Però realitat, al cap i a la fi, existent, palpant, esperançada.

En la celebració del V Centenari de "l'encontre" entre les cultures que els vingueren d'occident i d'orient, seria oportú adoptar una actitud d'alliberament de qualsevol prejudici derivat de la nostra condició de descendents —més o menys directes— d'aquells espanyols que al

llarg dels segles han anat a ultramar. No només no tenim cap culpa dels errors i dels abusos dels nostres avantpassats, ni nosaltres, els espanyols d'avui, ens mereixem cap lloança pels assoliments i encerts d'aquells espanyols d'antany, sinó que hauríem de pensar que, malgrat tenir un llenguatge en comú i compartir bastantes manifestacions culturals, els països llatino-americans poden ser tan diferents d'Espanya com qualsevol altre país del continent europeu, i fins i tot asiàtic o africà.

Seria un miratge creure que els espanyols i els llatino-americans, per exemple de parlar llengües d'un mateix origen, tenim les cosmovisions idèntiques. Hauríem d'apropar-nos a aquests pobles amb la humilitat de qui acut a un país culturalment novençà, i així valoraríem com un do tota comunicació i enteniment.

Aquesta actitud, lluny de distanciar-nos, pot fomentar una col·laboració real amb les nacions del continent americà, lliure d'hipoteques carregoses i de ressentiments estèrils. Una col·laboració que es basi en l'agermanament entre els pobles, les comunitats de persones que formem part de la naturalesa humana comuna i que, a més —com per afegiment—, compartim llengües d'un mateix tronc i uns certs costums.

Segurament que llavors es podrà establir un diàleg fecund entre ambdues riberes de l'Atlàntic, un diàleg iniciat fa 500 anys que pot arribar ja a la seva maduresa. I potser descobrirem —amb agradable sorpresa— la persona llatino-americana: profunda i acollidora, que creu en l'home, espera sempre i viu.

Francesc Viñas i Rexach
Col·laborador a Amèrica Llatina de
l'Àmbit Maria Corral

SI VOLS VIURE EN CATALÀ NORMALMENT

Inscriu-te en el II Congrés Internacional de la Llengua Catalana

**II CONGRÉS IN
TERNACIONAL DE LA
LLENGUA
CATALANA
MCMVI 86**

Potser creus
que un
Congrés, ni
que sigui el de la
llengua catalana,
no és una cosa
per a tu. Però no
és així. Fa
80 anys, més de

tres mil persones, que no eren en la
seva majoria ni experts ni especialistes,
es van inscriure al I Congrés
Internacional de la Llengua Catalana, a
partir del qual es van establir les bases
lingüístiques i gramaticals que havien de
donar un fort impuls al català els anys
següents, i posteriorment li permetrien
de sobreviure durant el llarg parèntesi a
què es va veure sotmès.
Ara ets tu qui pot inscriure el seu nom
en un projecte històric.

Fer que viure en català sigui normal

El II Congrés Internacional de la Llengua
Catalana ens ofereix a tots nosaltres
l'oportunitat de contribuir a la
normalització de l'ús de la llengua
catalana. És a dir, que el català sigui
normal en l'ensenyament, en
l'administració, en els mitjans de
comunicació, al carrer... En una paraula,
que viure en català sigui el que tots
desitgem: una cosa normal. Penses de
debò que això no és cosa teva?

Qui convoca el Congrés?

El II Congrés Internacional de la Llengua
Catalana és convocat per les principals
institucions culturals i acadèmiques dels
set territoris on es parla: Andorra, País
Valencià, Illes Balears, Catalunya,
Catalunya Nord, Aragó i l'Alguer.
Del 30 d'Abril a l'11 de Maig de 1986.

1. Plantejaments i processos
de normalització lingüística
Lleida, 4-8 maig de 1986
2. Sociologia de la llengua
Girona, 3-7 maig de 1986
3. Lingüística social
Illes Balears, 30 d'abril-4 maig de 1986
4. Mitjans de comunicació
i noves tecnologies
Perpinyà, 2-4 maig de 1986
5. Llengua i dret
Andorra i Barcelona, 4-7 maig (provisional)
6. Ensenyament
Tarragona, 1-6 maig de 1986
7. Història de la llengua
València, 5-7 maig de 1986

el Congrés desenvoluparà set àrees
científiques, cada una d'elles en un lloc
diferent. Paral·lelament, tindran lloc una
sèrie d'activitats artístiques i culturals
que ajudaran a donar al Congrés una
ressonància internacional i posaran de
manifest que, entre les moltes llengües
que es parlen al món i han desenvolupat
una cultura important, hi ha la llengua
catalana.

Els teus drets com a congressista

Si et fas congressista podràs assistir a les
sessions de les àrees científiques i
presentar-hi comunicacions, segons els
requisits establerts. El teu nom constarà
en totes les relacions oficials. Obtindràs
una reducció de preu per als actes
artístico-culturals organitzats pel Congrés
i per a les seves publicacions. Però,
sobretot, tindràs el dret a sentir-te
satisfet, perquè faràs una cosa positiva
per una causa noble: la plena realització
d'una llengua que és vincle de cohesió
d'una comunitat històrica.

Fer-se congressista és ben fàcil. Només
cal omplir el full d'inscripció. Ara mateix.

II CONGRÉS INTERNACIONAL DE LA LLENGUA CATALANA FULL D'INSCRIPCIÓ

NOM _____
(maiúscules)
COGNOMS _____
(maiúscules)
CODI _____
DOMICILI _____
POBLACIÓ _____ CODI POSTAL _____
COMARCA _____ PAÍS _____
TEL. FEINA _____ EDAT _____
TEL. PARTICULAR _____ PROFESSION _____

• Vol adscriure's a l'àrea: (és opcional)

- ☐ 1a. PLANTEJAMENTS I PROCESOS DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA
☐ 2a. SOCIOLOGIA DE LA LLENGUA
☐ 3a. LINGÜÍSTICA SOCIAL
☐ 4a. MITJANS DE COMUNICACIÓ I NOVES TECNOLOGIES
☐ 5a. LLENGUA I DRET
☐ 6a. ENSENYAMENT
☐ 7a. HISTÒRIA DE LA LLENGUA

• Vol col·laborar en l'acció:

(és opcional: en tot cas, indiqueu-ne només una)

- ☐ PRESENCIA DEL CONGRÉS A LES ESCOLES
☐ PROMOCIÓ DE NOUS CONGRESSISTES
☐ CATALÀ A LA INDÚSTRIA I AL COMERÇ

• Vol acollir algun congressista a casa seva.

☐ Sí ☐ No

• Invitarà algun congressista pel seu compte

☐ Sí ☐ No

Escolliu la vostra opció:

A. ☐ Per persones

	Ptes.
☐ Congressista de Número	5.000
☐ Congressista de Número amb quota reduïda (per a escolars, universitaris, jubilats, casos especials)	2.500
☐ Congressista de Número Especial	15.000
☐ Congressista Col·laborador	50.000
☐ Congressista Col·laborador Especial	100.000
☐ Congressista de Mèrit	250.000
☐ Congressista de Mèrit Especial	500.000

B. ☐ Entitats o Empreses

☐ Entitat o Empresa Congressista de Número	25.000
☐ Entitat o Empresa Congressista de Número Especial	50.000
☐ Entitat o Empresa Congressista Col·laboradora	100.000
☐ Entitat o Empresa Congressista Col·laboradora Especial	250.000
☐ Entitat o Empresa Congressista de Mèrit	500.000
☐ Entitat o Empresa Congressista de Mèrit Especial	1.000.000

Aportació per a la compra d'una porció de terreny d'un parc històric-cultural (és opcional)

- ☐ 1.000 ptes. ☐ 50.000 ptes.
☐ 5.000 " ☐ 100.000 "

Quantitat total a pagar (drets de congressista + aportació per al parc històric-cultural) _____ ptes.

Forma de pagament

- ☐ Taló nominatiu a favor del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana. Adjunteu-lo al full d'inscripció i envieu-ho tot junt a la Secretaria General del Congrés.

- ☐ A través de qualsevol Banc o Caixa d'Estalvis, al compte «II Congrés Internacional de la Llengua Catalana». En aquest cas enviar el full d'inscripció adjuntant-hi el duplicat de l'ingrés fet a la Caixa o Banc, o la fotocòpia.

Data i Signatura: _____

Carnet del Congressista: _____

Núm. _____ (a omplir pel Congrés)

Secretaria General del Congrés. Rambla Catalunya, 15. 1er. 2a.
Tel. 317 88 44 - 08007 BARCELONA

Acte de convocatòria del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, celebrat a Poblet el 30 de juny de 1985.

Diumenge 1

EL VENDRELL

la lira 17,30 h.
contes breus i extraordinaris
a càrrec de
Cesc Serrat
i espectacle de mim
Scherzo
a càrrec del grup
Opal teatre

GAVÀ

centre cultural 11,45 h.
projectió de la pel·lícula francesa
de dibuixos animats i colors
Els amos del temps

LA BISBAL D'EMPORDÀ

cinema foment 12 h.
projectió de la pel·lícula belga
de dibuixos animats i colors
La flauta dels sis barrufets

LA GARRIGA

patronat 17,30 h.
espectacle de mim
Mutis i a la gàbia
a càrrec del teatre Mòbil

OLOT

teatre principal fundació pública
12 i 17 h.
estrena de la pel·lícula danesa
d'imatges reals i colors
Otto, el rinoceront

PALAFRUGELL

cinema Victòria 12 h.
projectió de la pel·lícula francesa
de dibuixos animats i colors
Els amos del temps
i el curt
Somni d'un carrer

SALT

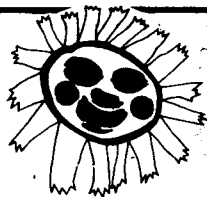
ateneu de can panxut 11,30 h.
projectió de la pel·lícula australiana
d'imatges reals i dibuixos anima-
tats, en colors,
Les aventures de Toby Nelson

TERRASSA

teatre principal 12 h.
Miscel·lànies
a càrrec del grup
Marceline i Sylvestre

Dissabte 7

MALGRAT DE MAR
centre parroquial 16,30 h.
representació de l'obra
La gallina dels ous d'or i
altres romanços
a càrrec del

moviment RIALES de Catalunya

Programació - diciembre, 1985

teatre de vapor

MANRESA

sala ciutat 17,30 h.
projectió de la pel·lícula noruega
de dibuixos animats
Grand prix a la muntanya
dels invents

Diumenge 8

BADALONA

centre parroquial sant Josep 18 h.
espectacle de mim
Mutis i a la gàbia
a càrrec del teatre Mòbil

BANYOLES

teatre Victòria 17 h.
Miscel·lànies
a càrrec de
Marceline i Sylvestre

BLANES

esbarjo parroquial 17 h.
espectacle de titelles
Papers, paperets i paperines
a càrrec de Titelles Babi

CELRA

ateneu 17 h.
estrena de la pel·lícula francesa
de dibuixos animats en colors
Els amos del temps

IGUALADA

ateneu 12 h.
espectacle de mim
Mutis i a la gàbia
a càrrec de Teatre Mòbil

SANT CELONI

ateneu 12 h.
representació de l'obra
Nit de Reis
a càrrec del grup
La joventut de la faràndula

TERRASSA

centre parroquial sant
Cristòfor 12 h.
projectió de la pel·lícula catalana
El timbaler del Bruc

Dissabte 14

REUS

teatre Bartrina 19 h.
espectacle de marionetes
El cabaret elàstic
a càrrec del grup Els farsants

Diumenge 15

EL VENDRELL

la lira 17,30 h.
representació de l'obra
La gallina dels ous d'or i
altres romanços
a càrrec del Teatre de Vapor

L'ESTARTIT

garatge hotel Coral 12 h.
espectacle d'il·lusionisme
a càrrec de Xevi

LA GARRIGA

patronat 17,30 h.
projectió de la pel·lícula francesa
de dibuixos animats
Astèrix, el gal

MANLLEU

casal de Gràcia 12 h.
estrena de la pel·lícula francesa
de dibuixos animats en colors
Els amos del temps

OLOT

teatre Principal fundació
pública 12 h.
espectacle musical
El geni Jeroni
a càrrec del grup
Toc de Retruc

SANT CUGAT DEL VALLÈS

la unió santcugatena 12 h.
estrena de la pel·lícula francesa
de dibuixos animats
Els amos del temps

SANT JUST DESVERN

can Ginestà 17,30 h.
representació dels
Pastorets
a càrrec del grup
Tren d'Olot

TÀRREGA

ateneu 17,30 h.
espectacle de pallassos
Roda el món i torna al Born
a càrrec dels
germans Totó

TERRASSA

teatre Principal 12 h.
projectió de la pel·lícula
txecoslovaca de personatges reals
Brontosaurus

ULLASTRELL

local cinema 19 h.
Contes breus i extraordinaris
a càrrec de Cesc Serrat

MOLINS DE REI

joventut catòlica 12 h.
projectió de la pel·lícula
txecoslovaca d'imatges reals
i colors

El fantasma de l'avió

i el curtmetratge Gugú

Dissabte 21

casino cultural 17 h.
representació de l'obra
La rateta ja no escombra
l'escala
a càrrec del grup
La trepa

FIGUERES

casino menestral 17 h.
espectacle de titelles
Papers, paperets i paperines
a càrrec de Titelles Babi

Diumenge 22

BADALONA

centre parroquial sant Josep
12 i 18 h.
estrena de la pel·lícula francesa
de dibuixos animats en colors
Els amos del temps

BANYOLES

teatre Victòria 17 h.
representació de l'obra
Nit de Reis
a càrrec del grup
La joventut de la Faràndula

CERDANYOLA DEL VALLÈS

casal parroquial 12 h.
estrena de la pel·lícula danesa
d'imatges reals i colors
Otto, el rinoceront

IGUALADA

ateneu 12 h.
espectacle de titelles
Contes de bestiar
a càrrec de Titelles Baliga-Balaga

LA BISBAL D'EMPORDÀ

plaça major 10 h.
4ª fira dolça

amb paradetes i elaboració
de pastissos

LLAGOSTERA

casal parroquial 17,30 h.
representació de l'obra
La gallina dels ous d'or
i altres romanços
a càrrec del Teatre de Vapor

SABADELL

auditori de la caixa d'estalvis
de Sabadell 18 h.
Contes breus i extraordinaris
a càrrec de Cesc Serrat

TERRASSA

centre parroquial
sant Cristòfol 12 h.
projectió de la pel·lícula
anglesa de dibuixos animats
El lleó, la bruixa i l'armari

Divendres 27

cinema Condal, 17 h.
estrena de la pel·lícula francesa
de dibuixos animats en colors
Els amos del temps
i el curt Gugú

Dissabte 28

SANTA COLOMA

DE FARNERS

cinema Catalunya 18 h.
projectió de la pel·lícula francesa
de dibuixos animats
La balada dels Dalton

TERRASSA

plaça vella 11 h.
festa de la llufa
cercavila i animació
a càrrec del
Tren d'Olot i de Miqui Giménez

Diumenge 29

TÀRREGA

ateneu 17,30 h.
projectió de la pel·lícula belga
de dibuixos animats i color
La flauta dels sis barrufets

Dimarts 31

TORROELLA DE MONTGRÍ

plaça de la vila 16 h.
festa de l'home dels nassos
dances i cançons
a càrrec del grup Xerínola

III Festival de cinema científic

**S'han atorgat els cinc
Premis**

En l'acte de cloenda de les sessions on
s'han projectat les pel·lícules d'arreu del
món que han estat seleccionades, celebrat
en el Museu de la Ciència de Barcelona, han
estat proclamades les obres guanyadores
del III Festival de Cinema Científic organit-
zat per la Fundació Caixa de Pensions.

El premi al millor film infantil/juvenil ha
correspost a les pel·lícules "La flotabilitat" i
"Sortida pels grans crancs de ferradura",
produïdes el 1985 i 1983 per Coronet Film i
Togg Film (EUA), respectivament; el premi
al film amb millors valors cinematogràfics
ha estat concedit a la pel·lícula "Els infants
del futur" produïda el 1984 per PER
HOLST FILMPRODUKTION (Dina-
marca); el film amb millor plantejament
didàctic-comunicatiu ha estat donat a "As-
sat al Sepik" produïda el 1985 per CSIRO
FILMS VIDEO CENTRE (Austràlia); el
del film més original ha estat atorgat a la pel-
lícula "Crisàlide", produïda el 1982 per
LOS ALAMOS NATIONAL LABORA-
TORY (EUA); i com a millor realització en
video ha estat distingida "La secada", pro-
duïda el 1983 per GOLDEN DOLPHIN
PRODUCTIONS (Austràlia). S'ha conce-
dit una menció especial a la sèrie "Art i ma-
temàtica de FILM 7 (Itàlia).

El Jurat que ha decidit aquests premis
estava format pel director i guionista cine-
matogràfic Francesc Bellmunt; pel perio-
dista i professor de Periodisme Especialitzat
en Ciència i Tecnologia a la Universitat Au-

tònoma de Barcelona, Santiago Ramentol;
pel realitzador i directiu de TVE a Catalu-
nya i professor a la Facultat de Ciències de
la Informació, Sergi Schaaff; pel catedràtic
d'Ecologia a la Universitat Autònoma de
Barcelona, Jaume Terrades Serra; i pel di-
rector executiu de la Fundació Caixa de
Pensions, Joan Josep Cuesta.

Aquesta tercera convocatòria del Festi-
val ha enregistrat un important augment del
nombre de participants, com ho revela el fet
que s'inscrivissin més de dos-cents films i ví-
deos corresponents a gairebé vuitanta fir-
mes productores d'uns vint països tan di-
versos com Alemanya Federal, Unió Soviè-
tica, Estats Units, Hongria, Iran, Canadà,
Mèxic, França, Austràlia, Romania, Gran
Bretanya o Dinamarca.

El Festival de Cinema Científic de Bar-
celona és organitzat des de fa tres anys per
la Fundació Caixa de Pensions amb l'objec-
tiu d'oferir al públic interessat tant des del
vessant cinematogràfic com des del vessant
pedagògic, una àmplia mostra de l'actual
producció: àudio-visual especialitzada en
matèries científiques i tècniques.

Una de les derivacions d'aquest Festival
ha estat la Filmoteca del Museu de la Cièn-
cia (carrer Teodor Roviralta, 55) que ofe-
reix un servei permanent des de la perspecti-
va de la decisiva funció de suport que té la
imatge en els objectius d'una educació mo-
derna i actual.

Torna el "Racó del llenguatge"

Des del principi de l'aparició de la
revista "CATALUNYA CRISTIA-
NA" la redacció havia dedicat un gran
interès a millorar els coneixements de la
llengua catalana tant pels que ja la par-
len habitualment, encara que amb im-
perfeccions, com pels que s'hi inicien.
Durant sis anys el nostre col·laborador

Joan Pera ha ajudat els nostres lectors
des del Racó del llenguatge. Ara a ins-
tàncies de molta gent, sobretot joves,
tornem a publicar tots els articles ja pu-
blicats des de l'inici perquè creiem que
pot ser molt útil fins i tot pels que ja els
han llegits per veure si han fet les cor-
reccions oportunes...

Les vocals⁽¹⁾

A, e, i, o, u. Com els nens petits comen-
çarem per aquí. Aquestes són les cinc vo-
cals. S'anomenen així perquè són sons que
s'emeten únicament amb la vibració de les
cordes vocals ajudada de l'obertura i posi-
ció de la boca. Vull dir que no es barregen
amb cap altre soroll produït pels òrgans bu-
cals, com passa amb les consonants.

Si comparem amb la llengua castellana
veurem de seguida que a igualtat de signes
escrits, el castellà només presenta cinc sons
per a cinc signes, cas únic en totes les llen-
gües que entre tots, vosaltres i jo coneixem.
El català en canvi, hi afegeix tres sons més
que completen una gamma més extensa que
la castellana però encara per sota d'altres
llengües europees. Això, d'entrada, ens fa
considerar que els castellans tenen l'orto-
grafia més fàcil que nosaltres pel que fa a les
vocals. I que nosaltres la hi tenim més que
altres llengües amb més complicació de
sons vocals.

Podem acabar aquí aquestes ratlles amb
la presentació de la vocal neutra, nom amb

què es designa el so intermedi entre a i e. La
segona vocal de la paraula casa i la segona
de la paraula mare són aquest so que us
deia. Observeu que són en síl·laba àtona i
que, malgrat escriure's a i e, es pronun-
cien igual.

Si aconseguíssim saber amb tota certesa
quina lletra hem d'escriure cada vegada que
pronunciem aquest so, ja tindriem guanya-
des la meitat de les faltes d'ortografia que es
cometen en català. Atenció, doncs, que us
en tornaré a parlar amb més insistència.

Perles ortogràfiques

Aparegut en un diari català d'àmbit
nacional:

"...Som part en aquesta tasca de recuperar
el país i que no ens és lícit d'arrançar-nos
d'espalltes."

Hauria de dir arronsar-nos. Una consul-
ta al diccionari hauria evitat l'error. Hom
acostuma a posar moltes més ces trencades
de les que calen.

Llibres

Música

Els Pastorets, l'espectacle tradicional de Nadal (1)

Vet ací la cinquena edició d'una obra de teatre que ha reeixit. Em refereixo a "La flor de Nadal" els pastorets que es representen a l'Ametlla de Merola, comarca del Berguedà, d'uns trenta anys ençà. Com de tots és sabut, les festes nadalenes tenen una peça fonamental per a esbarjo infantil i juvenil, i també pels grans, que són aquestes representacions teatrals en la que mescla l'element popular català, sovint amb caràcter còmic, amb la cultura bíblica, sobretot de l'Antic Testament. Encara que els Pastorets han adquirit gran difusió a partir del segle passat, tenen arrels més antigues. I cal destacar que han estat nombrosos els grans escriptors catalans que han dignificat els textos teatrals. Destaquem Frederic Soler, "Pitarra", i, sobretot, Josep Maria Folch i Torres. La versió que avui comentem també ha participat d'aquest enlairement lite-

rari i Francesc d'A. Picas ha elaborat un text que té, entre altres la virtut que tan s'adapta a un grupet escènic modèst com a un gran quadre escènic. L'obra pot representar-se més curta o més llarga i amb una presentació en escena diferentment adaptada. És per tot això que l'obra té una bona acollida i d'ací la proliferació d'edicions que abans comentàvem, i que fa que possiblement encara es conegui més.

De cara a les properes celebracions nadalenes seran molts que trobaran una eina de treball per distreure tot formant cristianament.

Ferran Camps

(1) "La flor de Nadal" (Pastorets). Francesc d'A. Picas. Catalunya teatral n.º 90. Editorial Millà. Barcelona 1985.

Missa en commemoració de la mort de Mozart

Seguint una tradició de prop ja de trenta anys, l'associació "Amics de Mozart" commemorarà el 194è aniversari de la mort de Wolfgang Amadeus Mozart el proper dijous, dia 5 de desembre a dos quarts de nou del vespre a l'Oratori de Sant Felip Neri, de Barcelona amb la celebració d'una missa que presidirà mossèn Josep Maria Bosch, fundador de l'esmentada associació i actualment el seu vice-president.

Col·laboraran en aquest acte la soprano Maria Àngels Miró i l'organista Bernat Bailbé que interpretaran obres de Joan Sebastià Bach (1685-1750), Carl Philipp Emanuel Bach (1714-1788) i Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791).

La sardana i la dansa

JOSEP VENTURA

AJUDA'NS A SALVAR UNA VIDA!

- TELÈFONS DE LA VIDA:
204 71 11 i 247 31 20
- Centres d'acollida de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

PRO-VIDA
ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE
A LA VIDA HUMANA
Bonaplata, 42, 1.º T. 204 71 11
08034-BARCELONA

COL-LABORI PERSONALMENT O FENT-SE SOCI

TELÈFONS DE LA VIDA A:

BARCELONA: Bonaplata, 42, 1er. - Tel. 204 71 11
BILBAO: Diputació, 8, 4.º, 13 - Tel. 415 55 19
CÁCERES: Apartat 159 - Tel. 22 68 65
CADIS: Apartat 534 - Tel. 27 96 58
MADRID: Fuencarral, 41, 1.º - Tel. 231 93 15
MÁLAGA: Duquesa de Parcent, 3, 7.º - Tel. 22 18 61
PALMA DE M.: Pza. Sta. Eulàlia, 7, 2.º, 3.º - Tel. 21 53 53

PAMPLONA: Apartat 349 - Tel. 26 16 18
OVIEDO: Pérez de Ayala, 3, 1.º - Tel. 25 91 31
SANTANDER: Burgos, 11, 2.º, 2.º - Tel. 37 64 05
SEVILLA: Asunción, 44, 2.º - Tel. 27 07 80
VALÈNCIA: Marqués de Zenete, 20, 14.º - Tel. 325 72 36
VALLADOLID: San Luis, 8, 3.º izq. - Tel. 29 94 71
VITÒRIA: Fundadora Siervas, 9, 1.º - Tel. 25 86 94

PREMIS "JOAQUIM SERRA" 1985. Les sardanes finalistes dels Premis "Joaquim Serra" 1985 ja s'han donat a conèixer; són les sis millors composicions d'entre les quaranta-tres sardanes presentades a aquest certamen que anyalment promouen Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya i l'Agrupació Cultural Folklòrica de Barcelona.

D'acord amb el veredict del jurat, aquestes sis sardanes són: "Turó de l'home", de Rafael Ferrer i Fitó; "Mireia", de Fèlix Martínez i Comín; "Ressò", de Joan Andreu i Garriga; "Març", de Tomás Gil i Membrado; "Rius de muntanya", de Joan Hernández i Baiges; i "La festa de Sant Lluç", de Josep M.ª Mestre i Miret.

D'altra banda, el Jurat va decidir declarar desert el Premi Jovenut, convocat amb motiu de l'Any Internacional de la Jovenut, per considerar que cap de les set sardanes que hi optaven reunia prou mereixements.

El Jurat estava constituït pels mestres Manuel Oltra, Lluís M.ª Millet, Joan Lluís Moraleda, Antoni Pérez i Simó i Josep Capell. Cal remarcar que la "Festa de la Sardana" que anyalment se celebra al Palau de la Música Catalana i durant la qual s'atorguen els Premis "Joaquim Serra", tindrà lloc el dia 8 de desembre, a la tarda, amb la participació de les cobles La Principal de la Bisbal i Ciutat de Barcelona i l'Orfeo de Sants. Com cada any, els Premis "Joaquim Serra" s'adjudicaran d'acord amb la votació del públic assistent a l'esmentada festa que ja ha esdevingut tradicional dins el calendari de les activitats sardanistes de l'any.

"L'APEC DE TARDOR": SUPER-SARDANA. L'obra de Conrad Saló titulada "L'Apec de Tardor" fou distingida com la "Super-sardana de l'Any" en un acte celebrat a Cornellà de Llobregat el dia 16 de novembre per tal d'escollir la millor de les composicions guardonades amb el títol de "La Sardana de l'Any" en les catorze edicions d'aquest certamen de promoció que porta a terme Ràdiocadena/Barceloïna en connexió amb una àmplia xarxa d'emissores. L'atorgament d'aquesta nova distinció a l'obra de Conrad Saló va fer-se per votació popular i dels jurats de les diferents emissores de ràdio d'arreu de Catalunya que han participat en aquest certamen, en una vetllada organitzada pels "Amics de la Sardana" de Cornellà de Llobregat i dins de la sèrie d'actes commemoratius de l'emissió de l'audició número 1.000 del programa sardanista de Ràdiocadena/Barcelona: "Apec", que edita i presenta Jordi Puerto.

REMEMBRANÇA DE VICENÇ BOU. L'Agrupació Cultural Folklòrica Barcelona commemora anyalment, en aquesta època de l'any, l'aniversari de la seva constitució, amb un seguit d'actes ben rellevants. Enguany, dins el programa de les festes del seu 67è aniversari, l'entitat barcelonina dedica una especial atenció a honorar la memòria de Vicenç Bou amb motiu del centenari del seu naixement.

Concretament, el dimarts, dia 26 de novembre, hi va haver una conferència a càrrec del músic i historiador Lluís Albert el qual analitzarà el fenomen de la popularitat de Vicenç Bou; l'acte va tenir lloc a l'estatge de l'Agrupació, carrer del Pi núm. 6-pral. a les vuit del vespre. I el dia 1 de desembre, a les sis de la tarda, s'ha programat una ballada doble de sardanes en homenatge a Vicenç Bou, que interpretaran les cobles La Principal de Barcelona i Rambla dins la sèrie d'audicions extraordinàries que promou l'entitat a través del seu Patronat de la Plaça de Sant Jaume.

MARIA JOSE EJARQUE

Moda

Contra el fred, pèls

sbom

Abric turmeller realitzat en "finn racoon" de pèl suau llarg, negre i blanc, amb espatlles molt marcades i petit coll girat.

Jaqueta 7/8 realitzada en be Lincoln color cru, amb gran coll amb botons sobre la gira del davant. Mànigues amb gira.

Abric amb caputxa en pell marró reversible d'astracan beix. És de tall esportiu i presenta grans butxaques de plastró aguantades per trava amb botons.

Una col·lecció de Ramon Raventós, el conegut pel·leter barceloní, es converteix sempre en un extraordinari esdeveniment. La seva evident personalitat creativa es reflecteix en tots els seus models —una vegada més extensos i insuperables— realitzats en pell de primeríssima qualitat.

La col·lecció que Ramon

Raventós ha presentat corresponent a aquesta temporada tardor-hivern '85/86, transcorre sota les característiques de moda proposades. Així, les línies es tornen àmplies fins a convertir les peces en autèntics embolcalls plens de confortabilitat. Molta importància a les espatlles en tots els models i també a les mànigues que, en molts ca-

sos, es presenten amb volta en el baixos. Els colls són opcionals i el mateix poden ser grans (a voltes fins molt grans formant ample gira en els davanters) que petits, depenent del model.

Els abrics es presenten molt llargs, turmellers en molts casos i les jaquetes 7/8. La presència de la caçadora tipus brusa per-

severen en la col·lecció de Raventós, ja que és una peça fàcilment adaptable al gust de les més joves.

Tocant a les pells, Ramon Raventós és un autèntic expert i la seva matèria primera no enganya mai. Molt d'astracan swakara i visons en tots els tons, així com presència de les millors

qualitats en les pells de pèl llarg. Tanmateix, aquest creador persevera en el be Lincoln, que utilitza molt sovint, ja que les peces realitzades en aquesta pell, resulten molt més assequibles.

Una càlida i meravellosa col·lecció, avalada per un nom evidentment de prestigi: Ramon Raventós.

Costums i tradicions

La mesura del dia en el santoral (I)

La llargada del dia no és mai exacta. Segons els astròlegs, els astrònoms i d'altres estudiosos, depèn de la rotació de la Terra, del trasllat aparent del sol i fins del fenomen que fa variar lleugerament la rotació del nostre planeta en el curs dels segles. Els entesos ho expliquen més llargament i científicament. Així ens parlen del "dia solar mitjà" i que en la vida ordinària, el dia civil equival al dia solar mitjà.

El poble senzill no s'hi encaparra massa amb aquelles coses que no entén i pel seu compte resol certs misteris amb dites i parèmies. De la mateixa manera que ha establert un refranyer meteorològic, posem per cas, ha fet a través del calendari el seu càlcul sobre la durada del dia.

Potser els astròlegs no hi estiguin massa d'acord, com no s'hi posen amb els meteoròlegs sobre la mesura de les estacions, però si en aqueix cas la diferència sol ésser més o menys de vint-i-quatre hores, en la mesura del dia, el poble compta, generalment, amb passos d'algun animal.

Donem una ullada a aquesta mena d'almanac sobre la llargada del dia, començant pel desembre, coincidint amb l'inici del temps litúrgic, o l'Advent.

El primer refrany el trobem el dia 13: "Per Santa Llúcia, un pas de puça"; "Per Santa Llúcia s'escurça (o minva) la nit i s'allarga (o creix) el dia"; "Per Santa Llúcia, creix el dia un pas de puça; ni creix ni disminueix fins que el Nen Jesús no neix"; "Per Santa Llúcia mig dit més de dia".

El 21: "Per Sant Tomàs, no ho notaràs"; "De Sant Tomàs a Nadal, un pas de gall".

El 25 és abundant: "Per Nadal un pas de pardal"; "Per Nadal, un pas galant i per Sant Julià (7 de gener) un cec ho veurà"; "Per Nadal, un pas de brau"; "Per Nadal el dia no creix ni neix"; "El dia no creixerà fins que Jesús naixerà"; "Per Nadal, el dia creix un pam; ja ho troba el tragner en el caminar i la vella en el filar"; "Per Nadal, creix un dia un pas de gall"; "Per Nadal, el dia més curt de l'any"; "La nit de Nadal és la més llarga" i "Entre Nadal i Reis el dia creix un peu de rei".

Com es pot veure, en això de les passes no ve d'un pam. Així trobem que del pardal de Nadal es passa l'endemà a un de més gros: "Per Sant Esteve un pas de llebre" i és que la diada, antiga-ment era més enllà.

El dia 31: "Per Sant Silvestre un pas de destre" (mesura de longitud equivalent a 4 metres i 22 centímetres); "Per Sant Silvestre, tant de dies, com de vespre"; "Per Sant Silvestre és el darrer vespre".

Entrem a l'any astronòmic. "Per Ninou un pas de bou"; "Per Ninou s'allarga el dia però no s'allarga el sou"; "Per Cap d'Any, s'estira el dia, però no s'estira el guany"; "Per Any Nou, el dia s'estira un sou"; "Per Cap d'Any, el dia s'estira un pam" i "El dia no es mou fins per Ninou".

Fem una pausa? Un altre dia, si Déu vol, completarem el calendari.

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Cuina

Flam de verdures

200 gr. espinacs congelats	4 ous
200 gr. pèsols	1/4 de litre de crema de llet
200 gr. pastanagues	2 grans d'all
200 gr. llagostins petits	1 tomàquet madur
2 fulles fines de cola de peix	llorer i farigola
1/4 kg. musclos de roca	100 gr. crancs de mar

Obriu els musclos coent-los amb molt poca aigua, reserveu aquesta aigua.

Piqueu molt fina la ceba i els grans d'all, fregiu-ho amb oli; quan comencin a daurar-se afegiu el tomàquet ratllat, els caps de llagostins i els crancs, deixeu-ho coure uns minuts, afegiu un cullerot de brou de l'aigua de bullir els musclos, un raig de xerès, una fulleta de llorer i una mica de farigola, deixeu-ho bullir 5 o 6 minuts.

Deixeu-ho refredar una mica i passeu-ho pel minipimer i després per un colador fi de tela metàl·lica.

Bulliu les verdures per separat amb aigua i sal, les pastanagues tallades a quadrets molt petits, els espinacs només han de bullir 3 minuts, després escorreu-ho ben bé. Unteu un motlle llarg amb mantega, poseu paper de plata doble en el fons que sobresurti pels dos extrems. Els espinacs una vegada escorreguts, eixugueu-los amb un drap, tal·leu-los amb un ganivet i cobriu amb ells el fons del motlle, a sobre col·loqueu unes tiretes fines de pebrot vermell, després els pèsols, una altra vegada pebrot, després pastanagues, al final les cuetes dels llagostins pelades i fregides lleugerament amb mantega. Bateu bé els 4 ous com per fer fruita, afegiu la crema de llet, les fulles de cola de peix remullada en aigua freda i dissoltes en una mica de xerès, tireu-li sal i pebre i tireu-ho tot sobre les verdures. Poseu el motlle al bany maria en el forn de 50 a 55 minuts, després deixeu refredar una mica.

Passeu-li un ganivet pels costats i tombeu-lo sobre una placa de servir ajudant-se amb el paper de plata. Es rodeja amb els musclos amb una sola closca. Se serveix la salsa molt calenta en una salsera.

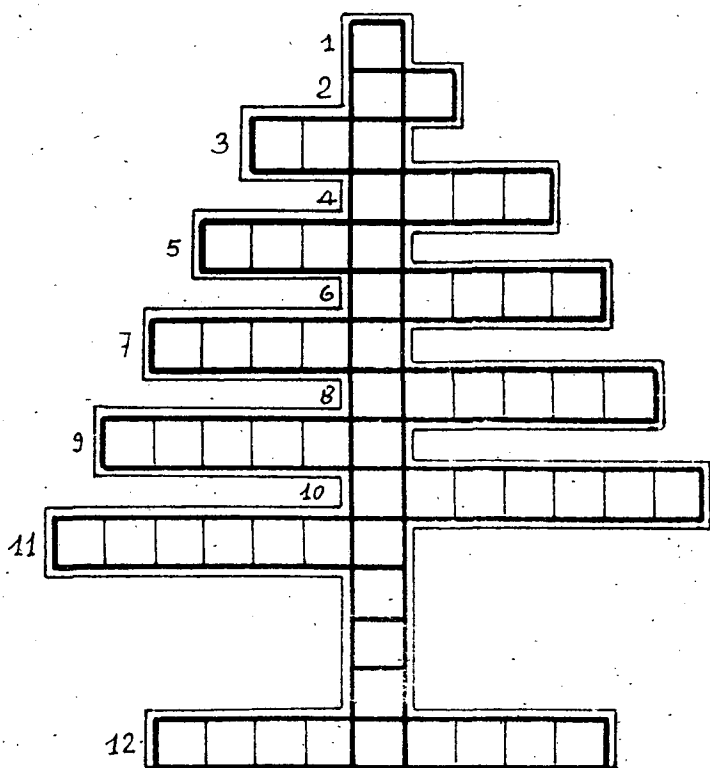
MARIA GLÒRIA MUNTAÑOLA

Encreuats

Per ROSA COLLELL

L'AVET

- 1 - La columna vertical és d'un sol mot.
2 - Les horitzontals de la banda esquerra han d'acabar amb la lletra de la columna vertical. Les de l'esquerra han de començar amb la lletra de la columna vertical que correspon. La de la base és un sol mot que ha de creuar amb la vertical.

VERTICAL:

Persona que atribueix la forma i els atributs de l'home a Déu o a qualsevol ésser no humà.

HORITZONTALS:

- 1.- Preposició. 2.- Símbol del Sodi. 3.- Traça, manya per a fer les coses. 4.- La capital d'Itàlia. 5.- L'apòstol anomenat també Pere. 6.- Aquella persona que està mancada de moltes coses. 7.- L'ancià del Temple. 8.- El qui ha donat la vida per conservar la seva fe. 9.- Forma prefixada del mot grec "biblion", llibre. 10.- Grup dedicat a fer actes per a distreure i també formar la mainada. 11.- No autèntic, fingit. 12.- Amb fermesa.

1.- A. 2.- NA. 3.- Art. 4.- Roma. 5.- Simó. 6.- Pobre. 7.- Simeó. 8.- Martí. 9.- Biblio. 10.- Rialles. 11.- Apòcrt. 12.- Fermentant.

HORITZONTALS:

Antropomorfista.

VERTICAL:

Filatèlia

Per JOSEP ESCALADA

L'any 1948, els mataronins celebraren el Centenari del primer ferrocarril espanyol. El mataroní, Miquel Biada i Bunyol (1789-1848), marxà de jove a "fer les Amèriques" i residí a Maracaibo (Veneçuela). Posteriorment es traslladà a l'Havana, on tingué notícies de la construcció dels primers ferrocarrils a Europa. Tornat a Mataró, planificà la construcció de la primera línia ferroviària espanyola, Barcelona-Mataró. Filatèlicament, l'esdeveniment fou commemorat amb una sèrie de dos segells. En el valor de 0,50 ptes., hi posaren el Marquès de Salamanca (!), D. José de Salamanca i Mayol, que no tingué RES a veure amb l'afer. En l'altre segell de 5 ptes. figura el viaducte de Pontecorvo (?). Els mataronins i filatèlics s'indignaren qui-sap-lo. El qui més, l'estanquer Manén, de la Riera de Mataró, que es negà en rodó a vendre cap d'aquestes segells. Vint-i-cinc anys després (1974), es reparà el greuge: un segell de 2 ptes. amb el retrat d'en Miquel Biada i una màquina de tren d'aquell temps portà la reconciliació. El senyor Manén, però, no ho pogué veure.

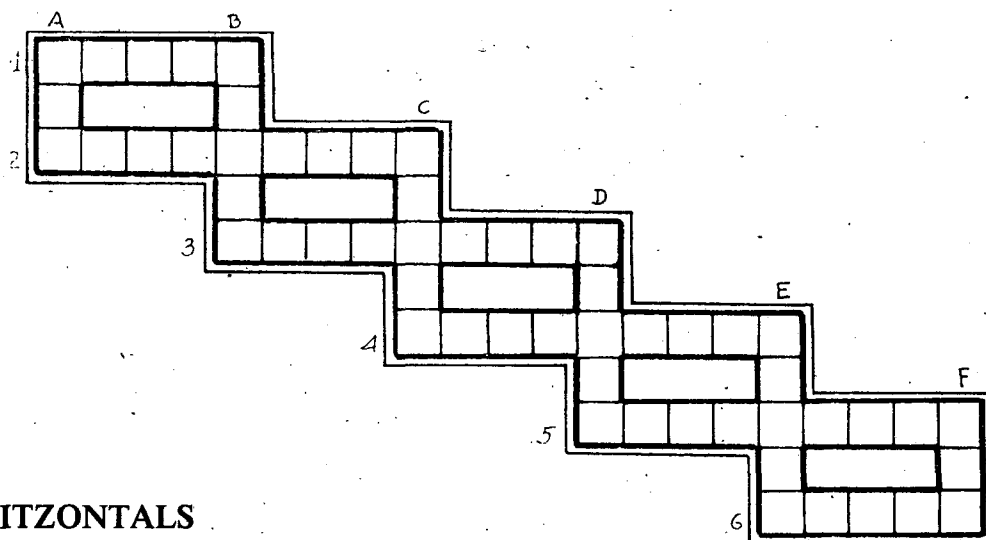

Encreuats

Per ROSA COLLELL

ESCALA

Cal tenir en compte que cada cruïlla hi ha la mateixa lletra i que cada mot comença amb la lletra que acaba l'anterior i que aquesta ja forma part del mot que segueix.

HORITZONTALS

- 1.- L'última lletra grega. 2.- Alfabet. 3.- Que data dels primers temps de la impremta, fins al 1.500, inclusivament. 4.- Persona que dona fe d'un fet. 5.- Enemic, contrincant. 6.- Que té afeció per una cosa.

VERTICALS

A.- Onada. B.- Punt de l'òrbita d'un planeta quan aquest és més allunyat del sol. C.- Que ha nascut amb la persona. D.- Moral. E.- Unitat anglesa de longitud. F.- Qualsevol embarcació emprada per la navegació esportiva.

A.- Ona. B.- Afeli. C.- Innat. D.- Elica. E.- Iarda. F.- Iol.

VERTICALS

1.- Omega. 2.- Abecedari. 3.- Incunable. 4.- Testimoni. 5.- Adversari. 6.- Amant.

HORITZONTALS

FUTBOL

Resultats

Barcelona-Sporting	2-0
Athletic-València	2-2
L. Palmas-Saragossa	2-2
Valladolid-R. Madrid	3-2
Osasuna-Espanyol	2-0
Sevilla-Betis	1-0
At. Madrid-Racing	2-0
Hèrcules-R. Societat	2-0
Càdis-Celta	1-0

Clasificacions

	Ptos.	J	GF	GC
1. R. Madrid	19+7	13	27	13
2. Sporting	18+6	13	14	7
3. At. Madrid	17+3	13	27	17
4. Barcelona	16+4	12	17	9
5. Valladolid	16+2	13	23	17
6. Athletic	16+2	13	19	15
7. Saragossa	15+3	13	17	16
8. Sevilla	14	13	14	12
9. Cadis	14	13	11	17
10. R. Societat	13+1	13	12	16
11. València	13+1	13	17	23
12. Betis	11-1	13	12	14
13. Hèrcules	10-4	13	14	18
14. Las Palmas	10-4	12	14	20
15. Osasuna	9-5	13	8	12
16. Espanyol	8-4	13	13	14
17. Racing	8-4	13	12	17
18. Celta	5-7	13	12	27

La travessa

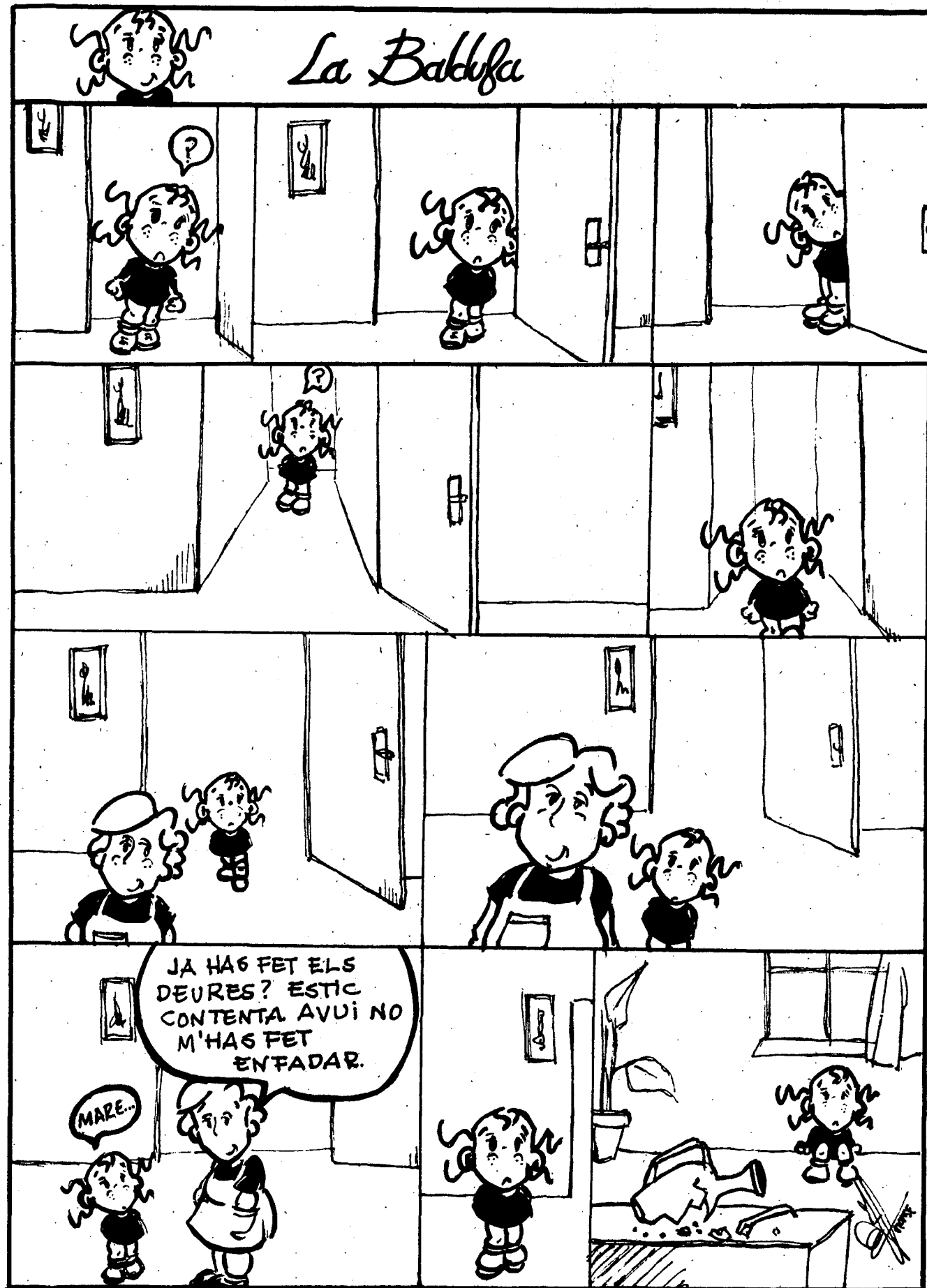
Valladolid-R. Madrid	1
Càdis-Celta	1
Barcelona-Gijón	1
Hèrcules-R. Societat	1
Sevilla-Betis	1
Ath. Bilbao-València	X
Osasuna-Espanyol	1
At. Madrid-Santander	1
Màlaga-Sestao	2
Castelló-Logroñes	1
Oviedo-Elx	1
Corunya-Cartagena	1
Albacete-Rayó Vall.	1
Castella-Huelva	2

Golejadors

Da Silva (At. Madrid)	9
Valdano (R. Madrid)	8
Cabrera (At. Madrid)	7
Hugo Sánchez (R. Madrid)	7
Sixto (València)	7
Kempes (Hèrcules)	7
Schuster (Barcelona)	5
Lauridsen (Espanyol)	5
Cabrera (València)	5
Cortès (Celta)	5
Marina (At. Madrid)	4
Joaquim (Sporting)	4
Quini (Sporting)	4
Michel (R. Madrid)	4
Baquero (R. Societat)	4
Isidro (Racing)	4

Pròxima jornada

Real Societat-Barcelona
R. Madrid-Las Palmas
Celta-Valladolid
Sporting-Càdis
Betis-Hèrcules
València-Sevilla
Espanyol-Ath. Bilbao
Santander-Osasuna
Zaragoza-At. Madrid

Avet Set esllips per a nenes i nens

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

ANY V N.º 282

Històries d'Eixerits

La nena del fang

La vaig veure a la "tele", amb l'aigua i el fang que li arribaven a la boca. Devia tenir deu o onze anys, morena, ulls grossos. Parlava dolçament i a poc a poc. No podien treure-la perquè el seu cos estava atrapat entre les runes i haurien pogut fer-li molt de mal. Havia de venir l'equip de socors amb unes màquines especials. Però trigaven... trigaven molt.

Un periodista anava parlant amb ella per donar-li ànims, i perquè es mantingués desvetllada. Li varen allargar un pneumàtic perquè surés i no se n'anés a fons. Però... estava tan cansada. Mentre parlava, de tant en tant tancava els ulls.

"Salveu-me, si us plau. Jo encara sóc petita i vull viure". Jo em vaig aixecar de la cadira. Com aquells personatges de contes, m'hauria agradat en un obrir i tancar d'ulls, plantar-me al seu costat. Va, va, aneu-hi de pressa!

Quan varen arribar els equips especials de socors, ja s'havia enfonsat i havia mort. Vaig veure com la treien morta. La meua mare plorava i jo també.

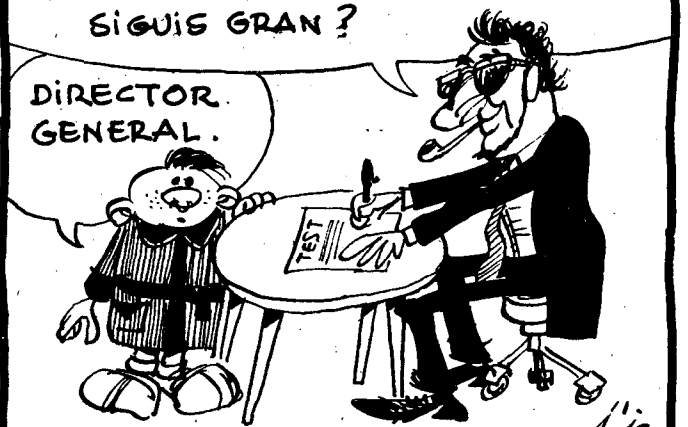
Tots aquests dies que penso en ella, i me l'estimo, i reso per ella. Penso que Nostre Senyor encara l'estima molt més que no pas jo, i li demano que li atorgui, ben a prop d'Ell, la vida i la felicitat per sempre.

També voldria dir als savis i als que manen, que s'espavilin una mica més, i quan vegin que un volcà vol fer de les seves, avisin a tot-hom amb temps.

L'Eixerit

PEL TEST DE PSICOLOGIA INFANTIL:
QUÈ VOLS SER QUAN
SIGUIS GRAN?

DIRECTOR
GENERAL.

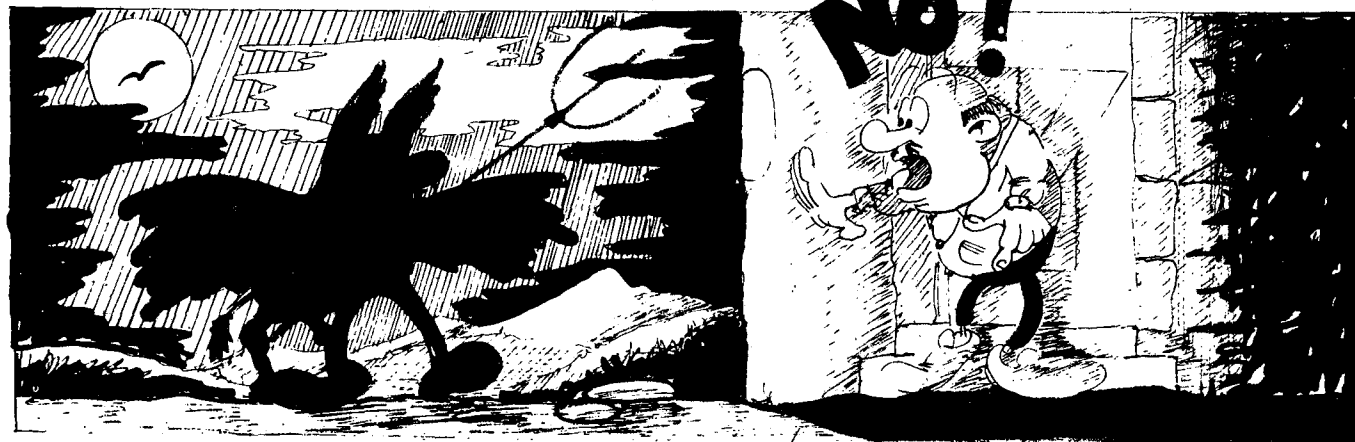
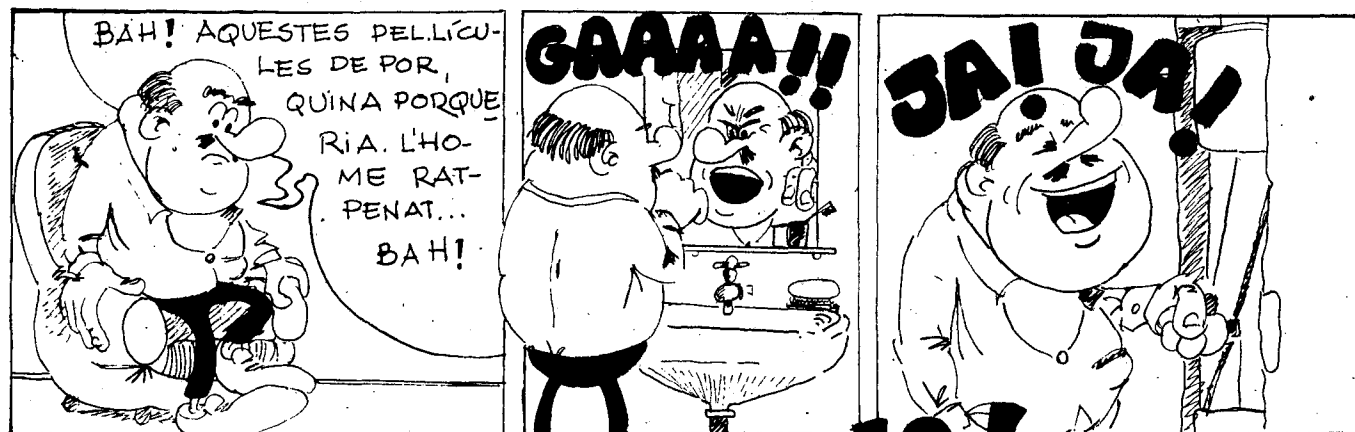
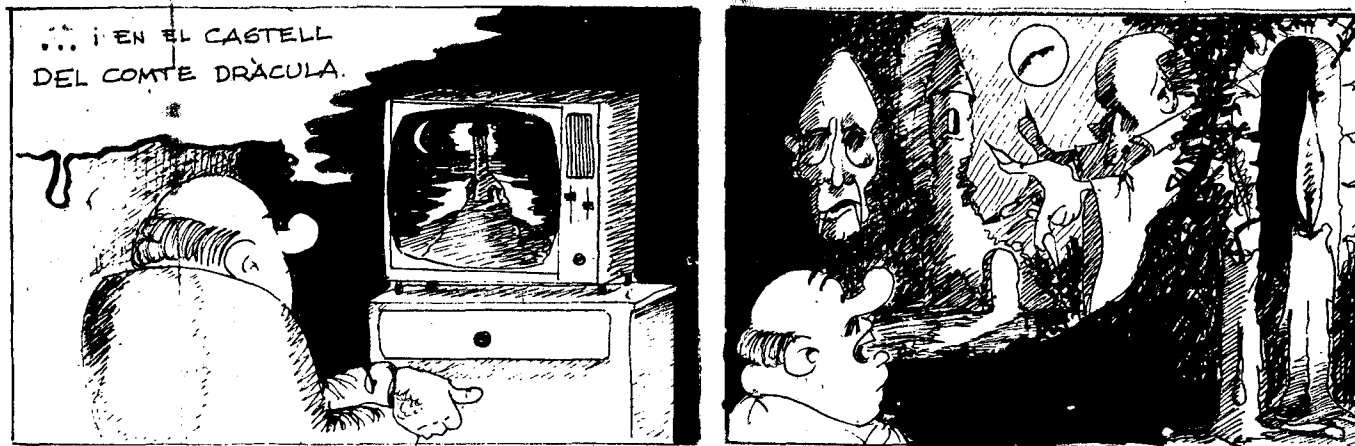
AIXÒ ÉS MOLT DIFÍCIL NOMÉS
HO POT SER EL MILLOR
DE TOTS.

BÉ, DONCS
DEIXEM-HO EN
SOTS-DIRECTOR
GENERAL.

Avet Set — Avet Set —

EN BADOSA i EN BASORA

Avet Set — Avet Set —

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Lluc, capítol 21, versets del 25 al 28, i del 34 al 36 (Lc 21: 25-28, 34-36).

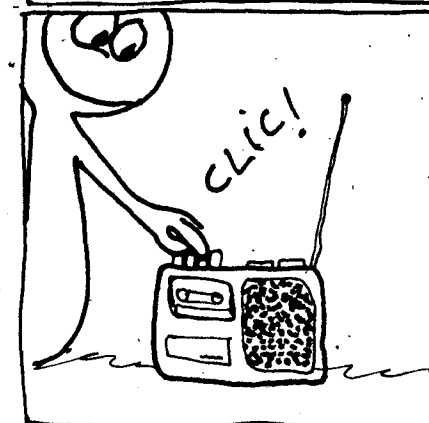
Reflexionem: 1. Avui comencem el temps de l'ADVENT. Advent és una paraula que vol dir "vinguda". És un temps de quatre setmanes, durant les quals, tots els cristians del món ens preparem per "celebrar" la vinguda del Fill de Déu al món, per salvar-nos. Jesús ha vingut, vé i vindrà a les darreries de la Història, per presentar al Pare, una Humanitat salvada i glorificada.

2. El temps de l'Advent és un temps d'esperança. Esperem confiadament que la salvació que Jesús, el Fill de Déu fet home, ha obrat per a la salvació de totes les dones i tots els homes del món, present al cor de la nostra vida i al cor de la Història, donarà fruits abundosos.

3. Jesús s'expressa com ho feien els orientals de l'època, a base d'imatges i figures simbòliques. Vol que tots compreguin en Ell i per Ell les esperances de tots els homes i de tots els pobles troben resposta i realització. Cal tenir el cor net i lliure per creure en ell i estimar-lo. Jesús ens obre el camí vers la vida eterna i la felicitat per sempre.

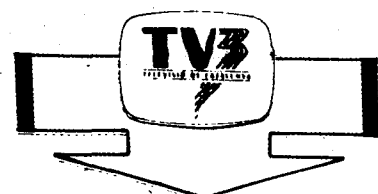
El mossèn

SIGFRI

OPIN*85

Avet Set esllips per a nenes i nens

DIUMENGE

10.45 Matinal a TV3 - Concert. 12.45 Fi d'emissió. 15.32 Avanç informatiu. 15.35 El rei Artur. 16.00 La pel·lícula del diumenge: "L'esposa de lloguer". 17.30 Switch: "Herència mortal". 18.30 Connecta el micro, pica el start (18). 18.45 Plats de nata. 19.00 Connexions. 20.00 Vida salvatge. 20.30 Telenotícies. 21.00 Kiu i els seus amics. 21.30 Dallas: "La fi del somni". 22.30 El dia del pare: "Jo no hi tinc res a veure". 23.00 Gol a gol. 24.00 Fi d'emissió.

DILLUNS

13.30 TV3, segona vegada - Gol a gol. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - Cap. 59. 16.00 Digui, Digui... (39) 18.50 Pobles de Catalunya: "Santa Bàrbara". 19.00 Dibuixos animats. 19.10 Fes Flash. 19.40 El llibre Guinness dels rècords mundials. 20.10 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Informatiu cinema. 21.30 Cinema 3: "La sala de ball". 23.30 Arsenal: "Mink de Ville". 00.15 Fi d'emissió.

DIMARTS

13.30 TV3, segona vegada: "Flappers" - 30 minuts. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - Cap. 60. 16.00 Aula visual. 18.50 Digui, Digui... - Cap. 39. 19.10 Fes Flash. 19.40 Perifèric. 20.10 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 N'hi ha que neixen estrellats. 21.30 Angel Casas Show. 23.30 Dimensió desconeguda: "Parada a Willoughby". 24.00 Fi d'emissió.

DIMECRES

13.30 TV3, segona vegada: Trossos - Curar-se en salut: "El nadó". 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - (Cap. 61). 16.00 Aula visual. (Repetició). 18.50 Connecta el micro, pica el start (17). 19.10 Fes Flash. 19.40 Ikonoscopi. 20.10 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Magnum: "El bàcul de Sant Patrici". 22.00 Música vista. 22.45 Cicle: Tricentenari Bach, Händel i Scarlatti: "George Friedric Händel (1685-1759)". 00.45 Fi d'emissió.

DIJOUS

13.30 TV3, segona vegada: Informatiu Cinema - Angel Casas Show. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days. (Cap. 62). 16.00 Aula visual. 18.50 Connecta el micro, pica el start (18). 19.10 Oliana Molls: "El dit del descobridor". 19.40 Joc de ciència a les portes d'Europa: "Energies un problema que cal resoldre". 20.10 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Heimat: "Tocar el dos i tornar enrera". 22.00 Curar-se en salut: "Donació de sang". 22.30 A tot esport. 23.30 Fi d'emissió.

DIVENDRES

13.30 TV3, segona vegada: A tot esport. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days (Cap. 63). 16.00 Aula visual (repetició). 18.50 Pobles de Catalunya: "Mora la Nova". 19.00 Dibuixos animats. 19.10 Fes Flash. 19.40 Johnny Jarvis. Cap. 5. 20.10 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Trossos. 21.30 Històries imprevistes: "La dona que escoltava d'amagat". 22.00 En escena, 100 anys de teatre català: "Llorenç Villalonga". 22.30 Piano Bar. 23.30 Cinema de mitjanit: "Boom". 01.30 Fi d'emissió.

DISSABTE

10.45 Matinal a TV3. 12.45 Fi de emissió. 15.30 El món màgic del màgic Bruffi. 16.00 Els Barrufets. 16.30 Superman. 17.00 La dona biònica: "Qui comença robant...". 17.45 Connecta el micro, pica el start (BBC). 18.15 Connecta el micro, pica el start (19). 18.30 Digui, Digui... (Cap. 9). 19.00 La ruta de la seda. 19.45 30 minuts. 20.30 Telenotícies. 21.00 Vostè jutja. 22.30 John Lennon: Una vida. 00.10 Fi d'emissió.

DIUMENGE

CIRCUIT ESTATAL

10.00 Concert. 10.30 Santa missa - El dia del Senyor. 11.30 Poble de Déu. 12.00 Estudi Estadi. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Dragons i masmorres: "Presto hechiza un desastre". 16.05 Autopista cap al cel: "Niños de polvo". 17.00 Si ho sé no vinc. 18.00 Pumuky. 18.25 El Món. 8.55 Avanç Estudi Estadi. 19.05 De 7 en 7. 19.30 Punt de trobada. 20.30 Telediari. 2ª edició. 21.05 Mascarada: "Diamantes". 22.05 Cantants i sonants. 23.00 Estudi Estadi. 00.30 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Hotel: "Ideales". 16.30 La tarda. 17.30 D'aquí cap allà. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Planeta imaginari. 18.55 Així és l'òpera. 20.00 Consum. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Parcs nacionals: "Tablas de Daimiel". 21.40 La fabricant de nines. Ep. 3. 22.35 L'aventura humana: "Esos locos del Pacifico". 23.30 Telediari 3ª Ed. 23.50 Telesport. 24.00 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Hotel: "Transiciones". 16.30 La tarda. 17.30 Dins d'un ordre. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Els electrofollets. 18.55 Objectiu-92. 20.00 Els comptes clars. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 L'home i la Terra. 21.35 La comèdia musical espanyola: "La cenicienta". 23.30 Telediari 3ª ed. 23.50 Telesport. 24.00 Testimoni. 00.05 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Hotel: "Situación favorable". 16.30 La tarda. 17.30 Lletra menuda. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Les aventures del cadell Puppy: "La gran carrera del cachorro". 18.55 A mitja tarda. 19.00 Tocata. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Plats trencats. 21.35 Sessió de nit: "El extraño caso del Dr. Jekyll". 23.40 Telediari - 3ª ed. 24.00 Telesport. 00.10 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Hotel: "Perdida y hallada". 16.30 La tarda. 17.30 L'art de viure. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 El quiosc. 19.30 Al mil per mil. 20.00 MASH: "Escasez total". 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 La senyoreta Marple: "El caso de los anónimos". (I part). 22.05 A portada: "Bhopal: un año después". 22.35 Al portal d'Europa. 23.35 Telediari - 3ª ed. 23.55 Telesport. 00.05 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Hotel: "Amor y honor". 16.30 La tarda. 17.30 Un país de sagitari. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Els Biskitts. 18.55 Chocky. Ep. 3. 19.30 Al galop. 20.00 Val més prevenir. 20.30 Telediari, 2ª ed. 21.05 Un, dos, tres... 22.45 Pàgina de successos. 23.35 Telediari - 3ª ed. 23.55 Telesport. 00.05 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT ESTATAL

11.00 La bola de vidre. 12.25 La quarta part. 12.55 Gent jove. 14.20 Loteria Nacional. 14.30 Diari de sessions. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 David, el Gnom. 16.05 Primera sessió: "Lios en los grandes almacenes". 18.00 Els savis. 18.55 Fútbol. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.30 Informe setmanal. 22.30 Dissabte cine: "Viaje alucinante". 00.20 Comiat.

DIUMENGE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Santa missa. 11.30 Miramar esportiu. 14.00 Recull informatiu. 15.30 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.30 Coratge. Ep. 18. 15.55 La bona música. 17.00 Estrenes TV: "Dos mundos opuestos". 18.45 Els Fraguel: "El convincente John". 19.10 Tauromàquia II. 20.10 Cecília. Ep. 5. 21.05 El dominical. 22.10 Diumenge cinema: "Una doble vida". 23.45 Metròpolis. 00.15 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 D'ací d'allà. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda Informativa. 19.15 En marxa. 19.30 Art i tradicions populars. 19.45 Música per a vostè. 20.00 Taula d'anuncis. 20.30 La nit del cinema espanyol. 22.25 Pel·lícula: "La Señora de Fátima". 23.30 Últimes preguntes. 24.00 Telediari. 00.30 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 Digui, Digui. (9) 17.30 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda Informativa. 19.15 En marxa. 19.30 Art i tradicions populars. 19.45 Música per a vostè. 20.00 L'Europa dels joves. 20.30 Temps moderns. 21.35 Don Quixot. 22.20 Què pintem aquí? 22.50 Busca't la vida. 24.00 Telediari 4. 00.30 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT CATALÀ

17.00 D'ací d'allà. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda informativa. 19.15 En marxa. 19.30 Art i tradicions populars. 19.45 Música per a vostè. 20.00 Suspirs d'Espanya. 20.30 Amb les mans a la masa. 21.00 Fi de segle. 22.30 Jazz entre amics. 23.35 Embòlic. Ep. 30. 24.00 Telediari 4. 00.30 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 Jo estimo la Tele. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda Informativa. 19.15 En marxa. 19.30 Art i tradicions populars. 19.45 Música per a vostè. 20.00 A-u-a-b-a-buluba-balam-bambu. 21.00 Fila-7. 22.05 Cine Club: "El confidente". 24.00 Telediari ed. 4. 00.30 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT CATALÀ

17.00 Enric, parada i fonda. 17.45 Produccions de TVE a Catalunya: Dones per a una època. 18.30 Tres i no res. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda Informativa. 19.15 En marxa. 19.30 La clau. 24.00 Telediari 4. 00.30 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 La petita Memole. 11.00 Tres i no tres. (7). 11.25 Digui, Digui... (39) 11.45 Pleiteguensam. 12.15 Canal 10. 13.00 Novel·la dissabte: "El príncep regent". 14.00 Recull informatiu. 15.00 Tot és música. 15.30 Reportatge. 16.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

16.00 Estadi 2. 19.00 Llargmetratge: "Lucha en la sombra". 21.00 La finestra electrònica: "En el corazón del racismo". 23.00 Teatre Real. 00.30 Comiat.

SI T'É VIDEO: LLOGUI LES MILLORS PEL·LÍCULES

A

VIDEOLAR

¡VISITIN'S!

- LA SEVA FAMÍLIA VEURÀ EL QUE DESITGIN, NO EL QUE ELS IMPOSIN
- SELECCIÓ I SEURETAT MORAL DE CADA UN DELS SEUS TÍTOLS
- SERVEI OPCIONAL A DOMICILI

Balmes, 114. P. Baixa (Xamfrà Provenza) Tel. 215 70 71 / 08008 Barcelona

A BARCELONA, EN LA BASÍLICA DEL
SAGRAT COR DE JESÚS (TIBIDABO), HEM
INSTAL·LAT EL NOSTRE

CIRIAL ELECTRÒNIC

ELIMINA LA BRUTÍCIA I LA CONTAMINACIÓ

La nostra millor garantia són els més de 1.500 Cirials electrònics instal·lats a tota Espanya.

Entre d'altres indrets: Basílica Ntra. Sra. del Pilar, Saragossa; Catedrals de Lleó, Lugo, València,
Ciudad Real, Terol, Almeria, Càceres, Osca, Castelló de la Plana i Jaen.

JOSE ANTONIO QUILES

Apartat, 71 - Telèfon 47 00 86
MONOVAR (Alacant)

Representant per a Catalunya: Ernest Rossa Cabrera
Carrer Hedilla, 39-45. Esc. F 1.º-1.ª - Tel. 427.73 45.